NECATİ TOSUNER

YALNIZLIKTAN DEVREN KİRALIK

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

NECATİ TOSUNER, 1944 yılında Ankara'da doğdu. Pertevniyal Lisesi'nde okudu. Bir süre Basın İlan Kurumu'nda çalıştı. 1977'de Derinlik Yayınları'nı kurdu. Daha sonra reklam yazarlığı yaptı.

Eserleri:

İlk öykü kitabı *Özgürlük Masalı* 1965'te çıktı. 1969'da *Çıkmazda*, 1972'de *Kambur*, 1977'de *Sisli*, 1983'te *Necati Tosuner Sokağı*, 1990'da *Çılgınsı*, 1997'de *Bir Tutkunun Dile Getirilme Biçimi*, 1998'de *Güneş Giderken*, 2007'de *Yakamoz Avına Çıkmak* yayımlandı.

1977 yılında yayımlanan *Sancı.. Sancı...* adlı ilk romanını 2000'de *Yalnızlıktan Devren Kiralık*, 2002'de *Bana Sen Söyle* ve 2008'de *Kasırganın Gözü* adlı romanları izledi.

Denemelerini 2005'te *Elde Kitap* adıyla bir araya getiren Necati Tosuner'in 1977'de yayımlanan *Keleş Osman Evden Kaçıyor*, *Keleş Osman'ın "Tarih"le Başı Dertte* ve *Dayım Balon Olmuş...* adlı çocuk kitapları ile 1991'de yazdığı *Fareli Sokağın Kızı* adlı bir tiyatro oyunu var.

Ödülleri:

Necati Tosuner, *Kambur*'da yer alan "İki Gün" adlı öyküsüyle TRT 1971 Sanat Ödülleri Yarışması'nda başarı ödülüne layık bulundu. *Sancı.. Sancı...*'yla 1978'de TDK Roman Ödülü'nü, *Bir Tutkunun Dile Getirilme Biçimi*'nde yer alan "Armağan" adlı öyküsüyle 1997'de Haldun Taner Öykü Ödülü'nü, *Güneş Giderken*'le 1999'da Sait Faik Hikâye Armağanı'nı, *Elde Kitap*'la 2006'da Ömer Asım Aksoy Deneme Ödülü'nü ve *Kasırganın Gözü*'yle 2008'de Attilâ İlhan Roman Ödülü'nü kazandı.

TÜRK EDEBİYATI

NECATİ TOSUNER
YALNIZLIKTAN DEVREN KİRALIK

© TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI, 2010
Sertifika No: 11213
Genel Yayın No: 2011

EDİTÖR
ALİ ALKAN İNAL

GÖRSEL YÖNETMEN
BİROL BAYRAM

DÜZELTİ
MÜGE KARALOM

GRAFİK TASARIM UYGULAMA
TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI

1. BASKI, 2000 DOĞAN KİTAP
2. BASKI, 2005 NEDEN KİTAP

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI'NDA
1. BASKI, EYLÜL 2010 (3. BASKI)

ISBN 978-9944-88-991-9

BASKI
KİTAP MATBAACILIK SAN. TİC. LTD. ŞTİ.
DAVUTPAŞA CADDESİ NO: 123 KAT: 1
TOPKAPI İSTANBUL
(0212) 482 99 10
Sertifika No: 16053

Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında gerek metin, gerek görsel malzeme yayınevinden izin alınmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI
İSTİKLAL CADDESİ, NO: 144/4 BEYOĞLU 34430 İSTANBUL
Tel. (0212) 252 39 91
Fax. (0212) 252 39 95
www.iskultur.com.tr

Roman

yalnızlıktan devren kiralık

NECATİ TOSUNER

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

BİR

Ekrem'in balkonda oturuyorlar. Hani, demin Ekrem bir sürü şey anlatmış, Beyhan gülmüş ya... Öyle. Bir karga geliyor. Koca bir karga. Kara bir karga. Ağzındakini bırakıyor yola. Bir ceviz bu. Yeşil kabuğunda daha. İnip bir bakıyor sanki.. "tık tık", sonra yükselip yükselip yeniden bırakıyor cevizi. Sonra gelip hırsla gagalıyor.. kopardığını, kafayı kaldırıp zevkle atıyor gagasından içeri.

Karşıdaki tahta perdenin altından bir kedi çıkıp, hemen oraya, uzanıyor yere.

Güzel bir kedi. Sarman bir kedi. Gün görmüş bir kedi. Kuyruğunu bir o yana.. bir bu yana oynatıyor.

Kuyruğu görüyor karga.

Zıp zıp zıplayarak, cevizi bırakıp kuyruğa gidiyor karga.

Sokulup sokulup kaçıyor karga.

Karga niyetlendikçe, kuyruğunu sağdan sola.. soldan sağa yatırıyor kedi.

Ekrem ayağa fırlıyor.

Bu kedi.. bir ölüm meleği çünkü.

Kedi yan dönüyor.

Kedinin gözleri kapalı.

Kuyruğunu bir o yana, bir bu yana.. derken, arada bir de, karnına doğru yatırmaya başlıyor.

Atılıyor karga.

Balkon demirlerinde yaylanarak oraya uçuyor Ekrem.
Kapıyor kuyruğu karga.
Pençelerini kargaya geçiriyor kedi.
Bir uçak gibi yere çakılıyor Ekrem.
Kargayı haklıyor, çekiyor tahta perdenin ardına kedi.
Kolları, bacakları yanlara açılmış, yüzükoyun, asfaltın üstünde kıpırtısız, yapışmış gibi yatıyor Ekrem.
Onun yatışına balkondan bakıyor Beyhan. Bir çocuğu azarlar gibi bakıyor...
"Ek'reeem!.." diye çılgıncasına bağırıyor sonra da.

Yatakta çırpınarak uyanıyor Beyhan.
"Tanrım! Ne korkunçtu öyle!.."
Yoksa, kendi sesine mi uyandı?
Çocuklar duydular mı sesini?
Ne dediler?
Annelerinin öyle "Ek'reeem!.." diye bağırmasına, ne dediler?
Kimbilir ne demediler!
Annelerinin babalarını öyle çağırmasına, hangisi ne dedi?
Pınar korkmuştur.
Peki, Fırat ne yapmıştır?
Niçin şimdi böylesine ağlamaklı oluyor?
"Niçin mi?.. 'Niçin', –ha?.."
Daha gece. Karanlık. Oysa değil. Dikkatle bakınca, kalın kadife perdenin iki parçası arasından sızmaya çalışıyor dışarının yeni başlamış ağartısı.
"Nasıl ol-sa her şe-yin
Zaman-la sonu yok mu?"
Dönüyor duvardan yana. Kendini kendine bağışlayan bir gülücük yüzünde, –saçları yastığın üstünde tarumar...
"A'maan! sen de yine..."

Göğsünü tutuyor. Seviyor göğsünü. Uysalca seviyor. Sonra da kendini öyle göğsünü tutmuş bulunca, kızıyor kendine.

"Ne kötülük var sanki!.."

Hemen de kendini savunmaya geçti ya kendine karşı, buna da kızıyor.

Ondan ayrıldı ve sanki gittikçe ona benzemeye başlıyor. Her şeyi "iyiler" ve "kötüler" diye sınıflandırırdı Ekrem. Hep öyle: Ya "iyi".. ya "kötü"... Beyhan çıkışınca: "Peki de, bunda ne kötülük var?.." derdi. "Hah! yine 'kötülük'... Çocuklar gibisin..." derdi o da. İşte şimdi de uyanmış gibi olmuşsa.. kendini eli göğsünü tutmuş bulmuşsa.. ne kötülük mü var?.. Yanında yüzükoyun yatardı Ekrem. Bacakları arasında olurdu onun bacağı. Hep sağ memesini avcu içine alırdı. Ekrem'in elini öylece tutardı göğsünün üstünde. Sevişmiş olmanın dinginliği birbirlerine geçerdi.

Bir süredir, göğsünü tutmayı kendine yasaklamış gibi. Dile getirmeden söylenilmiş ve sanki söz verilmiş gibi. Çekti mi pikeyi üstüne, kollarını örtünün dışında tutuyor. Dahası var: Parmaklarını birbirine geçiriyor. Sanki yasağı bir de böyle kelepçeyle uyguluyor.

Kalkacak.

Kalksın kalksın.

Sessizce banyoya gidiyor.

Çocuklar sezmesin bir şey. Kız güler. Anlamaz mı?.. Aylin'e bile anlatır. Oğlan? O, yetişkin bir erkek artık. Ne der saçlarını ıslatmamış duştan çıkan annesine? Islatmıyor, çünkü, sabahın köründe "saç kurutma"nın gürültüsü daha kötü. Evet, "iyi".. ya da "kötü"!.. Sessizce gülerken.. elini sol göğsünde öylesine dolaştırırken...

"Peki, bu ne? Burda bir şey mi var?"

"Tanrım! Olmasın.. olmasın..."

"Var elbet!.."

"Sakin ol, Beyhan! Sakin ol, aptal şey..."

İKİ

Salim Bey kalkalı epeyce oldu.

Dün, işte gecenin yarısı artık çıkıp geldiğinde, televizyonu kapatmış ve o korku da Salim Bey'in yüreğindeki köşesine geçmişti yine. Yatmaya korkuyordu Salim Bey. Çünkü biliyordu başına geleceği. Öyle yatıyor.. böyle yatıyor.. olmuyordu.

"Hah, bu iyi.. hadi, uyu... Düşünme Salim Evladım, düşünme!.. Koyunları say!.. İlacını aldın mı, –aldın, uyu be Salim Evlat!.."

İki saat.. bilemedin üç saat sonra, eklemlerinde.. belinde ağrılarla uyanıyordu. Edemiyor, kalkıp bir iki ortalığı dolanıyor, su içiyor.. içermiş gibi yapıyor, ve biraz da salondaki kanepeye uzanmayı deniyordu.

Hava güzel olduğu zaman, gider gazetesini kendi alır. Küçük bir yürüyüş olur bu. Kapıcıyı, "Ha geldi.. ha gelmedi..." diye beklemenin sıkıntısından da kurtulmuş olur. Eh, hava kötüyse, erkenden sokaklara çıkmanın bir anlamı da yoktur. Kimi zaman da –sabah zili çalınmasın diye– istediğini akşamdan yazar, parasını bırakır, torba asar kapıya.

Gecelerden öyle korktuğundandır belki, sabahı sündürmeyi de pek sever. Eh, sabah da sündürüldü mü, bir süner ki... Mutfakta ayaküzeri üç zeytin.. iki tırtık peynir.. tıkılan iki lokma ekmek... Bunun adı da "çay altlığı"... O arada su kaynamış, fincana torba çay

sarkıtılmış, su renk alınca torba sıkılıp çöpe atılmış.. sakarin "pıt".. karıştırılsın bakalım.

"Hadi balkona şimdi..."

Şıpıdık terlik sesleri...

"Ah, Nezahat Hanım!.."

Salim Bey evde ayakkabıyla dolaşınca, çıkışırdı Nezahat Hanım. Üstelik bir de terlikleri getirir, ayakkabıları da alır götürürdü. Nezahat Hanım "bir kuş olup gittiğinde", bu evde bir daha ayakkabıyla dolaşmadı Salim Bey.

Kendine:

"Şunu kadıncağızın sağlığında yapsaydın ya be adam!" dedi mi?

Demedi mi?

Dedi de, sonra dememiş gibi yapmayı mı seçti?

"Şıpıdık.. şıpıdık..."

Gerçekte, şimdi terliklerinin sesini dinlemiş değil Salim Bey. Ama, sanki "Ah, Nezahat..." demiş buluyor kendini yine.

Buna şaşmıyor da.

Çayını alıyor, gazete kolu altına kıstırılmış, yakın gözlüğünü unutmamış, balkona çıkıyor.

"İyi. Serin. Gazete desen, hazır..."

Şurada çiçeklikler vardı. Kaldırdı bu yıl hepsini. Yok, yapamadı. Bakamıyor.

"Dede, siz bir kedi alsanıza..." demişti Pınar.

Gelini Beyhan da gülmüştü:

"Ah Pınar, kediye bakmak kolay mı?.." demişti. "Çiçeğe bakamayan nasıl baksın kediye?.."

Fırat askerdeydi, yoktu.

Ekrem düşünceli duruyordu, bir şey demiyordu.

O zaman, Nezahat Hanım öleli bir yıl oluyordu.

Salim Bey, önceleri pek de yalnız kalmış görüyordu kendini. İşte, evin en önemli parçası gitmiş, yerinde, yok

olan varlığı kalmıştı. Üzünç veriyordu. Ama şu da bir avuntu oluyordu hiç değilse: Onu kurtarmak için çırpınmıştı Salim Bey. Hastabakıcı falan istememiş, gereken neyse, kendisi yapmıştı. Her şeyi...

Aylarca sürmüştü bu.

"Hani, çapkınlıklarınız beni az üzmedi, Salim Bey..." demişti Nezahat Hanım. "Ama Allah razı olsun, bana öyle baktınız ki, ben bağışladım hepsini..."

Salim Bey, öyle sessizce durmuştu.

"Siz de hakkınızı helal edin, Salim Bey..." demişti Nezahat Hanım.

Eğilip "Nezahati"nin alnına bir öpücük kondurmuştu Salim Bey, –bir şey söylemek yerine. Sonra da gözyaşlarını gizlemek için, hemen mutfağın yolunu tutmuştu.

Ve üç güne kalmamış...

Ekrem, –hiç değilse bir süre– kendileriyle kalmasını istemişti babasının. Beyhan da çok üstelemişti. İstemedi Salim Bey. "Ev ev üstüne olmaz..." da demedi, "Onun solgun kokusu buralarda daha..." da.

Karısı hastayken evin her işini üstlenen Salim Bey, Nezahat Hanım ölünce, elden ayaktan kesilmiş gibi oldu. Eli bir işe varmaz, kendine bakmaz, çiçeklere aldırmaz oldu.

Salim Bey için bir değişiklik aranırken, Ziya'dan telefon gelmişti. Babasını oralara çağırıyordu. Annesi sağken kısmet olmamıştı işte... Gelsin, bir görsündü babası, –dünya gözüyle... Almanya'nın nasıl olduğunu.. olmadığını... Canım ne dert olacaktı ki?.. Şükür bir eksikleri yoktu. Sonra, torunları kapı pencere bekler olmuştu daha şimdiden. İnan olsun, gelini Hatice var ya, şu oğlu Ziya'dan daha çok istiyordu gelmesini. Konuşmanın burasında gelini

kapınıştı telefonu. "Sen bizim atamızsın..." demişti. "Üçü beşi hesap edecek ne var, –şu ölümlü dünyada!.." demişti. "Salim Bey zaten gelini Beyhan'ı sever, –öyle mi baba?.." demişti. "Beyhan Hanım okumuş yazmıştır..." demişti. "Kimse Hatçe'yi adam yerine koymaz..." demişti.

Ve son sözünü de esirgememişti:

"Bunu da kim mi diyor?.. Yalan mı da sanki!.."

Uçak.

Hatice'nin ailesi ilk göçenlerdendi. Ziya, bir baltaya sap olmanın yolunu, Hatice'yle evlenip oraya yerleşmekte bulmuştu. Almanya uzak.. hanımköy daha uzak.. –olmuştu.

Şükür yere indirene!

Havaalanı.

Şükür kavuşturana!

Ziya ile Hatice. Boy boy torunlar: Müjde.. Şengül.. şu Erol'a bak sen...

En büyükleri Yıldız yok, –o kendi evinde, karnı burnunda.

Ne güzel!

Ziya sürüyor arabayı.

Kaşları altından, şöyle çaktırmadan süzen bir Erol...

Her şey iyi, güzel de, –Nezahat Hanım'ın acısı henüz pek taze olduğundan belki– Almanya'da yapamadı Salim Bey. Baktı ki, sıkıntıdan patlıyor, neyi denese.. neye heveslense tadı yok, hemen –daha üç haftaya da kalmadan– döndü.

Sonra, tam on ay, her hafta sonu geldi Ekremler. Beyhan, yemek getirdi, çamaşır götürdü.

Beyhan'a göre, ne vardı da, makine yıkıyordu. Evde ne pişiyorsa zaten pişiyordu. Şurada iki üç tabak yıkadı diye...

Salim Bey de bir şey demiyor, sanki çocuklaşmış gibi olduğunu da kendinden gizlemeye kalkışmıyordu.

"İnsanın başına ne gelecekse, gençlikte gelmeli..." diye düşünüyordu artık.

Kendini haklı da buluyordu böyle düşünmekte.

Ötekiler içerideyken, Ekrem –biraz çekinerek de olsa– babasına yeniden evlenmek isteyip istemediğini sordu.

Hiç ses etmeden ölçtü biçti Salim Bey: Bir kedi mi alsındı.. bir kadın mı yoksa?..

Sanki dalgasını geçiyormuş gibiydi biraz da...

"Bunu söylediğin iyi oldu, evlat!" dedi. "Ziya duysa, aklı çıkar. Almanya'nın yarısı onun, sağ olsun, bu ev başkasına gidecek diye delirir yine de. Hani 'can yoldaşı' şöyle.. aklı başında, eline çabuk, az konuşan, helal süt emmiş biri... Ama çok da yaşlı olmasın... Bir de kendini taşıtmasın bana, ha!"

Ekrem de sessiz, dinledi.

Sofraya oturuldu ve Salim Bey dedi ki:

"Artık biraz seyrek gelin."

Susuldu.

"Çamaşır falan da istemez..." diye ekledi Salim Bey.

"Siz bir şeye alındınız..." dedi Beyhan.

"Yok, alınganlık falan değil. Hele senin yaptığını insanın öz kızı olsa yapar, –yaparsa... Da, istiyorum ki, artık yeter... Yetsin! Kendi ayaklarımın üstünde durmayı unuttum sanki. Ellerimden utanır oldum."

Susuldu.

"Beni anlayın!"

Kimin aklından geçerdi ki, Ekrem'le Beyhan'ın birlikte geldikleri son gün olacakmış o hafta sonu.

Bir gün Ekrem geldi, otelin telefon numarasını verdi, –bir şey gerekirse diye.

Salim Bey, Ekrem'e "Otel yerine gel burda kal!" demedi. Durmuş durmuş da boşanmış.. sakalını da kesmiş bir evlat istemezdi.

Daha önemlisi, yarın karıkoca barışırsa, kötü adam durumuna düşmeyi istemezdi, –"Bak oğlunu hemen yanına aldı..." gibi.

Bir buçuk ay sonra da ayrıldılar.

Emeklinin her günü kendine, –mi?

Eh, Salim Bey de çıkmaya hazır işte. Bakalım Zeynel ne diyecek kırtasiyecide çalışmaya? Beğenmezse, kendi bilir... Salim Bey'in hatırına, yoksa o yaştaki adama kim iş verir? Vergi iadesi fişlerini götürecek Zeynel'e. Gazeteyi de unutmasın. Sade kahve içilecek. Bir de korsan sigara tüttürülecek yanında.

ÜÇ

Ekrem uyandığında, uyanmış olmak ağır bir yük olarak görünüyor ona. Ve aynı anda, günlerdir işyerinde dudaklardan hiç düşürmedikleri o sözler, kulaklarında yankı buluyor:

"Sen beni u'nut-maa!.."

Buna hırslanıyor Ekrem. Dün o cıngıl başladığında elindeki dergiyi attığı gibi, yine öyle bir şey fırlatmak istiyor. Yatakta neyi fırlatıp atsın?.. Yastığa bir yumruk mu atsın?..

Bir yumruk daha, –mı?.. Yenilgin, –evet yenilgin– öyle gemileri batmış.. her şeyi batmış işte, kalkacak.

Kalkıyor yataktan.

"Sen beni u'nut-maa!.."

Yine hırslanıyor. Sakallarını kaşıyor alışkanlıkla, –oysa, keseli üç buçuk ay oldu!

Doğrusu, ne kötü geceydi ama!

Sanki, daha önce başıma hiç gelmemiş gibiydi. Yazar olsaydım, dün geceyi yazmak isterdim...

Geceleyin, üç kadeh votka içmiştim. Yok, dört... Beş, –belki! Kolayla içiyorum genellikle. Eskiden, Ankara'da içkiye ilk heveslendiğim günlerde, Piknik'te votkayı limon suyuyla içerdim. Hani ağzım içki kokmasın da.. içki içti-

ğim belli olmasın da... Ama, o zamanlar midem de taş gibiydi. Sonra, İstanbul'a yerleştiğimde, öğrenciyken, Güzel Marmara'ya talim ederdik. Evet, gazoz da şaraba benzer, –çünkü gazoz içmek, büyümek demekti geçmişimizde.

Ankara. Cebeci Sineması önü: "Al, Teksas.. ver, Tommiks..." Duhuliye. Gazoz, –lıkır lıkır... Yok, gazoz kapağını almak istemezdik. "Hünkâr" mıydı adı? Yapım yeri sinemanın altındaydı, çok bulunduğu için kapak biriktirmede on para etmezdi.

O zamanlar her film güzeldir.

Daha da küçükken, babam beni bir kez o sinemaya götürmüştü. Ben de dönünce evde anlattım. Halamın oğlu da orada. Babama takılınayı sever, babam da izin verir onun takılmasına. Durup durup bana anlattırıyor: "Hadi, bir daha söyle, Ekrem... Nasıl uyudu.. nasıl uyandı dayım?.." Ben de diyorum ki: "Babam maskelilerde hep uyudu. Kılıç seslerinde bile uyanmadı hiç. 'Acı Pirinç' başlayınca da hiç uyumadı..." Basıyorlar kahkahayı... Babam sessiz, gülüyor. Ben büyüdükten sonra bile, halamın oğlu bayramdan bayrama da olsa, açardı yine aynı konuyu.. Derdi ki: "Dayım bir gün Ekrem'i sinemaya götürmüş..." Gülünürdü. Acı Pirinç adını unutmayışım o yüzden. Bir de memeler vardı...

Evet, votka içmiştim... Sonradan, ben de uzun süre rakı içtim elbet. Bir ara, rakılar bozuldu. İçsem, yutamıyorum. Nasıl etkilemişse, hâlâ da öyle... Birinci kadehte ittirmek gerekiyor sanki. İçen içiyor.. –o başka. Ben de cin içmeye başladım.

Sonra Çınarcık'ta bir hafta sonu, şair ve reklamcı bir arkadaşımla birlikte, tonik aradık cine katmaya. Kaç yere sorduksa, yoktu. Gelsin vişne suyu... Biz de –Orhanların yazlıkta– onun Cin-Viş koyduk adını... Sonra da Vot-Viş başladı. Sonra da, Vot-Kol...

Gidip kendimi öylece yatağa attım ya, uyku yok. Gelsin, yok... Gelir de, geleceği de yok ki... Ha, ne var?.. Beklemediğim bir şey mi oldu?.. Sanki kötü bir şey mi var da?.. Edemedim, kalktım. Saate baktım, tam iki saat, uykunun gelmesini beklemiştim, ve gelmemişti.

Niçin?

Niçinse niçin... Bir votka aldım kendime. Gazetelerin okumadan geçtiğim yerlerine yumuldum. Bazılarını okudum.. yarı okudum.. atladım yine. Sonra, ne zamandır yapmadığım bir işe kalkıştım: Bulmaca çözmek! Daha da doğrusu, çözememek... Yahu, ben bunu eskiden bilirdim!.. Belleğimde bir şey mi var? Özel adlarda kimi zaman bunu yaşıyorum. Gerçi, Ahmet'e Mehmet demiyorum ama, gel de o gerektiği anda Ahmet'in Ahmet olduğunu anımsa! Bulmacanın bir yerinde, iyice takıldım. Sinir de oldum. Şark.. garp.. cenup.. iyi! Peki, "kuzey" diye soruyor, yok! "Şimal" yok! Niçin? Alkol! Evet, olabilir. İyi de, niçin şark, garp, cenup var da, şimal yok?.. Hadi diyelim, şark olsun.. garp olsun.. daha sıkça kullanılıyor, peki sanki cenup pek mi kullanılıyor da, onu unutmuyorum da, şimali unutuyorum ki?.. Sanki herkes Bodrum'a değil, cenuba gidiyor ya!.. Yoksa, alkol unutturmaya kuzeyden başlıyor olmasın?.. Attım gazeteyi, kalemi falan...

Sinirlendim.

Bu gece bana n'oluyor?.. Daha da sinirlendim. Cephe değiştirmeye karar verdim. Kalktım masadan, kıstım ışıkları, karşıki koltuğa geçtim. İçkimi, ıvır zıvırı taşıdım sehpaya... Dört ayaklı sehpaya. Oturup uzattım ayaklarımı... Düşündüm: Ne vardı?..

Yalnızlık mı?..

Oysa, ben yalnız olmaya gençlikten alışkınım ya!..

Balkon kapısı açıktı. Tül perde arada bir kıpırdıyor, gecenin serinliği içeriye doluyordu. Sessizliği de...

Sessizliği ürkütmekten titizlikle kaçındım. Öksürmekten bile korkar oldum. Ve.. belirli bir şeyi dert edinmeden, uzun süre öylece düşünüp durmayı başardım. Gerçekte, bilinçli olarak da yapmadım bunu, kendiliğinden öyle oldu.

Sonra sabah oldu.

Dışarının ağartısı, "Ben geldiim!.." dedi.

İyice serinlik oldu. Perde daha çok kıpırdar oldu. Karga sesleri duyuldu.

Kalktım, başım döndü. Seslendirilmeyen bir şarkıyı söyler gibi yalpalayarak yürüdüm. Balkon kapısını kapattım. Masaya atılmış gömleği atletimin üstüne geçirmeyi de akıl ettim.

Çok kan kaybetmiş gibi uzandım yatağa.

Kalktığımda, ışığın açık kalmış olduğunu görünce, ilk yaptığım iş, geceyi unutmak gerektiğini düşünmek oldu. Bunu da kendime bir buyruk verir gibi yapmadım. Bir arkadaşım vardı, –bir sürü irdelemeden sonra– "Böylesi daha iyi..." derdi.

Gecelerden bir geceydi işte, –o da öyleydi...

Kişisel eşyasını toplayan bir Ekrem. On yedi yılını verdiği bu çatı altından artık gitmek zorunda kalacak olan, bir yılgın kuş!

Amerikan filmlerinde de öyle olmaz mı? Taşınabilir büyüklükte bir karton kutu hep vardır. Ve adam, kişisel eşyasını ona koyar. Hep aynı türdendir o hiç değişmeyen kutudakiler.

Aile fotoğrafının çerçevesine bakarak bir an öylece durmuştu Ekrem. Filmlerde de çerçevenin tozu böyle alınır mı?.. Bilmeden alınırmış gibi, yapılır mı?..

İşte "o güzelim" Beyhan, "bu sakallı" Ekrem, şu çocuk "veliaht" Fırat.. ve çok gerilerde gülerek bakan Salim Bey ile Nezahat Hanım. Karadeniz falan...

Bu şirketi daha yeni kurmuşlardı. O günlerden bir fotoğraf...

Fotoğrafı çeken Aykut domuzu görünmüyor elbet!

Son zamanlarda yaşamı, işte hep böyle yarım yarım gülmelerle geçiyor. Çerçeveyi kutuya yerleştirirken de öyle. Bunu ayırt edince de yüzü asılıyor.

Bir dergiyi karıştırmaya başladı. Para dergilerinden biri. Bir şey arıyordu. Onunla yapılmış bir konuşma vardı. Bunda mıydı? Hani, Beyhan onu boşamıştı, o da sakalını kestirmişti hepten.. ve sakalsız ilk fotoğrafıydı hani...

Odasının tam kapatılmamış kapısından, o müzik yükselip gelmişti:

"Sen beni u'nut-maa!.."

Anlamıştı olanı.. olacağı...

Ve elindeki dergiyi fırlatıp atmıştı. Çünkü altı hafta çalışmıştı şu iş için bile ve şimdi öğle yemeğine müzik koyar gibi bu cıngılı dayıyorlardı Ekrem'e...

"Sen beni u'nut-maa!.."

Kapı aralığından Ece'nin ince yüzü görünüyor:

"Arkadaşlar sizi bekliyorlar, Ekrem Bey..."

"O niye?.."

"Veda partisi..."

"Parti falan istemiyorum ki!.."

"Valla, kızacaksanız Gülşen Hanım'a kızın, Ekrem Bey..."

O sırada, Rıza Bey görünüyor iyice araladığı kapıda.

"Hah, geldi!"

"Biz kafeteryadayız..." diyerek tüyüyor Ece.

Rıza Bey giriyor odaya ve ilk önce duvardaki –para eder– resme bakıyor.

Çok sinirleniyor Ekrem.

"Araba kapıda, Rıza Bey!.." diyor.

Sonra, masanın üstüne yan yana dizmeye başlıyor:

"İşte, arabanın anahtarı.. şirketinkiler.. cep telefonu.. –ikiye katlıyor– "gold card".. hepsi burda! Resim de görüyorsunuz duvarda asılı... Kutudakiler, benimdir. Ben çıkıyorum. İsterseniz kutuyu da kontrol edebilirsiniz..."

"Ama Ekrem Bey..." diye yırtınıyor Rıza. "Bunu biliyorsunuz... Bu, benim görevim..."

Çıkıyor odadan. Karşıdan Gülşen görünüyor, –güzel dekoltesiyle. Gelip koluna giriyor Ekrem'in:

"Kızmayın, n'olur!.." diyor. "Sizin öyle sessizce gitmenize gönlüm katlanamadı, Ekrem Bey..."

Ve sonra Ekrem görününce, bir alkıştır kopuyor.

Pasta kesiliyor. Şaraplar dağıtılıyor.

"Sen beni u'nut-maa!.."

Küçük ortakları Cahit geliyor. İpek gömleğinin kollarını çekiştiriyor yine.

"Aykut Bey, önemli bir yere yetişecekti, size sevgilerini bıraktı..." diyor.

"Ya!"

Şarap almaya, diye yitiyor Cahit hemen.

Büyükçe bir paket getiriyorlar. Şu Yeliz, –en küçükleri, daha işe alalı üç ay olmuş– gözleri buğulu:

"Arkadaşlarınızdan size küçük bir armağan..." diyor.

Teşekkür ediyor Ekrem.

Gülşen, paketi açmasının onları sevindireceğini belirtiyor yavaşça.

Ekrem şarap bardağını onun eline tutuşturup açıyor paketi.

Çantayı evirip çeviriyor:

"Hepinize çok teşekkür ederim..." diyor Ekrem. "Şimdi lütfen arkadaşlar, öyle ayrılık konuşmaları falan istemiyorum!"

Yeliz'e de:

"Sen de ağlarsan!.."

Arkasını dönüyor Yeliz.

"Hadi, eğlenmeye bakın!.. 'Aldım çantamı elime, düştüm gurbetin yoluna!..' "

Kopan alkışı arkasında bırakıyor Ekrem.

Aşağıda da Salih tutturuyor. İlle kutuyu ve çantayı Ekrem'in elinden alacak.

"Ekrem Ağbi, şu Salih kardeşinin ne suçu var?.. İzin ver, götüreyim seni istediğin yere... Taksi ne demek, ağbi!.."

"Ekrem Bey'i ben götüreceğim, Salih!"

Yine Gülşen, elinde anahtarlar... Torba gibi olan çantasını omzuna vurmuş, sesi kesin.

"E, o zaman olur..." demiş bulunuyor Salih.

Salondaki masanın öyle bırakılmış haline bakıyor Ekrem.

"Önce tıraş olmaktan başlamalı..." diyor sesli olarak kendine.

Sonra koltukta duran dünkü armağan çantayı görüyor.

Yine de gülüyor işte!

Zorla.

DÖRT

Geçen yaz Çınarcık'tan getirmişti ablası bu ekmek sepetini.

"Nasıl ol-sa her şe-yin..."

Tutuyor kendini Beyhan.

Kalın bir kâğıt peçete seriyor sepetin içine. Sonra peçetenin renkli desenlerini okşuyor gözleriyle. Doya doya ağlamak istiyor oysa. Gözlerini tavana kaldırıyor yaşların gelmesini durdurmak için. Sanki içindeki teli –tınlatmaktan sakınarak– gevşetiyor biraz. Bir şey yokmuş gibi olsun istiyor. Ekmeği döner bıçakta dilimliyor özenle. Sırasını bozmadan dilimleri yerleştiriyor sepete.

"Ekmeği keserken de insan saygılı olmalı, değil mi çocuklar?.."

O zamanlar, –öğretmen.

Hiç değilse, şöyle hafif bir gülücük oluyor yüzünde.

İyi.

Canım gidip bir baktırır. Camlı Köşk'e uğrar bir, der ki...

Geçiyor salona. Evet, masanın salonu gören bu dar kıyısında Ekrem otururdu. Sonra o gidince, çocuklar hiç oturmadılar onun yerine. Hep boş kaldı. Şimdi masanın kalabalığı o yana konuluyor. Ekmek sepetini de bırakıyor oraya. Kahvaltı hazırlanmış masaya bir göz atıyor, ve...

Yorgun.
Yıkık.
Biraz otursun Beyhan.

Dün, Pınar karne getirecekti. Akşam, Yuva'dan biraz erken çıkmıştı Beyhan. Pınar'ın hep istediği o eteği aldı ona. Dizleri görünüyor diye utanmaları geride kalmış sayılırdı Pınar'ın. Sessizce güldü Beyhan. E, on beşine de girmişti artık...

İçi ısındı.

Etek paketlenirken, gömleklere baktı bir de. "Kendi beğensin!.."i seçti sonra.

Sevecen bir akşam, ha gelmişti.. ha geliyordu.

Daha pasta yapacaktı... Bir ara kaygılanmıştı ya, çilek buldu markette. Sanki sevindi buna. Geldi eve.

Pınar'ın karnesi, masanın üstündeki vazoya dayanmış, ilgi bekliyordu.

Karneyi inceledi Beyhan. Yüzündeki mutluluk rengi daha da belirginleşti.

Ve katlamadan karneyi, incitmekten çekinir gibi koydu eski yerine. Karnenin yanına bırakılmış kâğıdı, eline almadan okudu.

"Mummy,
Aylin'le biraz dolaşacağız.
Beyhan Hanım'a saygılarımı ilet, lütfen...
Söz!
Geç kalmak yok!
Pınarcık"

Güldü Beyhan.

Biraz yaramazlık söz konusu olursa, annesi Beyhan'dan böyle bir de "mummy" yaratıyordu Pınar. Aklı iyice ermeye başladığından beri yapıyordu bunu.

İçinde bir coşku, salonun tüm ışıklarını yaktı Beyhan.

"Yok yok, unutmaz!" dedi kendine.

Kendi sesini duydu.

"Kızının karne getireceğini hiç unutur mu Ekrem?.."

Yine de onu telefonla aradı. Toplantıdaydı Ekrem. Kızını araması gerektiğini not ettirdi Beyhan, mutfağa geçti.

Oysa, yanılmıştı Beyhan. Ekrem'den hiç ses çıkmadığı gibi, Fırat da hiç görünmeyecekti.

Beklemeleri uzayınca, ana-kız oturmuşlar, televizyon izleyerek yemeklerini yemişlerdi. Gelmeyenlerin tabaklarını şöyle biraz iteledi̇ler, pastaya yer açtılar sonra da.

Mutfakta, nane likörü koydu iki bardağa Beyhan. Küçük tepside, –gizemli bir tören havası vermeye özenerek– getirdi içkileri. Pınar ilgiyle baktı annesine. Sevindiğini belli etmeye korktu. Evet, korktu sanki, ve yine de, olanları Aylin'e nasıl anlatacağını düşünmeden de edemedi.

Televizyon kumandasına uzandı Beyhan, biraz sertçe kapattı. Likörleri bıraktı tabakların yanlarına. Durup bakındı bir an. Pınar'a da sanki onu görmeden baktı.. geçti. Ve.. birden bulmuş gibi yapacağını, gidip çekmeceden konuklar için bulundurulan sigaralardan bir tane aldı, yaktı.

Bir iki soluk çekti ve sinirliymiş gibi diziyle ittirdi çekmeceyi.

Şimdi sakindi Beyhan:

"Gel bakalım güzel kızım, karneni kutlayalım!.." dedi.

Kadehler sessizce dokundu. Hemen de Pınar'ın yanakları biraz kızarmış gibi oldu.

Birer yudum içildi.

Sonra, olmayan Ekrem'den yana dumanları üfledi Beyhan, dedi ki:

"Baksana Pınar, kanepenin arkasında bir torba olacak..."

Sevinmesine az kala, çizgide tuttu Pınar kendini.

Gitti, torbayı aldı, içinden armağan paketini çıkardı.

Sonra göğsüne bastırdı, öylece durdu orada.

Sigarayı silkeledi Beyhan.

"Beyhan Hanım selam söyledi..." dedi. " 'Umarım Pınar beğenir...' diyor."

Pınar'ın yüzünden bir burkulma geçti: Oyuncağı kırılmıştı. Yapıştırılmıştı, –iyi tutmamıştı.

"Ah, an'ne!.." dedi.

Geldi, sarıldı.

Ana-kız aynı anda aldılar alınlarına düşen saçlarını geriye.

Buna güldüler.

Kendine koyduğu çayı daha dudağını değdirmeden götürüp musluğa döküyor Beyhan. Çünkü, belki kan almak isteyeceklerdir...

Geliyor pencereye, bilinçli olmadan arabasına bakıyor bir, evet, orada duruyor arabası. Fırsat olsa da bir yıkatsa... Bahçe kapısının açık bırakılmışlığına bakıyor.

Yuva'da çok işi var... Ama, önce Camlı Köşk...

Pencereyi aralıyor.

Sokak sakin.

Bir koltuğa oturuyor, perdenin kıpırtısına dalıyor. Dışarıyı dinlermiş gibi, kendini dinliyor.

Gecenin yarısı iyice geçildikten sonra gelmişti Fırat. Biraz da içkiliymiş gibi görünüyordu. Annesini öyle oturmuş, –yine– kendisini bekler bulunca, sanki yüzü ekşidi.. yeşillendi sanki...

"Biraz daha oyalansaydın..." dedi Beyhan. "Sabah ezanı okunsaydı da..."

Söyletmedi Fırat:

"Bak! Seni kırayım mı istiyorsun?.."

Beyhan'ın sesi kırıldı.. döküldü.. ezildi...

"Cep telefonunu da kapamışsın..."

"Evet! Çünkü, başkalarının yanındayken annemin beni zırt pırt aramasını istemiyorum, efendim..."

"Ya önemli bir şey olsa?.."

"Annem telefonu rahat bıraksa, ben de açık tutarım..."

Beyhan, yılgındı:

"Öyle ya, suç bende olmalı..." dedi.

Sonra duramadı, son şutunu çekti yine de:

"İçkili araba kullanıyorsun bir de..."

Ses etmedi Fırat. Telefonun yanında bir şeyler yazdı, Pınar'ın kapısı altından attı kâğıdı.

Sonra da koridora yönelirken yalnızca şunu dedi:

"Lütfen, sen de yat artık, anne!.."

Kıpırtısız bir Beyhan.

İki üç aya kalmadan toparlanıp göçecek bir Beyhan. Bir daha duyulmayacak –olan– şu esinti.. şu kuş sesi...

"Ah, Pınar! Ah, Fırat!"

Evet.

"Ah, Ekrem!"

Ve uyanamamış bir uyuyan güzel olarak çıkıyor odasından Pınar.

Annesini görmeden gidiyor.

"Pınar?.."

"Şimdi geliyorum, anne..."

BEŞ

Erguvan Çocuk Yuvası.

Yuva, Beyhan ve Pervin'in buraya bakmak için geldiklerinde ön bahçede gördükleri ve hemen de vuruldukları –o zaman– çiçek açmış iki erguvan ağacından almıştı adını. O ilk coşkuyla yuvanın adını "Erguvan" koyunca, her şeyde erguvan renginin egemenliği de, sanki kaçınılmaz olmuştu. Nalbur da sormuştu: "Siz ne boyuyosunuz böyle erguvan erguvan?.."

Çatı aktarıldı, daha kırmızı kiremitler döşendi. Ön ve arkadaki yağmur olukları, oymalı tahta saçaklar eklenerek gizlendi. Ön bahçe yeniden düzenlendi ve sonra da özenle hep bakımlı tutuldu. Erguvan renk, demir bahçe kapısında en koyusuyla başlıyor ve yola bakan yüzeyleri kabartmalı briketten yapılmış bahçe duvarında, daha açık rengiyle sürüyor. Yuva'nın kendini dışarıdan erguvan bir sınırla ayırdığı anlamına geliyor bu. Yapının duvarları da erguvan. Giriş kapısı, pencere pervazları ve saçaklar da aynı koyu renkte. Panjurlardan bir kanat açık tutulursa, iç yüzeyinin farklı bir erguvana boyandığı görülüyor.

Erguvan renginin pek de öyle "çocuk rengi" sayılmadığını da, Beyhan'ın yakın bildiği bir öğretmen arkadaşı akıllarına düşürdü, –her yer boyandıktan sonra. Canları çok sıkıldı ikisinin de. Çünkü, daha ilk adımda ortaya çıkmıştı işi bilmedikleri. Hatta, ona bir şey söylemedi ama, topu Beyhan'a attı Pervin: "Bir de öğretmen olacak!.."

Neyse ki, imdatlarına Ekrem yetişti. Evet, belki çocuk rengi değildi, ama bilmeden ayırıcı bir özellik yaratmış, daha dikkat çekici kılmışlardı. Ne de olsa, adam reklamcı!.. Öyle ya, çocuklar değil, büyükler –en çok da anneler– seçiyordu yuvayı. Erguvan rengi kâğıda basılı mektuplar hazırladılar. Görüşmeye gelenlere sundukları kahvenin fincanından.. tabağından tut, peçetelerden geç.. çikolatanın kâğıdında dur. Her şey erguvandı. Abarttılar elbette! Öyle ki, açılış pastasının rengini yeterince erguvan bulmadı diye, Beyhan geri gönderiyordu az daha.

Hizmet iyi olunca, çocukların yiyeceğine, içeceğine özen gösterilince, hele hele temizlik unutulmayınca, ve –özellikle başlangıçta– benzerlerinden biraz hesaplı da bulununca, o ilk günlerin "Batacağız..." kaygılarına güler de olmuşlardı sonradan.

Arkadaki bahçe, büyük. Bahçenin duvarları yüksek. Ayrıca, örgülü telle de çevrili. Yazlık oyun yeri orası. Ağaçsız. Duvarlar, çocukların sevdiği düşsel kahramanlarla resimli. Kaydırak, tahterevalli, maymun merdiveni, salıncaklar ve genişçe bir kum havuzu var. Künklerden yapılmış bir tırtılın içinden geçilerek de varılıyor havuza. Oturma yerleri ve önündeki masalar alçacık. Demir çubuktan yapılma iki çöp sepeti de var, –eğitim amaçlı.

Alt kattaki büyük salon, kışın oyun yeri. Büyük duvarda, bir sirk görünümü var. Yer, boydan boya halı. Devrilemeyecek irilikte iki saksı, pencerenin iki yanında. İçinde devetabanı olan saksılara dokunmak yasak, –insanlar bitkileri de korumalı. Perdeler –elbette– erguvan. Üst kata çıkan tahta merdiven ve gömme dolaplar da aynı. Her çocuğa yetecek oyuncak var dolaplarda. Bir de özel günler için gerekli araç gereç... Bayraklar, palyaço giyimleri, dekor perdeleri... Sınıf da bu katta. Mutfak da.

Kadir, kesenin ağzını açmıştı. Açmak zorundaydı da... Burayı satın aldı, ama tapuyu Pervin'in üzerine yapmadı.

Pervin'e göre, öteki kadına nikâhı basacaksa, buranın tapusu da yetmezdi. Ama bu konulara girmekten kaçınıldı. Kadir "çerez parasına" kiraladı yapıyı onlara.

Gelecekte bir gün, burayı yaşlılar yurduna dönüştürmeyi düşünüyor Pervin. Bu yaz şu çocuk kulübü işini de kesinlikle çözümlemeleri gerekiyor. Biraz daha fazla yorulacaklar, biliyor. Olsun, buna değecek. Yok, Beyhan'dan yana bir kaygı duyuyor değil Pervin. Sonra.. Pervin'in istediği de ne?.. İnsanlara iyilik etmek.. Okan'a bir gelecek hazırlamak...

Bunu Beyhan –hele Beyhan!– niçin istemesin ki?.. Bir vakıf falan da olabilir... Kimse gülmesin! Yarın kimin ne olacağı şimdiden belli mi de?.. Arka bahçeye uzatmışlar yapıyı, üç dört kat çıkmışlar. Tertemiz, pırıl pırıl odalar...

Kadir, amcasının oğlu. Ya! Bir de Okan doğdu ki... Şimdi on yedisinde. İnsanlara düşman olmaya hak kazanmışken, duygulu bir çocuk oldu Okan. Genç bir adam...

Bir daha çocuk yapmamaya yemin etti Pervin. Sonra, Kadir de kendisine bir dost tuttu. Nimet diye bir kadın. Evli gibiler. Onda kalıyor. İmam nikâhı kıymış kadına. Pazar günleri gelir. Oğluyla ilgilenir. İçinde bir yarımlık yaşar, –belli etmese de. Pervin bunu görür.

Gerçekte, arkadaş olan ikisi. Kadir ve Ekrem. Liseden. Okumaz bizimki. Yıllar sonra karşılaşılınca, evlere de yansır arkadaşlık. Beyhan'a hep güvenmiştir Pervin. Boşandığını ondan duyunca da çok şaşırmıştır. Hiç sormamıştır nedenini. Doğrusu, Ekrem'e de pek konduramamıştır ya, belli mi olur bu erkeklerin...

Muhasebe işleri daha çok Beyhan'ın. Pervin, faturalardan pazartesi kesin ödenecek olanları ayırıp, unutulmasın diye kalemliğin önüne koyuyor yalnızca.

Telefon çalıyor.

Süpürgenin düğmesine basıyor Seher, ses kesiliyor.

Koşup geliyor hemen.

"Kapıyı kapasan daha iyi, Seher!.." diyor ona Pervin.

İkiletmeden kapanıyor kapı. Sonra, çok uzaktan duyuluyor süpürgenin sesi yeniden.

Beyhan gecikeceğini bildiriyor telefonda.

ALTI

Balkon kapısını açıyor, iyice itiyor kapıyı. Salon biraz havalansın. Dönüp masanın haline bakıyor, uzaktan bakıyor. Sonraya erteliyor masayla ilgilenmeyi, balkona çıkıyor.

Sokaktan geçen yok.

"Gülşen'e 'Gel kahve içelim...' diyemedin akşam, ha?.."

Bakmıyor, her şey can sıkıcı.

" 'Şimal'i de unutmuşsun!.."

İrkiliyor.

Sonra da kendisinden kaçıyor sanki... Mutfağa gidiyor, su getiriyor, sardunyanın suyunu veriyor.

Bardak elinde, öylece duruyor balkonda.

"Bak, çatıyı da örttüler hemen, ya..."

"Canım bana ne!"

Giriyor içeri.

Yıllarca öyle sakallı dolaştıktan sonra, o anda "Niçin?" diye de hiç düşünmeden, –kendine bir armağan ya da eziyet olsun diye sanki– bir sabah sakalını kestirivermişti Ekrem.

Sakalı ve onun bu davranışı konusunda söylenebilecek her şey, söylenildi. Kadının kocasının üstlerine geldiğini ve nezarette makine vurulduğunu öne süren de oldu, Preveze Savaşı'nı anımsatan da...

Bir tepki göstermedi Ekrem. Dostça sayılmayan yaklaşımlar karşısında bile, yalnızca sırıtmakla yetindi. Onun aşırı –görülen– olgunluğu bazı kinlenmelere yol açacak olsa da, aldırmamıştı.

"Bu da geçer, ya'huu!.." demişti Salim Bey.

Otelci de:

"Beyim, sen yandın!" demişti. "Şimdi kimlikler n'olacak?.."

Öylece kalmıştı Ekrem:

"Ha?"

Gülmeyi başarmıştı yine de. Bir de güneş gözlüğü taksa, tam olacaktı demek ki...

Doğrusu, en çok da Gülşen'in karşısında bocalamıştı.

Çekmişti odasına:

"Size bir şey söyleyebilir miyim, Ekrem Bey?.." demişti.

"E, buyrun..."

"Sakın, hemen yine sakal bırakmayın!"

Arkasından ne gelecek diye meraklanmıştı Ekrem.

"Kararsızlardan nefret ederim!" demişti. "Gözümden 'pat!' der düşersiniz, Ekrem Bey!.."

Sanki sonra da göğüslerini mi titretmişti öyle?..

"Uyarılarınızı dikkate alırım..." demişti Ekrem.

"Uyarılar!.." diye kahkahayı basmıştı Gülşen de.

Kapının zili çalınınca, "Yanlış mı duydum?" diye düşündüm önce. "Bitişik daire olmasın..." diye düşündüm sonra. "Niçin yanlış duyacakmışım?.." diye düşünmeye de kalmadan, yeniden çaldı. İki gün önce yeni yönetici bu aygıtı taktırdı. Kapı çalınınca hemen öyle açmak yok, "Kimsin?" diye sormak var.

"Kim o?.." diye sordum.

Metal gürüldedi:

"Kamuoyu araştırma, efendim..."

Bir bayan sesi! Ne diyeyim?.. "Buyrun!.." dedim ve düğmeye bastım. Kapıyı öyle açık tutup, geleni bekledim.

Ve asansör kapısı aralığından kim süzüldü?..

Gülşen.

Onu görünce çok şaşırdım. Üstelik, çok şaşırmış olduğumu belli etmiş de oldum.

"Beni beklemediğinizi biliyorum..." dedi.

"Kamuoyu araştırması, ha?.."

En iyisi, saldırırmış gibisinden savunmaya geçmekti:

"Kimseyi beklemiyordum ki!.." diye açıklamaya kalkıştım.

Bu da ne saldırı sayılırdı ya!..

Ama, suç onda elbet. Sanki "Ben Gülşen..." dese, olmaz!

"Nasılsınız bakalım?.." diyerek içeri girdi.

Durdu.

Bana baktı.

Böyle makyajsız ilk kez görüyordum onu.

Müthiş güzel bir dekoltesi vardı.

"Eee, kalpkalbekarşı çiçeği..." dedim.

Gözlerini hafifçe kısarak bir baktı yine.. ve, diyeceğini kendine sakladı sanki.

Sonra da dedi ki:

"Berbere gidiyordum, 'Bir uğrayım...' istedim işte..."

Salonda, hiç de beğenmeyen bakışlarla süzdü çevreyi...

"Daha yeni kalktınız gibi sanki..."

"Yok canım, yeni olur mu?.." dedim.

Sonra da yelkenleri suya indirdim:

"İnanılmaz! Çok kötü bir geceydi..." dedim.

Koltuğa ilişirken dedi ki:

"Evlenin siz Ekrem Bey, evlenin..."

Ben de güldüm:

"Kiminle?.." dedim.

Bir "Hıh..." yaptı.

"Bakın herkes evleniyor..." dedi. "Burcu'nun nikâhına geliyorsunuz, değil mi?.."

Ona en yakın yere, masanın yanındaki sandalyelerden birine geçip oturdum. Yok, dekoltesi müthişti! Hem açık.. hem kapalı gibiydi. Geniş gözenekli bir örgü arkasındaydı her şey. Görünen görünüyordu. Yakından.. daha yakından bakma isteği yaratıyordu.

"Bilemiyorum, gitmem gerekir..." dedim. "Kıza ayıp olmasını istemem... Ne de olsa, elimizde büyüdü sayılır..."

"Kucağınızda!"

"Yok, ben yapmam öyle şey..."

"Bilmez miyim!.." dedi.

Bir sigara yaktı:

"Bana da asıldığınızı hiç görmedim doğrusu... Ama, ben de öyleyimdir Ekrem Bey. İşyerinde olacak bir ilişkiyi düşünmek bile tedirgin eder beni..."

"Sonra..." dedim. "Hani, dün oradan ayrıldım diye kaçıp saklanıyormuş anlaşılmak da istemem ayrıca..."

"Üff, perdeleri de açmamışsınız..." dedi.

Kalktı, güneşlikleri çekti sağa sola.

"Hah şöyle..." dedi.

Sonra da gülerek ekledi:

"Güneş giren yere doktor girmezmiş..."

Biliyorum, elimde değil. Karşımdakine sertlenemeyince, kaşlarımı kaldırıyorum şöyle.

"Hah, doktor varsa..." dedim.

Derken de, kaşlarımı öyle kaldırdım.

Çok sinirlendi.

Oysa, onu sinirlendirmenin benim için hiç de iyi olmayacağını, biliyordum elbet. Dekoltesi de çok çarpıcıydı. Dekolte ile rekolte arasındaki ilişkiyi düşünüyordum ve dün

gece şimali bir türlü anımsayamadığımı da unutamıyordum bu arada.

O da niçin, tam bilemiyorum, camın önünde öylece duruyor, sanki öfkesine engel olmaya çalışıyordu.

"Doktorum olun benim!.." dedim.

Sigarasını en yakın temiz tablaya söndürdü:

"Hangi uzmanlık alanında?.." dedi.

Bunu söyleyişi gülermiş gibiydi, ama gülüşünde sanki bir şey vardı. Yüzü öyleydi. Işık arkasından vuruyordu, ve... Sonra da sanki beni tokatlayacakmış gibi hızla yürüdü.

Geldi, karşımda durdu.

Biraz diklenerek durdu.

To-kat!

Yok, beni tokatlasa da bir şey yapamazdım ona. Kıçını okşardım belki. Kıçı da dekoltesi kadar güzeldi. Güzeldi diye değil elbet, onu kızdırmak için...

Oysa, hiç beklemediğim bir şey oldu. Öylece karşımda dimdik dikilirken, daldırdı elini göğsüne, iyi. Çıkardı sol memesini karşıma, kocaman. İki parmağı arasına aldı o sevimli ucunu, sonra mı, dayadı ağzıma.

Dedi ki:

"Hadi, eminiz bakalım."

Emdim.

"Bunlarda çok gözünüz kalmıştı..." dedi.

Kalçalarını tuttum, emdim göğsünü.

Biraz saçlarımı sevdi.

"Doktorunuzu buldunuz, Ekrem Bey..." dedi.

Yüzümü sevdi biraz.

Sonra da çekti memesini, yerine soktu.

Sanki hiçbir şey yokmuş gibi, kanepedeki çantasını aldı, ve döndü bana:

"Benim gitmem gerekiyor..." dedi.

Kapının çekildiğini duydum.

Sonra kaldım öylece...

Neydi bu? Ne istiyordu benden? Ben ona ne yapmıştım ki?.. Derdi neydi? Eskiden de böyle gösterir gösterirdi, –gerçi... Şimdi, emzirtir ve çeker gider olmuştu. "Doktorumu bulmuşum"muş! Sahi, istediği neydi benden?.. Bunu niçin yapmıştı? Beni aşağılamak için mi yapmıştı bunu?.. Beni niçin aşağılamak istesindi ki!.. Bir savaş mı başlıyordu?.. Onun da toprağa gömülü baltayı çıkarış biçimi böyle miydi?..

Yok, doğrusu okkalı bir yumruk almıştım.

Sonra sonra düşünebiliyor balkona koşturmayı Ekrem... Bakınıyor. Yok Gülşen. Sokak, az önce onun geçtiği bir sokak olarak duruyor aşağıda. Üzgünlük veren bir şey var sanki.

"Peki, ne istiyordu?.."

Bir "Üff!.." çekiyor.

"Ötekini de kime emdirtecekse?.."

Evet, ona hakaret ediyor.

Sonra ağzındaki tadı ayırmsıyor bir an. Dili ve damağı "Hadi biraz daha!.." diyor sanki. Yok, öyle lokum falan değil. Tatlı değil. Sanki sert armut pütürü...

Biraz oyalanıyor balkonda.

Sen şimdi otur, sokağına bak.

Hiçbir şey düşünme!

Kendini rahat bırak!

Karşıki tahta perdeye bakıyormuş gibi yap!

Belki bir doktorun da var artık...

YEDİ

Odasında, perdeyi biraz yana çekmişti Pınar; gün ışığı, kaplumbağalarına iyice vurmuştu.

İçinde, durduk yerde bir sevinç oldu.

Dün gece öylesine bir yana bıraktığı yeni eteğini aldı, evirdi çevirdi... Sonra giydi eteği.

Dolabın aynasında bakındı, iyi duruyordu. Belden düğümlenen bir de gömlek... Yok, neyse ki eteğin kemeri tam da göbeğini örterek geçiyordu.

Güldü.

Çünkü kulağında annesinin sesi, "Baban sevmez..." diyordu.

Hah, babası!

Telefonla bile aramamıştı kızını...

"Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, Pınar!.."

Oturdu, çalışma masasına dirseklerini dayadı. Ellerini kenetleyip çenesi altında tuttu.

Durgunlaştı.. durgunlaştı...

"Pınarcık,
Seni unuttum sanma!
Sen de
sabahleyin Fırat'ı

uyandırmayı unutma!
Bin kedi miyav miyavı!
Fırat"

Masanın üstündeki, Fırat'ın yazıp kapı altından atmış olduğu yazıya yine gözü takılınca, sinirlenmişti Pınar:

"E, ama bu Fırat da çok oluyor, yani..."

Kararlı adımlarla gidip Fırat'ın kapısını "güm güm" vurdu:

"Kalk artık Fırat!"

Fırat'ın mızmızlanan sesi duyuldu, dediği anlaşılmadı.

Anlaşılmasının da bir önemi yoktu.

"Bak Fırat, beni duyuyor musun?.." demişti Pınar. "Yine kalkmazsan, yatağına su dökerim, bilmiş ol!"

Sonra da kendi kendine gülmüştü. Çünkü bir kez yapmıştı da... Ama, o zamanlar çocuktu.

Salonun penceresi önünde durdu, dışarıya baktı.

"Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, Pınar!.."

Niçin böyleydi?

Ne kısa bir yaşamı vardı henüz, –ve geçmişi özlüyordu çok yaşlı insanlar gibi!

Pınar'ın yüzünün durgunluğunda, bir üzünç geldi, yer tuttu.

Tek çocukları Osman'ın ölümü üzerine, Vildan Teyze yeni bir çocuk sahibi oldu: Kocası. Orhan Enişte, o günden beri aralıksız her gece içiyor. En çok da sabahları ona pek ağır geliyor oğlunun ölümü. Evet, öldürülüşü!..

Hele, katilin bulunamayışı...

Okulun karşısındaki durak. Bekleşen kalabalık. Kentin bir işlek anayolu. O iblis. O şeytan.

Durağa dalan siyah araba. Feryatlar. Çığlıklar. "Annecim annecim!"ler. Basan giden siyah araba. Orada.. o anda yerde kalan Osman. Top oynamaya okula uğramış Osman. Orta ikiye gidecek Osman. Bir de yaşlı kadın. Kurtulanlar. Yaralananlar.

Cenaze töreni. Yazın ortasında o yağmur.

Okullar açılınca yapılan o anma töreni.

Ve bulunamayan katil. Çok uğraştı Orhan. Çok para harcadı. Yok. Yok oldu.

Yaşasaydı şimdi şöyle olacaktı, böyle yapacaktı denilen bir Osman.

Gün içinde kendini oyalamayı başarıyor Orhan Enişte. İş güç.. ticaret.. falan... Bir de akşam olunca... Vildan Teyze'nin ondan tek isteği şu: "Yemekten önce içmek yok. Tadına bakmak bile yok!"

Yemekte, tamam.. içsin... De, çok içmesin. Kendini yıpratmasın. Bu Vildan'ı da düşünsün. Ona –da– bir şey olursa, Vildan ne yapar?.. Bunu unutmasın! Orhan Enişte de bunu unutmamaya özen gösteriyor. Onun Vildan'dan başka kimi var?..

Sonra, gecenin bir noktasına gelinince, ağlamaya başlıyor enişte. Eskiden, –o ilk yıllarda– oğlanın duvardaki resmine bakar bakar ağlardı. Sonra badana sırasında ortalıktan resmi yok etti Vildan Teyze. Osman'la ilgili ne varsa evde, birer ikişer dağıttı, "Fakirler sevinsin..." diyerek.

Onları kocasından uzaklaştırdı.

Daha yeni badana ettirilmiş evden de bir süre sonra çıkılmış, uzak bir semte taşınılmıştı.

O evde çocuk odası olmamıştı.

Çünkü, Osman doğarken öğrenmişlerdi Vildan'ın bir çocuğu daha olamayacağını.

Şimdi, masanın üstündeki bir noktaya dikiyor gözlerini enişte. Evet, artık daha az gözyaşı döküyor ve gözyaşı akıtmadığı günlerin arka arkaya gelmesi de daha sık oluyor. Yine de hemen hemen her gece, şöylesinden bir iki hıçkırıyor.

Sessizden.. omuzlarıyla hıçkırıyor.

Eskiden karısına uzun uzun bakardı. Şimdi gözleri masada, hıçkırıyor, –ağlarsa da ağlıyor. Teyze, buna da yıllardır razı. "Neyse ki çıldırmadı..." diye seviniyor işte. Hani beklenir ki, teyze çıldıracak olsun da enişte ona yardım etsin ya... Yok, yardım etmiyor da değil... Ediyor: Karısı ne derse, onu yapıyor.

Teyze "Hadi, yeter artık..." deyince, içmeyi bırakır enişte. Ağlıyorsa, ağlamayı bırakması biraz daha güçtür. Kocasını yatırır, salona dönüp masanın başında biraz oturur teyze. Sessizce ağladığı da olur arada bir. Sonra kalkar, masayı toplar, artanları sarıp sarmalayıp buzdolabına kaldırır. Kokacakları çöpe döker, çöp torbasına bir düğüm atar, dış kapının yanına bırakır.

Sonra da kapıyı kilitler, ışıkları söndürür, enişte'nin yanına süzülür teyze.

"Pınar! kız sen bunları nerden biliyorsun?.." demişti annesi şaşarak.

"Gözlerimi kapayınca görüyorum, anne..."

"Tanrım! Kızım neler düşünüyor!.."

"Anne? niçin.. niçin teyzem beni çok seviyor?.."

"Hep öyledir, 'teyze anne yarısıdır' derler..."

"Fırat'tan daha çok..."

"E, sen hep daha küçüktün, Pınar..."

"Bir teyzeden daha çok!.."

Fırtınayı sezinleyen, susan Beyhan...

Sormadan duramayan Pınar:

"Beni ne gün yaptınız, anne?.."

Telaşa düşen Beyhan...

"O da ne demek!"

"İnsan doğduğu günü bilirse, o günü de bilmez mi?.."

Sessizlik.

O yağmurlar akan günü.. o geceyi.. çareyi Ekrem'e sarılmakta bulmayı.. korunmaya falan boş vermeyi.. o bir çılgınlık gibi olan sevişmeyi.. o acıyla kavrulan hıçkırığı.. bir çığlığa dönüşen sarsıntıyı, hep kendisinden itelemiş bir Beyhan...

Sessizliği bozan Pınar...

"Osman'ın toprağa verildiği gün yaptınız, değil mi?.."

"Bunu sana Ekrem mi söyledi?.." diye şaşan Beyhan.

"Babam söyler mi anne!.. Regaip Kandili söyledi." diyen Pınar.

Şaşırmışlığı üzerinden atınaya çalışan Beyhan...

Pınar, teyzesine bunu sakın söylemeli!

Söylemez elbet. Ama, teyzesi de biliyordur belki...

Beyhan'ın dileği:

"Bilmesin.. bilmesin..."

Fırat'ın yüzü gergin.

"Küçükhanım, siz de bir çay alır mıydınız?.."

Dönüp bakıyor Pınar.

Bir şey demiyor, gidip çaydanlığı getiriyor mutfaktan.

Sonra da diyor ki:

"Siz zahmet etmeyiniz, beyfendi..."

Fırat, kardeşinin uzun saçlarını seviyor hafifçe.

"Kirpileşmek size yakışıyor, bayan... Bunu daha önce söylemiş miydim?.."

"Elimde kaynar su var, bilginize..."

Gülüyor Fırat.

"Aman aman!.."

İteliyor altlığı Pınar'dan yana.

Çaydanlığı bırakıyor Pınar. Fırat'ın fincanındaki kalmış çayı boş çukur tabağa döküyor. Kendine fincan çıkarıyor büfeden ve koyuyor çayları.

"Sağol!.." diyor Fırat.

Sesi durgun.

Odasına yöneliyor Pınar.

"Eteğiniz de çok şık!.." diye sesleniyor Fırat.

Bir an duraksayacak oluyor Pınar, tınmıyor sonra. Getiriyor Fırat'ın yazısını, onun fincanı yanına bırakıyor.

Yazıyı görmezden gelmek istiyor Fırat:

"N'apıyorsun bugün bakalım?.. Aylin'le mi buluşacaksın?.."

Oltaya geliyor Pınar:

"O bugün ananesine gider..." diyor. "Ben.. Okan'a uğrarım belki..."

Gömlek cebinden tek bir sigara çekiyor Fırat. Sonra sigarayı göstererek, dalgacı:

"Sakın, 'Ben de isterem...' deme, ha!"

Ortadaki şehpadan cam kesme küllüğü getiriyor Pınar.

"Buyursunlar.. küllüğünüz, efendim..."

Oya'nın bayram armağanı çakmağıyla yakıyor sigarasını Fırat...

"Küllük verenlerin çok olsun, kızım!.."

Konuşurken dumanlar savruluyor ağzından.

Oturuyor masaya Pınar, sessizce çayını karıştırıyor.

Sessizlik uzuyor.

Fırat bir şey söylemeyince de, patlıyor Pınar:

"Kalkarsın diye, belki on kez çağırdım, Fırat!.."

"Bir daha olmayacak, Pınar..."

Sesi kesin, –ve buruk.

Bunu sezemiyor Pınar. Sezemeyince, sormuyor anlamını da...

Diyor ki:

"Yatmayı bilmezsin.. kalkmayı bilmezsin!.."

"Hah, hoş geldiniz Beyhan Hanım!.."

"Beyhan Hanım'ın ayağının suyunu iç, sen!"

Sonra da küçük bir yumruk indiriyor masaya, kalkıyor.

Kızmıyor Fırat.

Söylemiyor da.

Yüzündeki kararlılık keskinleşiyor ve daha şimdiden özlemle bakıyor kardeşinin pencere önündeki duruşuna...

SEKİZ

Başkasının derdiymiş gibi uzaktan bakıyor kendi derdine Beyhan. Acı duymuyor demek değil bu. Derdine uzaktan bakmaya zorluyor kendini.

Göğsünde bir şey de varsa, var!..

Böyle.

Korkularla.. kaygılarla gelen yıkılmalarını önlemeyi başarabiliyor, –hiç değilse, henüz.

Kendi dışına bir şey yansıtmıyor.

Yansıtmak istemiyor.

Anayoldan bu sokağa girilir. Biraz gidilince. Camlı Köşk. Durup bir soluk aldınız.. –ya da vites değiştirdiniz gittiniz gittiniz.. geldiniz sokağın sonuna, –okula.

Öğretmenliğinin son beş yılı bu okulda geçti Beyhan'ın. Bu nedenle biliyor Camlı Köşk'ü, –işlevini. O önemli işlevini...

Okuldan çıktınız, isterseniz bir çıkmaz sokakmış gibi yolu geri koyulun, Camlı Köşk'ün önünden geçin, kavuşun anayola, ya da hemen okuldan sonraki ilk sapaktan dönün sağa, sokaktan sokağa ulaşın, yine çıkın anayola!

Sokağa girip de karşıda Camlı Köşk görünür olunca, yine de yüzünde sevimli bir gülücük beliriyor Beyhan'ın.

Niçin mi? Çünkü, o okuldaki son yılları, şoförlüğünün ilk yıllarıydı...

Ve sokağın en yavaş giden, herkese yol veren, sık sık "Düt!" etmeyi unutmayan arabası, "Öğretmen Hanım'ın arabası"ydı.

Camlı Köşk'ün önünde, yüzünde gülücük donmuş kalmış bir Beyhan, –oluyor.

"Peki, durumu bir göreyim..." diyor Doktor Selçuk Bey. "Şöyle geçin siz, hazır olunca ben geliyorum..."

Kaçtır doktorun sakalına bakan ve Ekrem'i düşünen.. şu "papaz sakalı"yla Ekrem'in kesilmiş sakalını benzeştiren –elbette benzeştiremeyen– ve sonra da Ekrem'i aklından kovma çabasına kapılan Beyhan, bocalıyor.

Masadaki karta –"hasta adı"na– bir göz atıyor doktor, sonra diyor ki:

"Bir şey mi oldu, Beyhan Hanım?.."

Hemen toparlanıp kalkıyor Beyhan:

"Hayır hayır.. dalmışım bir an..."

İçerideki bölümde belden yukarısını soyunup yatıyor sırtüstü, örtüyü çekiyor üstüne.

Karşı duvardaki ilaç tanıtımlı takvime bakıyor Beyhan.

Ama evet, bu doktoru bir yerden tanıyormuş gibi sanki...

Geliyor doktor.

Örtüyü göğüsleri altına indiriyor Beyhan'ın.

Sağ göğsünü yokluyor eliyle.

Solgun yanaklarında bir kızarma oluyor, yüzünü duvardan yana çeviriyor Beyhan.

Sol göğsü sonra...

Bir yerde duruyor eli:

"Bu, değil mi?.."

"Evet."

"Ağrı var mı?"
"Hayır."
"Böyle yapınca?.."
"Yok. Yok gibi yani..."
"Akıntı oldu mu?"
"Hayır. Görmedim yani... Olsa, görürdüm..."
"İyi. Ne zamandır var?.."
"Bilmem. Ama bu sabah fark ettim..."
"Bu sabah?.."
Dönüp doktora bakıyor Beyhan.
"Bu çok iyi..." diyor doktor.
Örtüyü çekiyor:
"Giyinebilirsiniz..."
Sonra da çıkıyor.
Hemen telaşla toparlanmaya başlıyor Beyhan.
Doktor Selçuk Bey, duvardaki camlı dolaptan bir ilaç kutusu alıyor, dönüyor masasına.
Çekmecesinde bulduğu uçları küt küçük bir makasla, ayırıyor ilacın iki tanesini. Yerlerine koyuyor makası ve sonra da kutuyu... Oturuyor, kesilmiş ilaçları şöyle biraz yana itiyor masasında, onları hazır etmiş oluyor.
Soran gözlerle kendisine bakan Beyhan'ı buluyor karşısında.
"Bilemiyorum, siz de benim gibi mi düşünüyorsunuz..." diyor doktor.
Bir yanıt yok Beyhan'ın yüzünde...
"...öyle her şeyi pek de ciddiye almaktan kaçınmakta yarar var..."
"Eh, öyledir..." gibisinden yarım yana bir baş eğmesi Beyhan'da...
"...denilebilir!"
Başıyla onaylıyor Beyhan, –sanki ne çıkacağını da merak ederek.

"Ama sağlık söz konusu olunca Beyhan Hanım, çok ciddi olmamız gerekir..."

Onaylıyor Beyhan...

"Sabahleyin fark ettiniz, ve şimdi burdasınız! Bu çok iyi. Biz bazı bakımlardan çok ilerledik bu alanda, ama ne yazık ki hastalarımız, nerdeyse son anda geliyorlar, inanır mısınız?.."

Duruyor, bakıyor Beyhan'a...

Kaygı denizinde yüzen Beyhan'a...

"Öğretmensiniz, değil mi?.."

"Emekli."

"Yok! o da doktorluk gibidir. Emeklisi olmaz..."

Yüzünde beliren hafif bir rahatlık Beyhan'ın...

"Ve, özel sigortanız var?.."

"Evet."

"Güzel. Bu gece ve yarın gece, yatmadan alırsınız bu ilacı. Pazartesi hastaneye bekliyorum sizi. Aç gelin. Araba kullanıyorsanız, pek önermem. Bakın, bir şey gerekirse, bu da kartım... Geçmiş olsun!.."

"Bu konuyu düşünmeyi de iki gün yasaklıyorum size!.." demişti Doktor Selçuk Bey.

Beyhan, içinde sanki bir güven duygusu taşıyarak geçmişti köşkün büyük salonunu.

Küçük bir gülücüğü, danışmadaki kızdan da esirgememişti.

Çıkışta, merdiveni inerken ansızın durdu.

"Evet, o! O adam işte, –sakallı..."

Yoksa, doktor da kendisini tanımış mıydı?..

On yıl mı oluyordu, nerden tanıyacaktı?..

Kıştı.

Yerler buz tutmuştu.

Geri geri gidiyor ve sağ yana park etmeyi bir türlü başaramıyordu.

Birden o adamı görmüştü.

Arabasının motoru ısınırken ön camı siliyordu.

Ona gitti Beyhan.

Hiç de gülmeden gelip arabayı park etti adam.

"Koltuğun ayarını bozmadım..." dedi.

Kibardı.

"Belki karısının da arabasını park ediyordur..." diye düşünmüştü Beyhan.

Sakallıydı.

"Ömrün bu adama borçlanmakla geçiyor, Beyhan!.."

Yok, istedi.. gülemedi.

Camlı Köşk'ün demir işleme parmaklığı arasından alnında kaygı derinliğiyle süzüldü dışarıya. Geri dönüp de bakmadı. Köşkün o yardımsever tabelasını da yeniden görmedi.

Arabasından yana yürüdü, uzaktan kumanda etti, açtı kilidini.

Alnının kırışığına dökülmüş saçlarını yana alıp arabasına doğru giderken, bir duyguya kapıldı: Sanki, biri onu izliyordu.

Bakındı da.

Kimse yoktu.

DOKUZ

Aylin'in anneannesi Hayriye Hanım, felçli. Altı yıl önce beyin kanaması geçirdi. Kızı Güzide, ilk günlerin o büyük telaşı geçtikten sonra, annesinin yine de çok şanslı bir insan olduğuna inanmaya başladı.

Önce.. çok şükür kafası çalışıyor. Ne istediğini biliyor.. kendini yönetebiliyor. Genç sayılır bir yaşta geldi o iş başına. Gündüzdü ve yanında başkaları vardı. Hemen hastaneye yetiştirildi. Ameliyatı da çok iyi geçti. Sağ yanında –evet, sert– bir iz kaldı: Sağ kolunu ve bacağını kullanamıyor. Ama Hayriye Hanım solaktı. Yeni durumuna alışması daha kolay oldu. Ve felç, onun konuşmasını da bozamadı. Hani, yaşlılığı ilerlemiyor olsa, günden güne daha da az yardım gereksinecek. O günleri düşünürken, hafifçe gülümser Güzide.

Kocasının ölmüş olması da bir şans. Çünkü Güzide'nin tüm gençliği, annesiyle babasının o inanılmaz aşklarına tanıklıkla geçti hep. Saffet Bey, bir gün olsun hiç şöyle kaşını kaldırmış mıdır Hayriye Hanım'a?.. Buraya gelince de, o büyük aşkı anımsamanın ışıltısı yansır Güzide'nin yüzünde. Sanki bir coşkuya kapılır gibi olur. Sonra, ağır ağır her şey yerli yerine oturur. Saffet Bey'in öyle birdenbire kalpten gidişinde bile, iyi bir yan vardır sanki. Hayriye Hanım'ı o hallerde görmek... Ya da, o hallerde Saffet Bey'in bakışları altında olmak... Biliyor ki, ikisi de

katlanamazdı buna. Perişan olurlardı. Perişan olarak, birbirlerini perişan ederlerdi, –"muhabbet kuşları".

Eh, düzenli bir geliri de var Hayriye Hanım'ın. Yeterli de sayılır. Ev de kendisinin. Kızından –damadından yani– bir şey beklemesi gerekmiyor.

Ve şansların en büyüğü belki de, çok iyi bir bakıcısının olması. Esma. Öyle eğitimli falan bir bakıcı olduğundan değil. Genç bir köylü kadını. İnsan olarak iyi... Hayriye Hanım'ın deyişiyle, "insan evladı". Güzide'nin, sanki kendisi bakıyormuş gibi içi rahat. Hem de yıllardır...

Esma, evlerde temizlikte çalışıyordu. Çocukları vardı. O zaman kız iki yaşındaydı daha, oğlan da beş falan... Kocası, bir kavgada kim vurduya gitmişti. Hemen de sıradaydılar sanki, bir iki isteyeni de çıkmıştı ya, yüz vermemişti Esma. Kadere isyan, bir direnç dönüşmüştü onda. Güzide'nin bir arkadaşı önerdi Esma'yı. Esma da düşündü, onun bunun evini temizleyeceğine.. kimi beğenir, kimi beğenmez.. kaç kişiden söz işiteceğine, feleğin vurduğu birine hizmet etmek.. sevabını almak, daha iyiydi. E, bu Esma da başka türlü yemişti feleğin sillesini ne de olsa... Köyden kardeşi Kıymet'i getirdi, çocukların başına oturttu.

Hayriye Hanım'ın şansını, kendisi için de bir şans olarak gördü Güzide. Esma olmasa, kimbilir nelerle uğraşmak.. didinmek.. iki ev arasında yıpranmak.. daha da kötüsü, yetişemiyor diye kendine eziyet ediyor olmak zorunda kalacaktı. Kocası Baha'nın da çenesi düşerdi ki artık... "Annen de annen" diye tuttururdu. Belki haklı bile olurdu. Aman aman!..

Oysa şimdi, Esma var.

Hava güzelse, Hayriye Hanım'ı tekerlekli sandalyesinde dolaştırır Esma. Ah, evinin giriş katı oluşu bile bir şansa dönüştü Hayriye Hanım'da. Esma, her gün sıcak sulara yatırır

onu. Ayın ilk perşembesi, komşulardan bazıları ve eski arkadaşları konuk gelirler. Hayriye Hanım'a onu "daha iyi gördüklerini" söyler, giderler.

Hayriye Hanım, yaşam denilen o büyük sofradan şu küçük dilimi almış ve bir köşeye –kendi köşesine– çekilmiş olmaktan mutludur.

O ilk günlerde, Esma'ya biraz meyve vermişti Güzide.

"Al bu da senin çocuklara olsun..." demişti.

"Yok abla, ben onu almayım..." dedi Esma.

"Niye kızım?.." diye sordu Güzide. "Artık falan değil ki..."

"Ondan mı da abla, hiç öyle olur mu?.."

Sonra da ne dedi?

"Hiç alışmasınlar... Her akşam elime bakmasınlar..."

Güzide durdu, Esma'ya bir baktı:

"Eh, iyi ya..." dedi. "O da doğru..."

Esma'nın farklı oluşunu ilk kez o zaman gördü Güzide. Sevindi:

"Hadi yaşadın, Hayriye Hanım!.." dedi kendine.

Şimdi bayramlarda kardeşini, çocuklarını da getirir, hepsi sırayla Hayriye Hanım'ın sol elini öperler.

Aylin de annesi –ve anneannesi– gibi sarışın. Güzide'nin de annesi gibi tek bir kız çocuğu oluşuna ne demeli?.. Aylin'e bakılırsa, yarın bir gün o da evlenince.. onun da tek bir kız çocuğu olacak. Yine sarışın olacak. Adını "Hayrişko" koyacak. Babası Baha'ya kalsa.. yok, ona kalmasın! Yarışlardaki atlardan birinin adını koymasın! A, koyar.. o bilmez mi babasını!..

Bu yaz belki emekliye ayrılacak Güzide. Özel sektöre geçmeyi düşünüyor. Baha, öyle pek de istiyor değil. Bir anlam veremiyor buna Güzide. Yok, onun bir bildiği vardır ama...

Cumartesi, Esma'nın izin günü.

Güzide, cumartesi oldu mu, –artık ne denli erken olabilirse, kendi ertelenemez işleri biter bitmez– erkenden evden çıkar. Bu deniz otobüsü de ayrı bir şans. Yarım saatte karşıda...

Orada haftalık alışverişi yapar, annesinin yolunu tutar. Aylin'in de ona katıldığı olur. Çoğu zaman, sonradan gelir Aylin. Güzide'nin alışverişi Esma'ya bırakmayışı da ona güvenmediği için değil. Ondan biraz yük almak için...

"Geç kalıyoruz, Aylin!.." diye sesleniyor Güzide.
"Geldim bile!.." diye yanında bitiyor Aylin.
Eliyle, kısa saçlarına bir hava veriyor şöyle...
Dışarısı güzel.

ON

Kadir için beklenilmedik bir şey değildi. Cuma günü ödemesi olanlar, dün yine "arazi" olmuştu. Ekmek aslanın ağzından midesine indikten beri, paradan para kazanmak da kolaylaşınca, geri dönen senet de ne, çek ardı yazdırılması bile onurdan bir şey eritmez görülmeye başlandıktan sonra, piyasada bir körebedir başlamıştı.

Evet, kör tuttuğunu öpüyordu. Gebelik durumuna göre, birileri birilerinden kaçıyor, birilerine de "fasulyeden" yakalanıyorlardı. "Gel şunu ikiye bölelim..." akrabadan sayılıyordu artık. Mal verirken, parasını kolay kolay alamayacağını da herkes biliyordu. Kadir de haftalıkları tırpanlamış, kalanı repo sonuna ertelemişti. Çalışanlar için de gelenek olmuştu bu.

Çarşıda üç dükkân dolaştı Kadir. Saat kaç olmuştu, hepsi de siftah etmemekte birbirleriyle yarışmışlardı sanki. Yersen. Rüstem Ağa da elbet yerinde yoktu. Güneyde bir işi çıkmıştı. Tatil köyü yaptırıyordu, –bilmeyen mi vardı?.. Çay alır mıydı Kadir Bey? Kadir de almazdı. Bıyıklarını bir sıvazlar, giderdi.

Yok, çok da canı sıkılmadı.

Evet, hafta sonları bu kahveye çıkıyordu Tuğçe. Çarşının girişinde, sağda. Ama, kahvenin kendisinde değil de, dışarıdaki bölümünde oturmayı sever. Ortalıktadır. Çarşıyı dola-

şanların geçmesi için bırakılan yoldan sonra, kahvenin önünde, onun bir uzantısı olarak yer alır.

Çevresi, yüksek olmayan camlarla ve saksılarda bitkilerle sınırlandırılmıştır. Bir bahçeyi andırması için gereken çaba da gösterilmiştir. Güzel bir serinliği de vardır buranın. Eve yakınlığı da güzel. Sonra.. ne arasan bulunur çarşıda. Otururken, geçip duran insanları izlemekten hoşlanır Tuğçe. Onlar için öyküler yaratmayı.. insandan insana, öyküden öyküye geçmeyi sever. Çatının yüksekliğine.. cam aydınlığına bakmak da oyalayıcıdır. Sanki, hep aynı cam değil! Tuhaf. Olsun, güzel ya...

Öğleden sonraları biraz itiş kakış olurdu. Kadınların birbirlerine "Kim bu? Manken falan mı?.." dediğini duyardı. Yok, kalabalığa katlanamaz. Çoktan kalkmış gitmiştir bile.

E, kadınların beğendiklerini duyacak diye de yani... Hem, çoğu zaman dönüp bakmaz ki...

Gülmeyi seviyordu.

Bunu gizlemiyordu da.

Zaman zaman, "Ben böyleyim..." de diyordu. Kendine de söylüyordu bunu. Sonra da, yine gülüyordu.

Bir de, alışverişi seviyordu. E, her gün değil! Satın almasa da, bakınmak bile ona yeterdi.

Evet, yazlık bir yelek bulmuştu. Cepken gibi. Ama çok şık! Hemen şurada. Beğenmişti beğenmesine de, tam karar verememişti. Aklı biraz da onda kalmıştı.

Gençliğinden beri, iyi giyinmeye özen gösterirdi Kadir. Bakımlı olmaya... Çünkü, nerede.. ne zaman gerekeceği önceden bilinemezdi. Oysa, işe yarayacağı da kesindi.

Karşıdan kahveyi gördü. Şu kahveye bir girsin mi? Niye, girmesin mi? Yahu, bak bak!..

Bu şey değil mi?.. Şu bizim eski kalfa Süleyman'la bir iki görünen, hani... Süleyman da çok şişinmişti o zamanlar ya, havasını aldığı hemen ortaya çıkmıştı... Evet, Tuğçe! Tuğçe Hanım, ya! Neler anlatmıştı Süleyman... Romancı kerata!

Dur sen şimdi.. bu fırsat, kaçmaz!

Ceketinin kalıbını omuzlarında hafifçe hoplattı, boyunbağı sıkıyormuş gibi boynunu kırtlattı bir.. heyecanını da gizlemeye çalışarak, kahvenin girişine doğru yöneldi.

İşte, gün şimdi iyi başlamıştı.

Çocuk gibi sevinçle karşıladı Tuğçe onu. Ellerini bile şöyle çırptı.

"Rica ederim..." falan diyerek yer gösterdi Kadir'e.

Kadir de bu öneriyi ikiletmedi.

"Demek beni tanıdınız..." dedi Tuğçe.

"Sizi kim unutabilir Tuğçe Hanım!.. Bu Kadir hayranınız niçin unutsun ki?.."

Böylece, adını ona anımsatmayı da sağlama almış oldu.

Teşekkür etti Tuğçe. Kadir Bey zaten her zaman kibardı.

"Hiç uğramaz oldunuz mağazaya..." dedi Kadir.

Dükkân diyecekti, dilinin ucuna gelirken mağazaya çevirmişti hemen.

"Ah, ya!.." dedi Tuğçe. "Öyle oldu..."

Sonra da garsona seslendi:

"Bakar mısınız, lütfen!.. Pardon, ne alırdınız Kadir Bey?.."

Bilirdi kapuçinosunu seviyordu Tuğçe.

Yok, Kadir bir az şekerli isteyecekti.

Kadir'in koluna dokundu Tuğçe:

"Fal beklemeyin sakın!.." dedi.

Gülüşüldü.

Sigara tutma, çakmak yetiştirme telaşlarına düştü Kadir.

Tuğçe, hep kendi sigarasından içerdi ama, hadi Kadir Bey'in hatırına bir tane alsındı.

Tuğçe'ye göre, dünya çok küçüktü. İnsanlar yine karşılaşabilirdi. Yeter ki, birbirlerine bakacak yüzleri kalmış olsundu. Bu çok önemliydi. İçtenlik çok önemliydi... İçten pazarlıklılardan nefret ederdi. Nefret ne demek, korkardı da. Evet, bir erkek, bir kadından bir şey isteyebilirdi. Bunu çok istiyor da olabilirdi. İstenmeyecek şey de vardı. Anlamlı bir edayla sigarasının dumanlarını savurdu. Öyle değil miydi ama?.. Yansa.. tutuşsa.. ölecek olsa, kalkıp bir otele gitmezdi Tuğçe. Niçin gitsindi! Kırılıyordu insan. Kırmaya değer miydi? Bir erkek, her şeyden önce.. para pul falan onlar da önemliydi ama.. bir "beyfendi" olmalıydı her şeyden önce... Olgun erkekleri biraz daha anlayışlı bulurdu. Yanlış mı düşünüyordu?..

Hiç yanlış olur muydu?.. Bakışlarını Tuğçe'nin üzerindeki ince bluzdan ayırmakta güçlük çekiyordu Kadir. Çünkü, altında bir şey yokmuş gibi görünüyordu.

Ayrıca Kadir'e göre, sanki anlatılmaz bir yan vardı onda. Güzeldi, endamlıydı... Yok, teşekkür etsin diye söylüyor değildi. Ama, sanki çok daha farklı bir şey de vardı, –her "güzelim" diyende, olmayan. Zariflik.. incelik... Yok, mankenlik gibi.. yıldızlık gibi değil, bir asaletti bu. İnsanın dedesinin ille de paşa olması gerekmiyordu. İnsanın içinden yansırdı o. Kendiliğinden yansırdı. Karşısındakini hizaya sokardı.. büyülerdi. Ve o şey, değişmezdi. Bu, vardı Tuğçe Hanım'da, çekiyordu

Kadir'i kendine. Çocuk gibi ediyordu. Eli kolu bağlanmış kalıyordu.

Ne güzel konuşuyordu Kadir Bey! O da çok yakışıklıydı. Hayır hayır, kendine haksızlık etmemeliydi. Sahi, ne güzel bir gündü, değil mi? Bunu Kadir Bey'e borçluydu. Demin, öyle oturup duruyordu burada. Bir yelek görmüştü, karar verememişti. Onu düşünüyordu. Sonra... A! Kadir Bey... Ne güzel olmuştu! Kadir Bey'in telefonunu alabilir miydi?.. En kısa zamanda hemen arayacaktı. Hemen. En kısa zamanda.

Kadir numarayı söyledi. Tuğçe, yandaki sandalyede duran çantasından telefonu çıkardı, yazdı numarayı, belleğe aldı. Garsona seslendi. Hesabı ödemekte diretti Kadir. Telefonu çantaya bırakırken, arama tuşuna bastı belli etmeden Tuğçe. A, dünyada olmazdı. Kadir'in cep telefonu çaldı o sırada. Sigarasını acele söndürüp, belindeki telefona davrandı Kadir. Peki peki, Tuğçe Hanım ödesindi. Kalkıp biraz ileriye yürüdü. Tuğçe, çantasını kucağına alıp hesabı hemen ödedi. Kadir bir göz attı şöyle telefona, yok, bildik bir numara değildi.

"Alo! Alo!.." dedi.

Telefonu çantadan aldı Tuğçe:

"Nasılsınız efendim?.."

"Teşekkürler... Yalnız..."

Yukarıdaki camların boşluğuna baktı Kadir.

"Beni tanımadınız demek!.."

Bıyıklarını sıvazladı Kadir...

"Şey.. pek çıkaramadım doğrusu..."

"Bakın hemen aradım sizi. En kısa zamanda arayacağımı söylemiştim, hemen aradım..."

Birden döndü Kadir. Elinde telefon, gülen Tuğçe'yi gördü.

Sözde sinirlenmiş gibi geldi:

"Pes yani!.." dedi. "Sizinle baş edilmez efendim, sizinle baş edilmez..."

Gülüşüldü.

Çıkıldı kahveden.

Sonra, o yeleği bir de kendisinin görmesini önerdi Kadir. Aynada yanında da durdu Tuğçe'nin. Çok beğendi. Hemen sardırdı.

"Bu benim size armağanım..." dedi.

"Hiç olur mu?.." diye istemedi Tuğçe önce.

Pazarlık da yapmadı Kadir.

"Beni çok mahcup ettiniz. Kadir Bey..."

Canım mahcup olacak ne vardı? Teşekküre de değmezdi, küçük bir şeydi... İçinden öyle gelmişti. Kabul ettiği için onun teşekkür etmesi gerekirdi.

Sessiz, yürüdü.

Kapı kendiliğinden açıldı.

Kibarca, kapıda ona öncelik gözetti Kadir.

"Ben arabayı alayım..." dedi.

Çevreye tatlı gülücüklerle bakınarak bekledi orada Tuğçe.

Araba gelince, bir kraliçe gibi süzüldü binerken.

Ha, bir arkadaşına uğrayacaktı Kadir. Görse, çok severdi Tuğçe Hanım da...

"Ben yeni insanlarla tanışmaya bayılırım!" dedi coşkuyla Tuğçe.

ON BİR

"Vaah gelinim, vah!.." diyor Salim Bey.

Beyhan'ın, arabasına giderken öyle sağa sola bakınmasını da, görülmekten bir sakınma olarak yorumluyor. Sonra, bir de Camlı Köşk'teki derneğin kanserle savaşan büyük tabelasına bakıyor ve içindeki yarayı daha da derinleşmiş buluyor.

"Vaah gelinim, vah!.." diyor yeniden.

Artık kendini gizlemeye çalışmasına da gerek kalmıyor, balkon demirlerine kollarıyla dayanıp, Beyhan'ın uzaklaşan arabasının ardından uzun uzun bakıyor.

"Ne yapmalı evlat... Salim Evlat, ne yapmalı?.."

Zeynel Bey, Camlı Köşk'ün alt çaprazında oturuyor. Ev kendisinin. Neyse ki akıl etmiş de, yıllar önce burayı almış işte. Borç harç neyse ne... Şimdi olsa, adamlar kapıları önünden geçirtmez insanı. E, peşinatı yatırmaya bile gücü yetmez ki bugün...

Oğlu, gelini, torunları da üst katta kiracı. Hiç hesapta olmayan Atacan doğunca taşındılar buraya. Nermin Hanım baksın diye bebeğe...

Herkes şaşırdı. Cavit Bey'in iki çocuktan bunca yıl sonra bir çocuğu daha olmuştu, ha?..

En büyükleri Ayça, –o şimdi sözlü. Sonraki Savaş, gelecek yıl mimar çıkacak. Kulağı küpeli mimarlarımıza bir yenisi eklenecek. Nermin Hanım, –anaç kart tavuk– çat aşağıda.. çat yukarıda...

Gelini Ayşenur için, "Ağzı var, dili yok..." denilse, yalan da olmaz.

Arada bir o günü anımsar da Zeynel Bey, bıyıklarında ince bir gülücük çizgilenir... Onlar taşındıktan –diyelim– bir yıl sonra, oğlu Cavit'e demişti ki: "Gel, biraz yürüyelim seninle..." Yürüdüler. Deniz kıyısına indiler, doldurulmuş kıyıda dolaştılar. Zeynel Bey çok sigara içti. Merak içinde kaldı Cavit. Ne olmuştu? Ne diyecekti? Babasının sanki dilinin varmaz olduğu neydi?

Sonra da diyeceğini dedi Zeynel Bey:

"Bu Ayşenur'da bir tuhaflık mı var, Cavit?.."

"Ne var baba, bir saygısızlık mı?.."

Onun sözünü kesti Zeynel Bey:

"Değil be, oğlum!.. Yoksa sen, dövüyor musun elin kızını, ha?.."

Şaşırmış kaldı Cavit:

"Hiç olur mu, baba!.."

"E öyleyse, neden o kadının gözleri ağlamaktan hep kıpkırmızı?.."

Güldü Cavit.

Durdu, sonra yine gülmeleri tuttu...

"Ah baba, ailemizdeki Meryl Streep o..."

"Ne demek oluyor bu?.."

"Sophie'nin Seçimi vardı ya... Televizyonda... Hani, Naziler kadına: 'Seç bakalım, kızın mı gitmesin ölüme, oğlun mu?..' diyordu ya..."

"E!"

"Ağlamaklı kadın... Öyle işte bizim Ayşenur da. Hep ağlamış gibi durur..."

"Aman, iyi iyi..."

Kolunu babasının omuzlarına sarmıştı Cavit:

"Babam benim!" demişti.

"Bana bak, bundan tek söz etme ona!.." demişti Zeynel Bey de.

"Bilse, sevinirdi baba!.."

"Yok.. bilmesin!.."

"Eh, iyi ya..."

"Söz mü?.."

"Söz, baba!.. Söz..."

Derdini dökmüş bir Zeynel Bey...

"Oh be!.."

Gerçekte, Salim Bey'den yalnızca iki yaş küçüktür Zeynel Bey. Sanılır ki, yaş altmışı, yetmişi geçtikten sonra büyüğü küçüğü kalmaz.

Kalabiliyor oysa...

Zeynel Bey, onu hep kendinden önde tutmuştur. Hele Salim Bey eşini yitirdikten sonra da, ona daha çok zaman ayırır olmuştur.

Kafa dengi iki yaşlı kurt!

Birbirlerini dinleyen.. anlayan...

Haftanın bir günü Salim Bey gelir, bir günü Zeynel Bey gider ona. Akıllarına estikçe de telefon ederler, bir kahvede buluşurlar sonra. Pek istemezler başkaları da olsun... İlginç buldukları yazılar işaretlenmiş olarak, okunmuş gazeteleri getirirler birbirlerine. Satış fişi biriktirir Salim Bey sağdan soldan, Zeynel Bey'in eksiğini tamamlar. Salim Bey'in vergi iadesinin yazılmasını da Zeynel Bey üstlenir.

Zeynel Bey, geçim güçlüklerinden sıkça söz eder olunca, "Keşke küçük bir iş falan..." demeye başlayınca, Salim Bey araştırdı onun için.

Buldu da.

Müjdeyi verdiğinde, "Benim oğlana sormak gerek..." karşılığını aldı.

Demin otururlarken, sözü o konuya getirmişti Zeynel Bey. Oğlu Cavit, "Dursun şimdilik..." diyordu. Elbette, Salim Amcasına da, düşündüğü için çok teşekkür ediyordu.

Yüzü asılmıştı Salim Bey'in.

Bunu görmüştü Zeynel Bey.

Şimdi kalkar gider diye de telaşlanmıştı.

"Dur, ben kahveleri yapıvereyim..." demiş, bıyıklarını çekiştirerek içeriye gitmişti.

İki oğlunu da, kızını da Avrupa'da okutmuştur Şakir Bey. Ön bahçenin çiçekleri arasında dadısını peşinde koşturan küçük bir çocuktur köşke taşınıldığında. Yoldan da hep faytonlar geçer... Çok sonraları, bir yaz sonu girişteki çıkmanın olduğu yer camlarla kapatılmıştır.

Ve babasının adıyla anılan köşkün adı da Camlı Köşk olmuştur sonradan.

İllet yakasına yapıştığında, hastalığında onunla birlikte gece gündüz didinen.. yıpranan doktoruna da hayran kalmıştır.

Onun yanında çocuklarından söz almıştır, köşk, doktorun yönettiği derneğe verilecektir.

Sonra Şakir Bey ölüp de konu açıldığında:

"Ölüm hak.. miras helal..." demiştir büyük gelin.

"E, dediği yalan da değil..." demiştir damat.

"Hepimiz söz verdik adama..." demiştir küçük oğul.

Ve ara yolu bulmak da ona düşmüştür: Camlı Köşk ve arkasındaki büyük çamlık birbirlerinden ayrılmıştır. Köşk bırakılmıştır derneğe, ve verilen söz de tutulmuş olmuştur. Büyük salona Şakir Bey'in gülen bir fotoğrafı asılmıştır.

Çamlıktaki ağaçların dibine torunların kezzap döktüğü söylenilmiştir. Yemin etmekten de kaçınmamıştır görenler.

Ve hızla iki dev yapı yükselmiştir eski çamlıkta.

Zeynel Bey elinde kahve tepsisiyle geldiğinde, duymadı onu Salim Bey.

Uzak denizlere açılmıştı.

Yitmişti.

"Yahu, geldi kahveler..." diyordu Zeynel Bey. "Geç geç, yerine!.."

Sonra, uslu çocuk geçiyor yerine. Camlı Köşk arkasında kalıyor.

Zeynel Bey kaygılı, soruyor:

"Kardeş, iyi misin? Neyin var?.. Kâğıt gibi olmuşun... Getireyim mi bir dilaltı, ha?.."

"Yok bir şey, Zeynel... Sen ver şu sigarayı hele!.."

Tepside fincanlar arasında duran iki tek sigara...

"Boş ver şimdi sigarayı, al bakayım şu suyu önce!.."

İki yudum içiyor Salim Bey, bırakıyor bardağı.

Onun uzanmış eline bakıyor Zeynel Bey:

"İyi ya, tüttürelim bakalım..." diyor.

Yakıyor sigaraları.

Sonra dumanlar savruluyor, kahveden ilk yudumlar höpürdetiliyor, damak tadına varılıyor...

"Sahi, iyi misin sen?.."

ON İKİ

Mutfağa yönelirken, yüzünde değilse bile, alnında okunabilir bir kaygı taşıyordu Ekrem. Sağa sola bakındı mutfakta... Yok, cam hiçbir şey istemiyor. Sahi, bu böcek ilacı işe yaradı, o neydi öyle!.. Gece su içmeye kalkıyor ki, tezgâhın üstünde, duvarlarda böcekler. Gölgeye.. karanlığa kaçışan ve upuzun duyargaları olan, ve iğrenç değil, belki güzel, ama mutfakta!

Evet, Tanrı'nın varlığının kanıtı bir böcek olabilir. Gerçekte, böceklerin de yaşamasını ister. Orda burda görüp görüp peçeteyle tepelerine basmaktan hiç de sevinç duymuyordu doğrusu. Neyse ki şu ilaç işte...

Gülşen.

Onu duyargalarından tutacak Ekrem. Evet, memelerinin uçlarından tutacak Gülşen'i.. altına alacak!..

Kendine kızmış gibi o anda.

"Unut be!" demiş gibi, elini savurarak sertleniyor şöyle...

Dolabı açıp bir soda alıyor.

Sodanın kapağını çöp sepetine basketliyor uzaktan ve geçiyor salona.

Tepesine dikiyor sodayı. Yarılayınca masaya bırakıyor şişeyi, elindeki serinliği alnına bastırıyor. Neyse ki, evi topladı biraz. Masanın üstündekileri mutfağa taşıdı en azından. Küllükleri boşalttı. Mutfağı derledi

topladı, kirlileri makineye... Yok, sıkılıyor gazetelere bakmayı sürdürmekten. Katlıyor onları, televizyonun yanındaki köşeli boşluğa atar gibi bırakıyor.

Kapıcıya söylesin, evi bir temizlesinler.

Bu gazeteleri de atsınlar.

"Yok yok, bulmaca çözmek yok bir daha!"

"Görürüz..."

Olmayan sakalını sıvazlarken yakalanıyor kendine. Ve kızmıyor.. öfkelenmiyor, bağışlıyor kendini.

Şimdi şirkete kondu diye Aykut keyifle el oğuştururken, kendini örselemek istemiyor. Hiç istemiyor!..

Peki, ne yapmayı düşünüyor?

Hiçbir şey düşünmüyor, –mu?

Hiçbir şey, –mi?

Erteliyor her şeyi.

Cahit'in kıvırtmalarıyla kırpılsa da, bankaya yatırıldı payı, –aç kalacak değil.

Düşünmeyi de erteliyor sonra.

"Sen beni u'nutmaa!.."

Kızmıyor.

Geçmek bilmeyen, akşamdan kalmışlığına nasıl kızsın?..

Niçin kızsın?..

Ama, bir şey var. Durup durup aklına gelen ve bir türlü de ne olduğu çıkarılamayan ve merak da edilen.. kaygı da duyulan, ve...

Telefon çalıyor.

Ürkerek açıyor:

"Efendim?.."

Yüzünün çizgileri yumuşuyor karşıdaki sesi duyunca...

"Alı, iyiyim oğlum, senden n'aber?.."

Duvardaki çerçeveyi düzeltiyor biraz...

"E, gel elbet! Bir sorun mu var? Peki, burda konuşuruz... Bana bak Fırat, yalnız.. işyerinden bir nikâh vardı, -da... İyi. Çok sürmezse... Ha, bak!"

Birden duruyor Ekrem. Selam faslına gelince, beyninde bir karpit lambası ışıyor ansızın!

Karpit lambası da nerden çıktı?..

Unutulanı bulmuş olmanın sevinci sesinde:

"Pınar nasıl, Fırat?.. Bir konuşayım onunla..."

Bilmiyor Pınar'ın Fırat'a işaretler ettiğini, "yok" dedirtmek için yırtındığını...

"Dışarı mı çıkmıştı?.. Peki, karnesi nasılmış?.. Demek sana göstermedi! Bir terslik olmasın sakın?.. Ha! Aman öyle 'kapris' falan dediğini de duymasın kız!.. İyi. Bekliyorum seni. Bak, kapatınca açma, telesekretere not bırakacağını Pınar'a. Tamam!"

Yine unutur kaygılarında, hemen arıyor Ekrem.

Beyhan'ın güzel sesini dinliyor. Sinyali bekliyor ve öne doğru atılıyor sanki:

"Sevgili Pınar...

Güzel kızım...

Olacak şey değil! Gerçekten, unuttum!

Aklımdan çıktı!

Hiç unutur muyum?.. unuttum işte!

Karneni merak etmez olur muyum hiç!..

Unuttum işte!

Nasıl oldu, bilemiyorum...

Belki de bunamaya başlamıştır bu baban!

Beni bağışlayacak mısın?..

Lütfen...

Pınarım benim!.."

Telefonu kapıyor Ekrem.

Ve bilmiyor, söylediklerini Pınar'ın orada dinlediğini...

Gözlerinden iki sicim indirdiğini...

Fırat'ın ona, "Eziyet etme adama!.." dediğini...

Sonra, "Kendine de!.." diye eklediğini...

...bilmiyor!

Yorgun.

Gidip cüzdanını çıkarıyor, arasına yapıştırılı "Kızınızı arayınız!" yazılı sarı kâğıdı alıyor, televizyonun camına iliştiriyor.

"Gerginlikler.. yorgunluklar.. bitmeyen telaş!.."

Böylece bulmuş da oluyor unutkanlığının nedenini.

Belki baba-kız bir tatile giderler. "Cenup"ta bir yerlerde basket oynarlar... Ekrem'e bakan kadınları küçümser Pınar. Pınar'a bakan oğlanlardan korkar Ekrem. Akşamları Beyhan'ı anarlar. "Keşke o da olsaydı..." derler. Açıktan açığa derler, ya da içlerinden öyle geçer. Ekrem'in aklından "Keşke Gülşen de olsaydı..." diye geçer mi? Pınar, zindanlara atmaz mı Gülşen'i?.. Gülşen çizik çizik olmaz mı?.. Ekrem çizikleri bir bir öpmez mi?.. Memesini ağzına almaz mı?.. Pınar da anlamaz mı?.. Kızmaz mı?.. Kudurmaz mı?.. Dondurma kuyruğunda poposunu elletmez mi?.. Ekrem'e uzaktan "N'aber?.." yapmaz mı?.. Saçlarını geriye atmaz mı?.. Gülşen'e niçin hiç evlenmediğini sormaz mı?.. Gülşen de, "Parayla adam tutup seni becertecem!" demez mi?..

Sıcak.

Sodayı tam tepesine dikmişken.. gözü takılıyor televizyon camında duran uyarı yazısına, –ki, o da geçmiş ola!

Ve alıp buruşturuyor kâğıdı, fiskeliyor mutfağa, –ve üç sayılık bir atış da boşa gitmiş oluyor.

Gidip şişeyi bırakıyor çöpün yanına. Dışarı düşmüş kâğıt topunu alıyor yerden, yaylanıp potanın demirini tutarak yükselmiş gibi, yukarıdan çakıyor çöp torbasına!

Epeyce de alkış topluyor...

Ve.. zil çalıyor.

"Bak şimdi!.." diyor Ekrem. "Gülşen, bu! Geri geldi işte!.. Gülşen Hanım... Sakin ol Ekrem, neymiş derdi, önce onu öğren..."

Gidiyor kapıya:

"Kim o?.." diye soruyor aygıta.

Metalik bir yanıt geliyor:

"Ekrem Bey, lütfedip kapıyı açar mısınız, zatı şahaneleri..."

"Bu, bizim Kadir..." diyerek bir an şaşalıyor Ekrem.

Yine de, kapıyı açan düğmeye basıyor hemen.

Asansörden müthiş bir sarışın çıkıyor. Ardından da ağzı kulaklarında olarak Kadir görünüyor ki, o anda ilahi adalet gerçekleşiyor ve aralıktaki ışık sönüyor. Domuzuna açmıyorum kapıyı. Kadir deliler gibi düğmeyi aranırken, sarışın güzel, kapının aydınlığına, bana doğru yürüyor. Kadir düğmeyi bulduğunda, bense kapıyı çoktan ardına kadar açmış oluyorum.

"Merhaba, efendim..." diyor, çok kibar el uzatıyor. "Ben Tuğçe..."

"Hoş geldiniz... Buyrun içeri!.." diyorum. "Ben de Ekrem..."

"Ah, biliyorum..." diyerek içeri geçiyor. "Kadir Bey söylediler..."

Kadir geliyor, yanağımdan bir makas alıyor:

"N'aber, moruk?.."

"Aa, Kadir Bey?.." diyor Tuğçe Hanım.

"Canım, ben ona hep öyle derim..." diyerek kendini koltuğa atıyor Kadir.

"Kadir Bey.. Kadir Bey..." diyorum.

Bakışıyorlar.

Tuğçe Hanım merak dolu...

Benimse ders verir gibi parmağım havada...

"Artık 'moruk' demiyorlar, 'dinozor' diyorlar ona!.."

Gülüyor Tuğçe Hanım:

"Ay! çok hoş..."

"Yok, fosil de değilsin, ne de olsa..." diyor Kadir.

Boyunbağını gevşetiyor biraz...

"Üff.. yine ne sıcak!.." diyor. "Şöyle buzlu bir şeylerin olsaydı..."

Tuğçe Hanım'a bakıyorum bir an, sanki utanıyorum:

"Buz vardır var olmasına da..." diyorum. "Sanıyorum bu saatte alkollü bir şey.. denilmiyordur... "

"Canım, şöyle bir şeyler işte, buzlu buzlu..." diyor Kadir.

"Soda olur mu?.."

"Sen geç onu!.."

"Ama Kadir Bey..." diyor. "Olmaz, kesinlikle olmaz!.. Biz de bir şey getirmedik..."

Sonra da durduğu yerde zıplıyor sanki, –ellerini çırparak:

"En iyisi çay..." diyor. "Harareti en iyi çay alır..."

"Ama bu evde çay demlenilmiyor..." diyorum. "Ne yazık ki, şöyle sarkıtılan çaylardan var..."

"Amaan!.." diyor Kadir, elini havada şöyle bir sallayarak. "Evde de öyle sarkıtma yapılıyor. Evde de..."

Bir şeyin altını çiziyor Tuğçe Hanım:

"Evde de..." diyor bana.

"Hazır kahve de yapabilirim, –isterseniz..."

Hemen sevinmeye hazır Tuğçe Hanım:

"Ah, ben bir kahve alayım, lütfen..." diyor. "Sütünüz yoksa da sorun değil..."

"İyi ya..." diyorum. "Kadir'le bana çay.. size kahve..."

"Durun, ben size yardım edeyim..."

Ardımdan mutfağa geliyor...

"Ooo, mutfağınız güzelmiş..."

Buzdolabının kapısına yapıştırılı kedi resimlerine bakıyor.

"Kedi.. seviyorsunuz?.."

"Benim kızdan kaldı..."

"Adı nedir?.."

"Pınar..."

"Kızınız küçük mü?.."

"Yok, sınırda. On beşe girdi."

Durup, anlam katarak vurguluyor Tuğçe Hanım:

" 'Sınırda!' Ay, çok hoş..." diyor. "Tek çocuk mu?.."

"Bir ağabeyi var, Fırat..."

"Bu çakmak mı bozuk?.. Ocak yanmadı..."

"Yanmaz. Gazı yok... Şu elektrikli bölümü kullanıyorum..."

Ben ocağa uzanınca.. o da bir adım öne çıkınca.. omzum göğüslerine değiyor. Bir ona, bir ona... Sonra hiç kıpırdamadan öylece kalmış gibi duruyorum.

Kapıyı iteleyip ardına geçiyor ve parmağını dudaklarına götürüp bir sus işareti yapıyor. Sonra ağır ağır bluzunu yukarı çekiyor ve göğüsleri.. özel yanmış cildinin ortasında ak ak iki güzellik olarak ortaya çıkıyor. Ve.. parmağıyla gösterip yavaşça soruyor:

"Bunu mu istersiniz, bunu mu?.."

Pantolonunun önünü tutuyorum.

"Bunu!.."

Elimi iteliyor.

"O, yasak!"

Sersemlemişliğime bir yumruk daha almış olarak duruyorum karşısında.

"Söyleyin, bunu mu istiyorsunuz, bunu mu?.."

"Eh, bunda da sağ taraf olsun..."

Sağ memesini tartar gibi avcuma alıyorum.

" 'Bunda da...' mı?.. Siz, ne dediniz?.."

"Hiç. Yok bir şey..."

Ürkek öpücükler dokunduruyorum önce. Dilimle çepeçevreliyorum ucunu. Emiyorum.

Bir şey düşünmek istemeden.. emiyorum. Bana tutunup kendini geriye atıyor. Ağzımı olabildiğince açarak, sanki tümüyle ağzıma alıyorum memesini.

"Kibar kibar!.." diyor.

Ağzımı yavaşça kapata kapata, memesini tarıyorum ucuna dek.

"Yeter, lütfen..."

"Öteki üzülecek..."

Çapkın çapkın bakarak bluzunu indiriyor.

"Siz çıkın, ben hazırlarım..." diyor.

"Su eklerseniz, şurda..." diyorum yüksek sesle. "Makinedeki fincanlar kirlidir."

Sonra da içeriye sesleniyorum.

"Ben banyodayım!.."

Aynadaki çuvallamış görünüşüme bakıyorum.

"Bugün de gelen memesini ağzımıza tıkıyor..."

Yüzüme su çırpıyorum...

Döndüğümde:

"N'oldu?.." diyor Kadir. "Mercimeği fırına mı verdiniz orda?.."

"Ne fırını!.." diyorum biraz sertlenerek. "Git, bak bakalım fırın mı var mutfakta!.."

"Ben bilmem.. horoz ölür, gözü çöplükte kalır..."

Ben Kadir'e yaka silkerken geliyor Tuğçe Hanım. Tepsiyi masaya bırakıyor. Durup bizi süzüyor:

"Önce ev sahibine..." diyor.

Sanki sağ memesi daha mı dik duruyor?..

Yok, daha neler...

Getiriyor benim çayı, yanımdaki sehpaya bırakıyor.

"Kek ister miydiniz?.. Geçen günden kalmadır ama..." diyorum.

"Aman ben rejimdeyim..." diyerek salınıyor Tuğçe Hanım.

Kadir'e bakıyorum...

"Bırak be moruk, bu sıcakta..."

Kadir'in çayını uzatırken, duruyor bir an:

"Ama Kadir Bey.. biber süreceğim bakın..." diyor Tuğçe Hanım.

Yoksa biberi, ucuna sürer de mi verir Kadir'in ağzına?..

Kadir acıyı sevmez mi?..

Bunu bir ödül saymaz mı?..

Şimdi bana yine "moruk" demez mi, –alıştı ya biberin tadına...

Yahu nedir böyle, biberli bibersizdir gidiyor bir!..

N'oluyor sana?..

Korkuyor musun?..

Ürperiyor musun?..

Ter bastı seni, Ekrem Bey!..

"Daldınız, Ekrem Bey, daldınız..." diyor biri.

Tuğçe Hanım.

Güler gibi oluyor Ekrem.

Kadir, Ekrem'den anlayış bekliyordu. Yoksa, "Biraz gelsene moruk..." diyerek onu içeri çeker, "Sen biraz toz ol, arkadaş..." diyebilirdi. Bunu yapmıyordu, çünkü Ekrem'in işini kolaylaştırmış olacaktı. "Hayır efendim, olmaz öyle şey..." diye kestirip atardı. Sonra da dinle artık, aile düzeni.. Pervin.. çocuklar...

Laf da uzadı. Daha çok Tuğçe sordu. Reklamcılık falan... Ekrem yanıtladı. Dereden tepeden de dolaşıldı, sanki söz de bitmişti. Herkes birbirine bakar, gülümser olmuştu.

Kalkmıştı Kadir yerinden, ceketini özenle çıkarmış, oturduğu yere bırakmıştı. Düğümünü çözmediği boyunbağı izlemişti onu. Gömleğinden üç düğme açmıştı, aklaşmış sayılır kılları ve altın kolyesi ortaya çıkmıştı.

"E'veet!.." demişti.

Bir şey anlamamış gibi davranmayı seçmişti Ekrem.

Hiç oralı görünmemişti Tuğçe de...

"Fırat gelecek birazdan..." demişti Ekrem.

Kadir'in dik dik bakan gözlerini karşısında bulmuştu.

Ve sözünü hiç de sakınmamıştı Kadir:

"Hah, daha babasını atamadık başımızdan..."

Sonra çok da oturulmadı. "Ekrem Motel" umutları boşa çıkınca, kalkıldı.

Sarışın:

"Ben evi öğrendim..." diye fısıldayacaktı giderken.

ON ÜÇ

Pervin, "işkadını" havasında! Yok, poz olsun diye değil, yalnızken de öyledir. Titizlik.. kanına girmiştir onun. En nefret ettiği şey "toz"dur. Bir yerde toz varsa, nasıl titizlenirsen titizlen toz yine varsa, işte o zaman delirir Pervin. Seher'in yaptığını da beğenmez, çıkışır ona. Günü Seher'e çıkışmakla geçer. Böyle olmasa da, Seher'e göre böyledir. Pervin Ablasını hemen bağışlar Seher. İçinde kötülük yoktur ablasının. Huyu batsın, huyu böyledir. "Bir de kaynana olunca görmeli ki Pervin Hanım'ı..." diye söylenmişti. Ne bilsin! O zamanlar yeniydi... Sonra Okan'ı görünce, kendinden utandı Seher. "Nasıl kaynana olacak ki?.. Bir oğulcuğu var, o garibim de..." dedi kendine. "Keşke kaynana olsun da kadıncağız, kaynanalık etsin..." Şimdi iki pazarda bir, onlara temizliğe gittikçe görür Okan'ı. Bir de kibar çocuktur, "siz" der Seher'e hep. Ne güzel de gözleri vardır öyle... Onu düşündükçe, içinde isyana benzeyen bir duygu uyanır Seher'in. Sonra da günaha girmekten korkar, unutmaya çalışır.

Masada yine o hiç istemediği örtüyü görünce:

"Bu kız inat!.." diye söylendi Pervin. "İnat işte.. inat!.."

Duramaz, değiştirecek örtüyü. Çünkü masanın ayaklarındaki güzelim oymalar görünmez oluyor. Oysa, Seher'in o örtüyü ısrarla seçmesinin de bir nedeni var: Hani masa tozlanırsa, belli olmasın da...

Boşaltıyor masanın üstünü Pervin. Rahat bırakıyor Seher'i, çünkü biliyor onun aşağıda işi çok. Gidip başka bir örtü getiriyor.

Bu büyük oda, yuvanın çocuklara yasak olan bölümü. Kırılacak ne varsa.. çocuklardan kaçırılacak ne varsa, –ve ecza dolabı da– burada. Ayna da...

İnce, uzun bir dolap. Götürmediler, gidenlerden kaldı. Değerli bir şey değildi elbet. Pervin onu yaptırdı, antika desen, işte, "antika" oldu. Bu çalışma ve oturma odasına –özellikle ailelerle görüşmelerde– bir değer katıyor şimdi.

Dolabın yuvarlak aynasında kendine bakıyor Pervin. Masa örtüsünü bir şal gibi alıyor omuzlarına. Örtünün alacasında, yüzüne bakıyor. Abartılı –denilebilir– makyajı da boşa işte, gençliği soluyor.. gençliği...

Seriyor örtüyü, yayvan çiçekliği koyuyor ortasına yine. Biraz ölmüşler ama... Yok atmasın, dursun şimdilik. Bir gelen olursa, boş kalmasın. Pazartesi tazesi getirilince değiştirir... Dümdüz olmasını da sevmiyor örtünün, uçlarını katlıyor, yer yer mıncıklıyor, atılmış bir şal gibi bir hava veriyor ona.

O sırada gelmişti Beyhan. Yasak savan bir küçük selam şöyle.. hepsi bu olmuştu. Çalışma masasına oturmuş, bir şey söylemeden öylece durmuştu. Sonra elini şakağına dayamıştı, açık panjurun aydınlığında, perdeden görünen uzaklara dalmıştı.

Sormaya korktu –evet, korktu– Pervin.

Çünkü bir kez daha böyle olmuştu. Ve Beyhan:

"Ekrem'le ayrıldık..." demişti.

İçi acıyarak baktı Beyhan'a.

"Yine bir derdi var ya..."

Sessizce odadan çıktı Pervin.

Kapıyı da çekti yavaşça, –Beyhan kalsın kendi başına...

O sıkıntılı günlerle dolu yılları, zaman zaman özlemiyor da değil.

Demek ki, gençlik...

Pervin'in babası Şevki Bey, posta dağıtıcısıydı. Adamcağızın kısa bir yaşlılığı olmuştu, o da dağıtıcılığın güçlüklerini ve erdemini anlatmakla geçmişti. O ağır kösele çantayı vuracaksın omzuna, yokuşsa yokuş.. uzaksa uzak.. sokak sokak arşınlayacaksın. Yağmur çamur demeyeceksin. Kar buz demeyeceksin. Güneş demeyeceksin, ter demeyeceksin. Hastayım demeyeceksin, yorgunum demeyeceksin. Selam vereceksin, selam alacaksın.. herkesi bir bir tanıyacaksın. Yolunu gözleyeni.. yolunu gözlemeye korkanı, bileceksin. Sevinç ve sevgi dağıtmak gibi, acı ve üzünç dağıtmak da sana düşüyor. " 'Görevini yapmak' diye bir şey vardır, 'görevini yapmak'..."

Amcası İsmail, kardeşinden epeyce büyük olsa da, daha sonra geliyor kente. Hırs var adamda, –arayı kapatması gerekiyor. Ve kapatıyor da...

Geçiyor da...

O da sokak sokak geziyor. Dağıtmaya değil, toplamaya! Demir topluyor. Bakır, sarı, çinko, plastik.. topluyor. Para eden her şeyi topluyor.

Sonra da açıyor kendi hurdacısını.. adam çalıştırıyor.

Parçacı dükkânı. Ev. Arsa. Yeni Sanayi'de bir dükkân daha.. paraya para demez oluyor. Da, şöyle üç adım yürüyecek olsa, gözü yerlerde... Yine arıyor. Toplayacak!

"Şevki hep dağıttı.. ben hep topladım..." diyor.

Pervin liseyi bitirince, postaneye girmişti. Günler geçiyordu. Birbirine benzeyen sevinçlerle.. üzünçlerle...

Kızlar aralarında kaynatıyorlar. Hele bir genç var... Yakışıklı. Ağzı da laf yapar... Gelir "Havale"ye, Ayşen'le şakalaşır, parayı çeker, gider.

"Yine sana baktı kız!.." der arkadaşları Pervin'e.

Yok saklayacak değil, Pervin de beğeniyor genci.

Ya!

O gün, kızların ağzını bıçak açmaz olmuştu.

Erkeklerden biri görmüştü:

"Bu sizin 'Erdoğan Bey' değil mi?.." demişti.

Gazetede resmi vardı.

Evet, oydu.

Dolandırıcı çıkmıştı!

Ve kızların hepsinin geleceğe güvenleri sarsıldı.

Pervin'in de...

Evet öyle, demek ki kısmet...

Çünkü sonraları, şu olan biteni zaman zaman düşündükçe, bundan başka bir açıklama da bulamamıştı.

E, yıllarca evlenmedi.

Yalnızca evi ve işi vardı.

Niçin?

Hiç mi şöyle adam gibi bir isteyeni olmadı?

Değil.

Sanki Pervin onu beklermiş gibi...

Kadir, Almanya'dan dönmüş –o zamanlar adı Kadir Ağbi– bayan giyimi satan o küçük dükkânı açmıştı.

Bir de amcası taktı kafayı, Pervin'i Kadir'e alacak.

Niçin?..

Alacak!

Adam da amcaoğlu...

Pervin de, "Peki, olsun..." demişti.

Niçin?

Yine de, ne güzel başlamıştı her şey!..

Ama, pek kısa sürdü mutluluğu...
Çünkü.. Okan bebek.. sakat doğmuştu.

O gün Beyhan gelip de Ekrem'le ayrıldıklarını söylediğinde, kapıldığı şaşkınlıktan hemen sıyrılmıştı Pervin. Çünkü bir kızgınlık gelmiş, şaşmışlığının üzerini örtmüştü.

Pervin'e yapılır mıydı bu!.. Sen kardeşin bil, o senden saklasın her şeyini. Ne olduysa.. ne varsa, saklasın senden... Çünkü sen düşmansın! O sırrını söylemez... A, "Beyhan Hanım" o! Pervin kim oluyor?..

Hah, sonra da çıkıp gelsin.. biz ayrıldık...

Ay! ne güzel!

Ay! çok şık!

Ay! geç kaldınız vallahi!

Sonra da içine düştüğü fırtınayı dindirmeyi başarmıştı Pervin:

"İyi yapmadın." demişti Beyhan'a.

"Öyle mi dersin?.."

Bir de soruyor!

Pervin, işte kendisinden biliyordu. Bir aile kurumu olsun diye. Katlanmadığı ne kalmıştı?.. Eh, o da çıkarsa karşısına, ona da katlanmaya şimdiden hazır değil miydi?..

Bir şey olmamış gibi dönüyor odaya Pervin.

Beyhan da hiçbir şey yokmuş gibi duruyor zaten...

"Gizlesin bakalım.. sanki yakında çıkmaz da kokusu..."

Çok işi var Pervin'in.. çok...

"Pervin?.."

Duymuyor.

" 'Pervin' dedim..."

Dönüp bakıyor Beyhan'a.

"Sağol!.. Şimdi bir şey sorma, ha?.."

"Peki. Sen istersen anlatırsın..." diyor Pervin. "İstediğinde... Tamam mı?.."

"Tamam."

ON DÖRT

Daha nikâha var ama, böyle erkenden giyindi işte. Ağırbaşlı bir giyim olmak zorundaydı.

Grafiker gençler gibi bir mavi pantolon çekip ayağına, öyle de gidemezdi. Ceketi sandalyenin arkasına astı. Ceplere konulacakları, ceketin yakınına masa üstüne hazır ediyor. Bin markı da ekledi oraya. Geline takacak. Ceketinin yakasına bir topluiğne iliştirmeyi de düşündü. Bunca temkinli olmayı da gereksiz buldu sonra. Orada topluiğne veren biri gelinin yanında dururdu nasıl olsa... Ha, daha da olmadı, damadın cebine sıkıştırırdı parayı.

"Bakalım Ekrem Bey gelecek mi?.."

Çok kişinin bunu düşüneceğini biliyordu. Çalışanları da anlamak gerek. Eski patrona ilgi Aykut Bey'in hiç de hoşuna gitmeyebilirdi. Gitmezdi de üstelik...

Yok, şimdi rahat. Kaç haftadır hem bir şey yokmuş gibi işlere asıl, hem de çok iyi bil ki o anda kuyun kazılmakta...

Neyse, o da bitmişti işte...

Ve Aykut, –belki yıllardır sinsi sinsi hazırlandığı– amacına ulaşmıştı. Ya, o Cahit köpeğine ne demeli?..

Elbette boş veriyor. Verecek...

Hayır, akşamki yemeğe katılmayı düşünemez bile... İki kadeh içmiş o kalabalığı çekemez.. kaldıramaz! Tepki gösterir. Kötü adam olur...

Masa üstünde bir şey eksikmiş gibi bir duyguya kapılıyor sonra.

"Şimdi yaya kaldın Tatar Ağası!.." diyor.

Gülüyor kendine...

Çünkü arabanın anahtarları yok ya!..

"Binersin bir taksiye!.."

Yine de, hemen öyle bugün yarın bir araba satın almasa daha iyi. Yürür biraz. Paslanmış cıvatalarını parlatır.

Ellerini yüzüne tutup hohluyor, kokusuna bakıyor.

Güzel.

Beyhan severdi bu kokuyu.

"Beyhan! Beyhan Hanım'ı bu Ekrem'in!.."

Balkona çıkıp oturuyor. Dirseklerini dayıyor küçük masaya.

Geçen hafta. Pazar. Beyhan telefon etmişti. "Bir uğramak" istiyordu.

Onun bu eve ilk kez geliyor olmasını törenleştirmeyi kendine yasakladı Ekrem.

Ona dokunmaktan da sakındı.

Kek falan yapmış, getirmişti Beyhan.

Sanki.. sanki öylesine sıradan bir gündü ve...

Balkonda oturuldu. Çayı beğenmedi Beyhan. Sardunyayı da içeriden getirdi, güneşlik yere koydu.

Havadan sudan konuşuldu. Cuma günü karne alacaktı Pınar. "Salim Bey" nasıldı?.. Hani evlenecekti, n'olmuştu?.. Evlenmeyi unutmuş muydu? Sabire Hanım vardı bir hani... Bilmiyordu Ekrem. Çünkü, sormuyordu. Ortaklıktan ayrılacağından da söz etmemişti Ekrem. Ne gerek vardı!..

Ama, dün hani top hep gölgesi üstünde zıplıyordu ya, onu anlattı Beyhan'a...

Güneş tepede.
İki çocuk yolda top oynuyordu.
Top, hep gölgesi üstünde zıplıyordu.
Sonra, yerdeki o uçan gölgeyi görünce, hemen yukarı bakıyorsun. Gök masmavi ve ak bir martı tek başına uçuyor. Güzel de uçuyor, –yandaki şu çatıya doğru gözden yitiyor sonra.
Bu sana bir şey mi anımsatıyor?..
Martı'yı severdi.
Karga'ya düşman...
Güvercin onursuzdu.
Kumru utangaç...
Serçe.. alkışlanma[illegible]vardı, –sessiz.
Öteki evin mutfağından görülen kuşlar...
Anımsanan öteki ev...
Nasıl da çok sevmiştin.. nasıl da!..

Beyhan'a anlatırken, "anımsanan öteki ev"i ve "sevmek" konusunu makasladı Ekrem.

İlgiyle dinledi Beyhan onu.

Sonra da gülmeye vurdu:

"Sen daha yeni mi farkına varıyorsun, –topun gölgesi üstünde zıpladığının?.." dedi.

"Evet..." dedi Ekrem.

Susuldu.

Bir karga geldi sonra. Sessizliğin derinliğini biçimledi karganın varlığı. Ağzındaki ne, –bıraktı yola. Bir ceviz. Yeşil kabuğunda daha. İnip bir baktı karga.. "tık tık", sonra

yükselip yükselip –yükselemeden– yeniden bıraktı cevizi. Gelip hırsla gagaladı.. kopardığını, kafayı kaldırıp zevkle attı geriye, yuttu.

Karşıki tahta perdenin altından bir kedi çıktı, uzandı oraya.

Kargadan yana hiç bakmıyormuş gibi yapıyordu.

Kuyruğunu bir o yana.. bir bu yana oynatıyordu.

"Kediyi gördün mü?.." dedi Ekrem.

"Gördüm.. gördüm!.." dedi Beyhan.

Uçup gitti karga.

" 'Anan güzel mi!..' deyip gitti karga!.." dedi Ekrem.

Kedi kalktı yerinden, tahtaların arasındaki oyuktan bahçeye geçip gözden yitti.

"Kedi de başarısızlığını perdelemeyi seçti..." dedi Beyhan.

"Kimden saklanıyorsa?.." dedi Ekrem. "Bizden mi.. kendinden mi?.."

Biraz gülündü.

Sonra susuldu.

İkisi de anlamlı buldu suskunluğu.

Niçin geldiğinden söz etmedi Beyhan.

Ekrem de sormadı. Sakındı onu tümüyle yitirmekten.

Ve uzadı.. uzadı...

Sevilen bir suskunluk, –oldu.

"Geldi işte Fırat!.."

Kalkıp balkon demirine ellerini koyarak, ona bakıyor Ekrem.

Fırat kaldırıma yanaştırıyor arabasını iyice. Bir genç kız geliyor oradan. Arabasından inen Fırat'a bakıyor ilgiyle.

Yüzünde küçük bir gülücük oluyor Ekrem'in...

"Hey dünya!.."

Külüstürün kapısını kilitleyen Fırat, babasına el ediyor...

Kapıyı açmaya koşturuyor Ekrem.

"Derdi ne bu oğlanın?.. Para mı?.."

"Para olmaz! Koskoca bankada kredisi var kerata-nın!.."

"Aşk mı?.."

"Söylemez.. söylemez..."

"Ooo! Babama bak sen!.." diyerek giriyor Fırat kapıdan.

Önce oğluna doyasıya bir sarılmak geliyor içinden. Kendini –uzak– tutmayı seçiyor sonra.

"Geç! çıkarma ayağını..."

"İyi ya..." diyor Fırat. "Çok kalacak değilim zaten..."

"Yok canım! Daha var nikâha... Hadi, otur otur!.."

"Nerde oturalım?.."

"Nerde istersen..."

Masada duruyor, bir sandalyeye ilişiyor Fırat.

Başıyla balkondan yanı, dışarıyı işaret ediyor Ekrem. Gülerek diyor ki:

"Yahu oğlum, sen sağına soluna bakmaz mısın hiç?.."

Fırat'ın yüzünde bir ışıltı...

"Farkındayım..." diyor. "Arabanız yok!.."

"Hah, araba!.." diye söyleniyor Ekrem.

Sonra da atıyor:

"Araba bakımda!"

"E öyleyse?.." gibilerden sorarak bakıyor Fırat.

Ekrem diyor ki:

"Ben onu demiyorum... Gözü kaldı kızın sende..."

"Ah baba, siz!.. Yoldan geçen kızı –mı– diyorsunuz!.."

"İyi! Kaçmıyor, ha?.."

"Kaçsa ne var?.. Hani, demez miydiniz?.. yoksa dedem mi derdi... 'Oltaya vuracak balık yine gelir!' diye?.."

"Deden karacıdır!"

Gülüyor Fırat...

"Demek, onu diyen sizdiniz... Ben kahve alıyorum, siz de..."

"İçeyim.. içeyim..."

Mutfağın oradan sesleniyor Fırat:

"Nikâh kimindi?.."

Ekrem de sesleniyor o yana:

"Boş ver! Sana büyük gelir, –birkaç numara..."

"Ah baba, ah..." dediği duyulmuyor Fırat'ın.

"Tuğçe!"

Ve o anda bir korkuya kapılıyor Ekrem. Sanki... Fırat, sanki Tuğçe'nin kokusunu almıştır orada, ve...

"Daha neler!.."

Gülermiş gibi oluyor...

"Tuğçe mi.. Gülşen mi?.."

"Gülşen!"

Artıyor gülermiş gibi olması...

"Gülşen mi, peki.. Beyhan mı?.."

"Rahat dur!.."

Kahveleri getirdiğinde, babasını dertlenmiş görüyor Fırat.

"Evdekiler nasıllar?.."

"İyiler..."

Kahveler karıştırılıyor.

"Pınar?.."

"İyi..."

Mutfağa gidip kek getiriyor Ekrem.

Kahveler yudumlanıyor.

Susuluyor.

"Kekten almadın..."

Bir şey demiyor Fırat.

"Sana da satamadık..." diyor Ekrem.

Sormuyor Fırat keki başka kime satamadığını.

"Bir sigara yakacaksan, yak..." diyor Ekrem.

Yakıyor Fırat, aklına gelenle gülüyor:

"Dedem anlatmıştı..." diyor "Dedi ki: 'Eski soba borularını ezdi. Kullanılmadık odun sobasını da sardı sarmaladı. Tavan arasında falan ne kalmışsa, kalabalık.. götürdü hepsini. İstanbul'a yerleşiyor ya... Birkaç ay sonra, gittim evine... Ev dediğim, tek bir oda! İyi. Perde, yatak, masa, fare kapanı –peynir takılı–, soba, odun.. sandık sandık üstüne raf olmuş, gazete kaplı.. ha, o da üçgen üçgen kırpılmış, vay be! o bizde hiçbir şeye yaramamış fitilli gazocağı da iş görüyor... Ama, masa üstü önemli. Kitap.. kitap... Sigara tablası.. baktım, böyle yığma izmarit dolu!.."

Ekrem, hafif hafif başıyla onaylıyor. Sanki o günlere gitmiş bir yüz taşıyor.

Sigarasının ucuna bakarak anlatmayı sürdürüyor Fırat:

" 'E oğlum, bir Bafra ver de yakalım...' dedim. O da bunu bekliyor. 'Buyur, baba...' Sonra çıkıp Yenikapı'ya gittik. Çay bahçesinde oturduk. Baktım, herkes bunu seviyor. İyi. Aylığını artırayım istedim, 'Yok baba, yetiyor...' dedi. Yemin etti."

Sigarasını söndürüyor Fırat:

"Sonra da dedi ki dedem: 'Baban, iyi oğuldu, haa!..' "

"Dur bakalım! Sen şimdi niçin anlatıyorsun bunları?.."

"Hiç işte.. sigaradan çıktı..."

"Ya!"

Sıkıntılı bir Fırat...

"Bu lafları epeyce kafanda dolaştırmışa benziyorsun sen..."

"Söyleyim mi?.."

"Söyle!"

"Ben evden ayrılmak istiyorum, baba!.."

Suskunluk.

"İyi." diyor Ekrem.

Bir şey demiyor Fırat.

Sonra da diyor ki:

"Baba, lütfen yardım edin... Beni anlasınlar... Artık o evde kalmak istemiyorum!.."

"Demek buraya taşınacaksın..."

"Ba'ba! Ne buraya taşınması!.."

"Annene söyledin mi?.."

"Bu işi üstümden siz alsanız... Siz yapın bunu, lütfen..."

"Yok, yemezler..."

Telefon çalıyor.

Konuşmanın kesilmesinden hiç de hoşnut kalmadığını saklamıyor Fırat.

"Hah, gördün mü?.." gibilerden bir işaret yapıyor oğluna Ekrem, telefonun yanına gidiyor.

Arayan Gülşen.

118'den almış numarayı.

İsterse, nikâha birlikte gidebileceklerini söylüyor.

"İyi olur..." diyor Ekrem.

Gelip onu almayı öneriyor Gülşen.

"İyi de, buna gerek yok..." diyor Ekrem. "Fırat burda. Oğlum... Beni bırakır yakın bir yere..."

Fırat'a bakıyor, onaylıyor Fırat.

"Körçeşme'yi biliyorsunuz... İyi. Peki, buçukta. Anlaştık. Görüşürüz..."

Saatine bakıyor Fırat.

Oturuyor Ekrem.

"Bir arkadaş..." diyor. "Nikâha gideceğiz... Senin yolunu uzatmış mı oldum?.."

"Dert değil, baba!.."

Çünkü Fırat, kaldığı yerde hâlâ. Ve sesini yükseltmeden, isyan ediyor:

"Off, niçin anlamıyorsunuz? Siz daha yirmisinde değilken çıkmadınız mı evden?.. Neydi, Kafesçi İsmail, –evet, her kimse– o sokakta, kilerden bozma o odayı tutmadınız mı?.."

"Evet! Ben sana 'Evden ayrılma!' dedim mi?.."

"Peki, ne demiş oluyorsunuz?.. Yaşım yirmi beş. Askerlik yok. İşim var. Baba parası da gerekmiyor. Bu, kötü bir şeydir diye söylemiyorum bunu... E, babamın gençliği kadar da özgürlüğüm olmasın mı benim?.. Aradan da otuz yıl geçmişken... Sonra, başka bir kente gidiyor da değilim..."

"Neyse ki, sen öyle tek odayla yetinmeyecek durumdasın bugün..."

"Ben onu mu söylüyorum da... Bir saray yavrusunda yaşanılmaz o sevinç belki..."

"Oya ne diyor bu işe?.."

"Annem de bunu soracak!"

"Tamam. Dur bakalım! Anlasana, annen beni boşadı. Eskisi gibi olsa.. konuşur, bir yolunu buluruz. Şimdi öyle değil, Fırat! Bunu ona söyleyen ben olursam, bana demediğini bırakmaz Beyhan Hanım. Ondan da geçtim, yanlış anlar bir de..."

Kırık dökük bir sesle:

"Sizi de boşuna yordum..." diyor Fırat.

Onun üstüne gitmiyor Ekrem de. Kalkıyor, dünkü çantayı getirip veriyor Fırat'a.

"Al bakalım, bir çantan oldu!"

Fırat, çanta için sevinmiş gibi yapmayı başarıyor yine de...

ON BEŞ

Geçen yıl işte.

Günlerden pazardı. Görkemli bir otelin Balo Salonu'nda, Yasemin için doğum günü partisi veriliyordu. Okulun öğrenci taşıtlarından birkaçı, kapı kapı dolaşmış, herkesi evlerinden almıştı. Yoksa, hiç de gidilecek gibi değildi doğrusu. Çünkü, hem otel kentin uzak bir yakasındaydı, hem de kış bitecekken yeniden kış olmuş, her yanı kar örtmüştü.

"Yasemin de doğacak günü tam bulmuş!.." türünden eleştiriler, otele girilince sona ermişti.

Otel sımsıcaktı ve yerler halıydı.

Pınar, orada babasını uzaktan gördü, –bir kadınla oturuyordu. Kadın, sanki yabancı mıydı neydi?.. Evet, öyle sarmaş dolaş değillerdi ama, yüzünün kıpkırmızı kesildiğini biliyordu Pınar. Yüreğini bir sözlü sınav heyecanı sarmıştı sanki ve.. işte, titriyordu. Yoksa, kadın da ona bakmış mıydı?.. Görülmekten çekindi Pınar, koptuğu arkadaşlarına hızlı hızlı yetişti. Dönüp bir daha baktı, oradan da görünmüyorlardı.

Salona girişte Yasemin:

"Ah canım.. canım!.." diye sarılarak karşılıyordu gelenleri.

Yanda bir kamera duruyordu ve mutlu güne belgesel bir nitelik kazandırmak istiyordu.

Oysa Pınar, hiç de öyle görüntülenecek bir durumda bulmuyordu kendini, –ve tedirginliği daha da çoğaldı. Yine de, –"Onun ne suçu var?.."– Yasemin'i sıkı sıkıya sarılarak kutladı.

Büyük kaynanadilinin ardında, kendini oraya gizlemiş gibi pencere kıyısında dikildi, dışarıya.. denize ve yağan kara baktı.

Babası annesini aldatıyor muydu?

Ah, annesi n'apardı?..

Yok, babası annesini asla aldatmazdı!

Ya, aldatırsaydı!..

Olaylı o sabahı anımsadı ve gülermiş gibi de oldu.

Birkaç hafta önceydi.

Fırat işe girmişti, ilk maaşını almıştı. Eve de pasta almıştı. Akşam yenmiş, sabaha da kalmıştı. O fincan da Pınar'ın babasına Babalar Günü armağanıydı. Tekti. Babası hep onu kullanır olmuştu. Evet, fincanın tasarımı ilginçti. Ama bundan gelen bir tuhaflığı da vardı.

Ve fincan, sezdirdiği tuhaflığını, o gün kahvaltıda onlara iyice belli etmek istemişti. Çaylar daha yeni konmuştu ve annesi daha yeni oturmuştu. Babası daha çayını karıştırmamıştı. Böreğin kenarını kesiyordu, bir anda olan oldu! Börek inat etti. Babasının bıçağı tutan eli de inat etti.

Ve.. kim kazandı? Börek kesilmedi koptu ama, babasının eli böreğin inadından kendini kurtarınca.. hızla fincana vurdu!

Yok, fincan hiç nazlanmadı, hemen devrildi. Annesinin üstüne çay sıçradı. Küçük bir kıyamet koptu! Peçeteler falan... Neyse, kısa sürdü. Yok yok, ziyanı yoktu. Annesi üstüne bir bakındı, babası annesinin yanağını hafifçe sevdi.

En çok bu. Daha onların öpüştüklerini bile hiç görmedi Pınar. Pınar da evlenince öyle olmasını düşünür. Salya sümük öpüşenleri de ayıplar.

"Love is..." dedi babam.

Uzun uzun durdu, sonra ekledi:

"...Onun üstüne çay sıçratmış olmaktan mutluluk duymaktır."

Annem bakışlarını hepimizde gezdirdi, bende karar kıldı, dedi ki:

"...Üstüne çay sıçratanın o olmasından mutluluk duymaktır."

Babam annemin yanağını yine öyle hafifçe okşadı.

Ben de çok kızmış gibi yumruğumu masaya indirdim:

"Hiç de değil!.." dedim.

Hepsi bana baktı.

"Love is.. şu salak fincanı seçmiş olma aptallığından mutluluk duymaktır!.."

Sonra da fincana bakarak ekledim:

"Ne vardı sanki hemen devrilcek!.."

Gülüştüler.

Annem, benden yana çıktı:

"Öyle ya!.. Ne vardı sanki hemen devrilcek?.." dedi. "Biz onun içine kaktüs dikelim, ha?.."

"E'vet!" dedim.

"A, fincanıma laf yok!.." dedi babam, peçeteleri düzeltti.

Annem babamın çayını yeniledi. Oturmuştu ki, Fırat el çırptı, sonra şöyle kapıya bakarak, dedi ki:

"Hah, Ayşe Teyze geldi!.."

Annem kapıdan yana bakmış bulundu, sonra da sordu:

"Ne Ayşe Teyzesi?.."

"Olmaz ki, anne..." diye çıkıştı ağabeyim. "Fare görmüş gibi bağıracaksın. 'Ah, gitti canım örtü!' diyeceksin. Ve.. Ayşe Teyze gelecek. Çantasından ACE'yi çıkartıp masanın üstüne koyacak..."

Ben saçlarımı şöyle arkaya atmıştım ki, Fırat kaçırır mı, kaçırmaz.

Der ki:

"Ayşe Teyze, elini kolundaki hipermarkete daldıracak ve diyecek ki: 'Üstelik ACE şimdi şampuan armağanlı...' Ve şampuanı da ACE'nin yanına dikecek, ve.. ne diyecek?.. 'Örtü için ACE, Pınar'ın saçları için şampuaaan...' "

Ben saçlarımı yine öyle arkaya attım, bir şey demedim.

"Kız, kestirelim şu saçlarımızı!.." dedi annem.

Fırat gülüyordu.

Babam elleriyle Fırat'ı kadrajladı şöyle:

"Seni gidi reklamcı düşmanı aşşağlık finansal kiralamacı seni..." dedi.

"Aşşağlık ki, ne aşşağlık finansal kiralamacı o..." dedim.

Fırat gelip boynuma sarıldı.

Annem fotoğrafımızı çekermiş gibi etti.

"Klik!" sesini de elbet Fırat çıkardı.

Tam o sırada zil çaldı.

Bıraktık makaraları.

Gözlerini kapattı annem:

"Love is..." dedi. "Ayşe Teyze'nin kapıyı çalmasıdır."

Yine güldük.

"E, hadi..." gibilerden annem bana baktı.

Hep annem bana bakar, ben gider kapıyı açarım. Küçükken televizyondan öğrenmişim de, "Ben açayım!.." diye koştururmuşum ya, alışkanlık oldu işte.

Fırat bırakmadı:

"Ben ayaktayım..." dedi.

Elbette, gelen "Ayşe Teyze" değildi. Vildan Teyzemdi.

Pınar, gözleri dolu dolu, Boğaz'a bakıyor pencereden.

"Mutsuz musun, Pınar?.."

"Yook, içim dışım neşe saçıyor!.."

"Bak, sakın ağlamak yok!"

"Hah, bir de ne ağlaması!.."

Eğlentinin tadı yok onun için. Hepsi kudurmuş oysa. Bir an Aylin'i görüyor ortada tepinen kalabalığın arasında. Evet, Aylin de kendisini görecek diye aklı çıkıyor. Kimseye sezdirmeden salondan dışarıya atıyor kendini.

Yoklar.

Görevliye babasının adını söylüyor, kaç numarada kaldığını soruyor. Bilgisayara bakıyor adam.

Babasını çıplak olarak o kadınla otel odasında düşlüyor Pınar. Babasında mayo var, kadını çırılçıplak görüyor. Sonra da dış kapıya doğru bakıyor. Korkuyor oradan annesi girecektir diye. Polisleri yanına almıştır annesi, ve gelip otel odasını basacak, onları öyle çıplak çıplak yakalayacak...

Kapıdan annesi gelmiyor.

Adam, otelde öyle birinin olmadığını söyleyince, için için seviniyor Pınar.

Ama, bu sevinç de uzun sürmüyor...

"Canım bunu bilmeyecek ne var, kadın tutmuştur odayı!.."

Yine mutsuz.

Tam da Aylin çıkıyor karşısına!

"Kız sen yeni mi geldin?.."

Aylin'e anlatsın mı?..

Nasıl anlatsın!..

Akşam yemekte, kendisinin de o otelde olduğunu söylemişti babası. Pınar annesine bakmış, ağlamaklı gibi olmuştu. Sonra da çareyi erken yatmakta bulmuştu.

Geceleyin uyuyamadı. Babası gözünden düşmüştü. Tuzla buz olmuştu! Öyle, nasıl da rol yapıyordu!.. Gece boyunca kıvranıp durdu.

Sabahleyin, hastaydı. Hastadan da beterdi gerçekte. Gitmedi okula. Annesine anlatmaya niyetlendi, yapamadı. Neyse, iyi ki anlatmamıştı. Öğleye doğru, gazetenin ekonomi sayfasında kadının resmini görecekti. Kadın, yabancı bir reklamcıydı.

Kendine gülmüştü Pınar.

Okan'ın odası.

Büyük bir oda. Evin en büyük odası. Günlük güneşlik. Pervin, altı yıl önce Kadir evi terk edince, o Nimet denilen kadınla oturmaya başlayınca, yatak odasını bozdu.

Yeniden boyattı odayı. Yeni perdeler dikti, dayadı döşedi... Okan'a orada bir özerklik tanıdı. Okan büyüdükçe, özerklik gelişti, odanın dokunulmazlığı arttı.

Pervin'in tüm titizliği, bu kapıda kalır. Aydan aya, odasının temizliğini de kendisi yapar Okan. Konulmamış bir yasak hep yürürlükte oldu, –kimse girmez oraya. Kapısı açık dursa da girilmez. Okul arkadaşları uğrar. Pınar gelir. Aylin'i de getirdi bir kez, –geçen yıl. Pazarları Kadir gelir. Ona surat etmez Pervin.

Bazı akşamlar, çayını alır, oğluna konuk olur. Bir küçük biblo.. bir –açık saçık olmayan– poster.. bulursa bir yerlerden, alır getirir. Gerisine karışmaz, nereye konulacak.. nereye asılacak.. onun yerini de Okan belirler. Sonra, Okan anlatır, o dinler. Ağız arıyor gibilerden soru sormaktan da sakınır Pervin. Okan'ı kızdırmaz. Kızdırmaktan çekinir.

Pınar'a:

"Senin canın sıkılmış..." diyor Okan.

Bir şey demiyor Pınar.

"Dur bakalım, ben bulmayı başaracak mıyım?.."

Pınar gülümsüyor, –Okan'la oyuna dünden var.

"Karnen kötü geldi. Olamaz! Aylin'le bozuştunuz. Pek kolay değil! Kontes'i ölü buldun. Yok, ölen Kont'tu. Peki, ikisi birden..."

"Aman usandım onlardan, Okan!" diye araya giriyor Pınar.

"Yani, ölseler de.. kurtulsan, –mı?.."

"Deli! Hiç ister miyim ölmelerini!.. Ama, hani çocuk gibi artık.. onları adam yerine koymalar öyle.. ne bileyim, başımdan atmanın bir yolunu da arıyorum..."

"Bana vermeyi sakın aklından bile geçirme!"

"Aman, iyi canım!"

" 'Geçici' falan da olmaz!"

"İyi.. iyi!.. Ben zaten onları Yuva'ya vermeyi düşünüyorum."

"Demek ki derdin kaplumbağcıklar değil, onları vermeyi çözmüşsün bile..."

"Evet. Tatile bir yere giderken yani... Veririm. Seher bakar onlara. Dönünce, 'Çocukların olsun..' falan.. derim öyle bir şey..."

Okan bir koltukta. Yandaki çekyatın öteki ucunda oturuyor Pınar.

İnce uzun bir sehpa var. Kuruyemiş.. falan...

Balkon kapısı açık. Tül çekili.

"Peki, derdin ne?.." diyor Okan.

"Hani sen bulacaktın?.." diyor Pınar.

"Fırat küpe takmış!"

"Aman bana ne be!"

Gülüyor Okan.

Pınar da gülüyor.

"E, Erguvan Holding batsa, ben de duyardım..." diyor Okan.

"Yok öyle yorulmadan yağma!.. Bulmaya çalış, Okan!" diye şakalaşıyor Pınar.

"Ekrem Beey!.."

"Nasıl yani?.."

"Bir kadın var, –ha?.."

"Var mı? Bilmem. Bilmiyorum ben..."

"Vardır. Olabilir. Diyelim, benim Kadir Bey gibi..."

Yardım arayan bir Pınar yüzü...

"Var mıdır, Okan?.."

"Hadi, saklama! Sen babana kızmışsın..."

Kalkıp sinirli sinirli söylenmeye başlıyor Pınar:

"Kızdım. Beni unutuyor... Fırat da ayrı... Söylemiyorlar ama, onun da annemle arası kötü... Dur! sen bir şey söyleme! Dinle.. dinle yalnızca!.. Bir şey var. Korkuyorum. Geliyor... Korkuyorum Okan."

"Sakin ol!"

Okan'ın yakınına oturuyor Pınar.

Duvardaki Hemingway resmine bakıyor Okan.

"Ah, Ernesto!.."

Sonra da söylemeden duramıyor:

"Seni daha önce etekle gördüm mü hiç?.."

"Demek, fark ettin!.."

Hemingway. Sakalı, köpeği ve tüfeği.

"Çok mu kısa, Okan?.."

"Değil. Yeterince kısa..."

"Nasıl yeterince!.."

Gülüyor Okan.

"Boş ver!.."

Diretiyor Pınar:

"Sahi, ne demek yeterince?.."

" 'Boş ver!' dedim!.. Söyle: Ne'den korkuyorsun?"

"Adı olmayan, yüzü olmayan.. biçimini, rengini, –varsa– kokusunu bilmediğim.. bilemediğim bir korku var. İçimde! Kötü bir şey olacak sanki. Tuhaf, evet."

"Gelecek korkusu!.."

"Belki..."

"Bence, büyüyorsun!"

"Sen de dedem yaşında konuşuyorsun!"

Gülüyor Okan, sonra:

"Geçecek..." diyor.

Diyor mu? Kendi de duymadı sesini sanki...

"Ay bu fıstıkları hep ben mi bitirdim!.. Demin de börek yedik..." diyor Pınar. "Susattı. Sen bir şey istiyor musun, Okan?.."

İstemiyor.

Pınar'ın gidişine bakıyor. Kalkıyor, pencereye gidiyor. Sonra dönüyor yerine.

"Hadi, askerden de yırttın!" diyen Ayhan.

"Gel benim yerime geç de, sen yırt askerlikten..." diyen Okan.

"Yok ben almayım ağbi..." diye sırıtan Ayhan.

Kimsesiz bir Okan, –oluyor...

Görmüyor Pınar'ın mutfaktan dönmüş olduğunu. "Kimsesiz bir Okan"a bakıyor Pınar, –sessiz.

Telefon.

Kalkıp telefona giden Okan. "Otururken"den çok başka olan... "kendi" olan Okan... Yürürken, parmaklarının ucuna basarmış ve her an devrilecekmiş gibi yürüyen.. ve adımlarını atarken, açılan kapanan parantezler çizen Okan...

"Annen diyormuş ki... Geliyorlarmış... Yukarı çıkmayacakmış... 'Hazır olsun...' diyormuş."

Birden:

"Sen yazar olsana!" diyor Pınar.

"Öyle mi?.." diyor Okan. "Anlatılacak neyim var ki benim?.."

"Çok kötüsün Okan! Çok kötüsün..."

Sessizlik.

"Duygulusun diye dedimdi öyle..."

Sözü değiştiriyor Okan:

"Kont ve Kontes için 'hayır' dedim diye bana kızmadın, değil mi?.."

"Yoo..."

"Doğrusu, arkadaşların 'İki de kaplumbağası var...' demelerini istemem. Hani, benim özel durumumla ilgili görürler onu da..."

Yok, bunları söylemiyor Okan.

Sessizlik oluyor.

"Ah, Ernesto!.."

"Geldiler!.." diye balkona koşuyor Pınar.

Okan kalkıyor, Pınar'ı kapıya geçiriyor.

Hafifçe sarılıyor, gidiyor Pınar.

ON ALTI

Salim Bey, posta kutusunu dolu bulmuştu.

Ne sevinecek! Sinirlendi...

"Ah, bu Salim Evlat da bir enselerse seni..."

Yine "Dokuz Numara"nın işiydi!

Adam utanmıyordu. Sıkılmıyordu. "Salim Amca'ya ayıp olur..." demiyordu. Kendi kutusundan çıkan broşürleri, kebapçı el ilanlarını, İngilizce ve bilgisayar kursu duyurularını, böcek ilaçlama kuruluşlarının ve beyaz eşya yetkili servislerinin adres kartlarını.. sekiz numaraya atıveriyordu.

Eh, Salim Bey'den de aferini alıyordu.

Bu "haşerat" Salim Bey'in kutusunda çifter çifter çıktıkça, önce dağıtıcıların telaşına, sonra dalgınlığına, giderek yorgunluğuna.. en sonunda da tembelliğine verdi Salim Bey.

Zaten kim işini doğru dürüst yapıyordu ki?..

Sonra çocukların haylazlığından bildi bunu. Kapıcıdan da kuşkulandı ama, onu değil, yerlere saçanları suçladı.

Derken, baktı ki bu Göksel Bey'in kutusunun delikleri hep pırıl pırıl...

"Ya sabır!" çekti Salim Bey, –çünkü kimsenin günahını alıyor olmak da istemezdi.

Yönetici'ye anlatmayı düşünmedi değil, düşündü. Ama hemen caydı bundan.

"Bunak! işsiz kalmış, canı sıkılıyor n'olacak!.." diyecekti.

Ve daha kötüsü, bunu Salim Bey bilmeyecekti...

Onun yerine, bir açık mektup yazmayı daha uygun buldu.

Şakayı seven bir kişiyle aynı çatı altında oturuyor olmak, bir mutluluktu. Ancak bu kişi, kendi posta kutusundan çıkan kalabalığı sekiz numaralı kutu yerine çöpe atma zahmetine katlanırsa, elbette ona daha çok yakışırdı.

Evet, Salim Bey bu yazıyı posta kutularının yakınına asınca, bir yanıt almakta gecikmedi. Broşürler, ilanlar, kartlar.. üçer dörder çıkmaya başladı.

Salim Bey de yazıyı hemen duvardan söktü. İşi unutmaya yatırdı, selamlaşırken gördüğü anlamlı gülümseyişlerin geçmesini bekledi.

Ama, bir de suçüstü denk gelirse, işte o zaman...

Eve kapağı atınca, elindekileri oracığa bırakıp hemen koşturuyor Salim Bey.

Evet, yaşlılık.

Onun gençliğinde, öyle herkesin saati olmazdı. Ve insan bilirdi –bilmek zorunda olurdu– kentin neresinde saat vardır! Saat kuleleri.. iskele, istasyon, postane falan.. bir de saatçilerin sergilediği "tam ayar" yazısı olan saatlerin yerleri, hep bilinirdi.

Şimdi de, –hiç değilse– yaşadığı çevrenin neresinde "ihtiyaç molası" verilir, biliyordur Salim Bey.

Bilse de, dişini sıkıp evin yolunu tutmak en iyisidir. Hastalık kapmaktan korkar. Çekemez bu yaştan sonra...

"Zeynelgil"den öyle apar topar çıkınca, telaşla koşturur gibi anayola varmış, karşıya –gölgeye– geçmiş, sonra da yavaşlamış adımlarla uzun uzun yürümüştü.

"İnsan ölümün de hayırlısını ister..."

"Ölümün hayırlısı nasıldır, Salim Evlat?.."

"İllet olmasın.. illet olmasın!.."

Sonra insanlara bakmıştı. Genç olunca, dertsiz –mi– olunuyordu! Canım, Beyhan da genç sayılırdı daha...

"Ah, Pınar n'apar.. boş ver Ekrem'i!.."

Durdu.

"Yazık!.." demiş bulundu. "Yazık ki yazık!.."

Sonra da kendini avutmanın bir yolunu aradı.

Belki gelini Beyhan değildi o kadın.

Oydu o olmasına da, bir başka şey için gitmişti Camlı Köşk'e...

Yuvadaki çocuklardan birinin anası.. babası orada çalışıyordu. Ve ödemiyordu parasını, ona gitmişti...

Hasta birine yardım olsun diye gitmişti...

...Hah, bu yakışırdı Beyhan'a!

Yapardı da...

Nezahat Hanım göçünce bu kahır dolu dünyadan, kim sahiplenmişti Salim Bey'i, –e, unutınadı ya...

Ekrem'i bulmalıydı.

"Ekrem oğlum, yap bir şeyler..." demeliydi.

Sahi, dönüp Camlı Köşk'e varsa ya.. sorsa ya.. söylemezlerdi ki...

Rezil olduğuyla kalırdı.

"En iyisi Ekrem... Ne yaparsa Ekrem yapar..."

Biraz hızlandı.

Omuzlarından tasmalanmış bir küçük çocuk:

"De'deee!.." diye bağırarak atılıyordu Salim Bey'e.

Tanıdık tanımadık, yoldaki herkes güldü.

Salim Bey, çocuğun saçlarını okşadı titrer gibi olan parmaklarıyla, yürüdü.

Ya, yanılıyorsa?..

" 'Salim Bey'in uydurması!' derler sonra. 'Bunadı herif, bunadı!' derler..."

"Tamam. Sen görmezden.. bilmezden gel! Sen taş gibi dur öyle... Taş ol sen, taş ol! Hele bir de..."

Daha da hızlandı.

Kapıda boşluk var. Deminki gibi aceleyle itiyorsun da, kapandı sanıyorsun ya... Geçerken bir bakıyor. Yok, kapanmış... Yakın gözlüğünü takıp, kutudan çıkanları elden geçiriyor masanın üstünde.

"Bak seen!.." diyor.

Çünkü Almanya'dan, Ziya'dan mektup var.

"Hayırdır..." diyor.

Ürkerek ayırıyor onu.

Çünkü, Ziya pek yazmaz. Hani, yazarsa da...

Öteki kâğıtları toparlıyor. Gidip atacak. Durup, uzaktan bakıyor mektuba.

Gazete yığını üstüne bırakıyor elindekileri.

"Ah, Pınarım!.." diyerek geliyor.

Aklından geçenleri kovalayıp, telefon etmeye veriyor kendini.

Ekrem yok.

Karşısına telesekreter çıkmasına da sinirleniyor.

"Neydi cep telefonu?.."

Telefon defterini alıyor ki eline...

"Canım toplantıdaysa toplantıda... Babası arıyor, yahu!.."

"Aradığınız kişiye şu an ulaşılamıyor..." diyen bir kadın sesi.

İyice canı sıkılıyor.

Yok, Beyhan'ı arayamaz.

"Ne diyeceksin ki?.."

Gözlüğünü takıyor yeniden. Alıyor zarfı, perdenin yanına oturuyor, özenle yırtıyor yan kıyısını.

Çıkan fotoğrafa bakıyor.

Bir bebek resmi. Gülmekte.. oturmakta, –alnında Galatasaray bandı...

"Vay vay vaay!.." ediyor.

Keyifleniyor da.

"Küçük Salim, Salim Dedesinin ellerinden öper." diye okuyor resmin arkasını.

Gülüyor.

"Hatice Hanım... Hatice Hanım..." diyor.

Belli, yazı onun yazısı.

"Olsun..."

Fotoğrafı sehpanın üstündeki küçük vazoya yaslıyor. Fırat'ın askerlik resminin yanına koyar, –kalkınca.

"Muhterem Babacığım,

Ne zamandır yazmak isterim. Olmadı. Sizi anmadığımız gün yok. İnanın. Benim torun da artık ele avuca gelmeye başladı. Allah kısmet ederse, yakında mübarek ellerinizi öpmeye orda oluruz. Ağustosun ilk haftası. Dükkânda damat durcak. Ben bi hafta kalırım. Çocuklar anasıgile varsın gitsin.

Telefonda bunlar konuşulmuyor. İznin olursa bir şey demek isterim. Baba ocağı çarçur olsun istemem. Korkarım bundan.

Evlenmek ister gibiyseniz biz mani olmayız. Burdaki Sabire Hanım sorup durarmış. Bizim Haticeden numaranızı almış. Kadın iyice niyetli gibi. Bugün yarın İstanbulda olur. Sizi arar.

Ben şunu derim. Abim (sağ olsun) ne vardı yuvasını yıkacak. Bakarsın reklamcıdan bir kadınla evlenir. Bunlar benim başımı ağrıtır. Ben isterim ki, babam ocağı gene tütsün. Şu Salim bebek bile yarın görsün dedesi evini.

He derseniz, geldiğimde tapu işini yaparız. Ne var. Hepi topu iki kardeş. Ben abimin paymı satın alırım. Tapuyu bana yapın. Ev gene sizin. Size biraz vereyim. Bankaya koyun. Nargilenizi rahat rahat fokurdatın. (...)"

"Eş'şek sıpası!" diyor Salim Bey.
Öylece duruyor.
"Kime çekti bu oğlan, kime çek'ti!.."
Gözlüğü atar gibi bırakıyor sehpaya:
"Baban nargileyi terk edeli yıllar oldu, salak!"
Sonra da Salim'in bebek yüzüne bakarak diyor ki:
"Yahu bunlar insanı torununa düşman eder!.."
Elinden zarf düşüyor...

ON YEDİ

Giderken, asansör boştu ve hemen binmişti Pınar.

"Üzgünsün, niçin?"

" 'Niçin'i yok, Ernesto!"

Gerçekte, var. Çünkü, o giderken beklemeyi sevmiyor Okan. Beklemenin uzamasını sevmiyor. Söylemediği bir şey hep kalmış.. bir şeyi söyleyememiş gibi oluyor. Pınar da gözlerini asansörün "aşağı geliyor" – "yukarı gidiyor" ışıklarından ayırmaz oluyor. Aralarında olmayan şeyler, ayrılırken oluyor. Sanki böyle oluyor.

Annesi asansörden çıkınca, bir şey yapmak için yırtınıyor Okan. Onun elindekilere –saldırır gibi– atılıyor. Torbaları alıyor hemen. Oğlunun mutfağa öyle aceleyle seğirtmesine bakıyor Pervin. Okan'ın o sevecen acelesiyle ortaya çıkan.. çoğalan, tuhafken daha da tuhaf olan devinimlerinin görüntüsü, kollarının ve yüzünün ayaklarından önde giderliği.. elbette Pervin öyle görmüyor ama, biliyor bunu; benzeri durumlarda insanlar gülüyorlar ona.

Gülebiliyorlar...

"Çocuk da kırılıyor.. kırılıyor!.."

Kapıdan girişte, uzaktan oğlunu izleyen bir Pervin...

"Artık, daha az –mı– kırılıyor, alıştı sanki..."

"Daha az değil, daha seyrek..."

"Ve bir de kırıldı mı?.."

Sonra toparlıyor kendini Pervin.

Okan da geliyor, kolunu sarıyor annesinin omuzlarına.

"Ne var, ne yok!.." diyor Pervin.

Okan'ın gözlerinden geçip giden bir fırtına...

"İyi, anne.. iyi..." diyor sonra. "Senden n'aber?.."

"Eh, fena değil... Baban aradı mı?.."

"Yok, aramadı..."

Salona geçiliyor.

"Aç kaldın sen..."

"Pınar'la börekleri bitirdik, anne..."

"Güzel. Bize de Seher yaptı bir şeyler... Ben şu üstümü değişeyim..."

Ardından seslenen Okan:

"Çay koyayım mı, anne?.."

"İyi olur ya!.."

"Balkonda mı otururuz?.."

"Gitti mi güneş?.."

"Güneş kalmadı, anne..."

Yapacağını biliyor Pervin:

Şimdi odasına kapanacak...

Öylece kendini yatağa atacak...

İki damla yaş dökecek...

...Kalkacak. Soyunacak. Ve sonra... "hiçbir şey yokmuş"u giyinecek.

Erkek çocuk annelerinden nefret ediyordu Pervin. Kız çocuk annelerinden daha az nefret ediyor, gelecekte onlardan daha çok nefret etmeye hazırlıyordu kendini. Oğlundaki sakatlığın bulaşacağından korkana bile rastladığı olurdu. Okan yanında yokken bile, bir çocuk görünce tedirginliğe düşerdi. Alay edilme korkusuna kapılırdı. Sırıtan babaları tekmelemek.. kihkihleyen annelerin saçını yolmak için can atardı.

"Canavarlar!" derdi.

O ilk yıllar...

"Bacakları tutmuyor bile!.."

Sonra, eğri büğrü –nasılsa nasıl– yürümesinden.. yürüyebilmesinden sevinç duyulan çocuk...

Kadir anlamıyordu, yine çocuk istiyordu.

"Abisine bakar..." diyordu.

Bakar mıydı?..

Bir sakat çocuk daha peydahlayıp o canavarların önüne atmaktan korkuyordu Pervin.

Boşladı Kadir'i, attı yularını boynuna.

Kadir'in aradığı da bu fırsat mıydı?..

Kendini unutmuştu Pervin.

Okan, her şeyi olmuştu.

Balkonda oturuyorlar.

Öğleyi geçtikten sonra güneş, apartmanın yan yüzüne dönmüş oluyor.

Ne zaman bir söyleyeceği olsa çay koymayı üstlenen Okan, dalgın.

Pervin de, oğlunu konuşmaya fazla itelemiş olmaktan kaçınıyor, suskun duruyor.

Yok, merak da ediyor...

"Pınar da geçmiş sınıfını..." diyor.

"Geçmiş. Belliydi zaten..." diyor Okan.

Sonra da gülüyor.

"Niye güldün?.."

"Pınar babasına bozuk atıyor..."

"Atar. Bunda gülünç olan ne?.."

"Atsın. Ama kaplumbağalarını bana vermesin!"

"Aa! o niyeymiş?.. Kendisi baksa ya..."

"Sıkılmış. Babasına bozuk atıyor.. ve Kont'la Kontes'ten sıkılıyor... Buna güldüm..."

"E, n'apsın kız?.." diyor Pervin.

Bakışlarını elindeki bardaktan ayırıyor Okan:

"Yazar nasıl olunur, anne?.." diyor.

Ve görüyor annesinin yüzünde ışıyan coşkuyu...

"Ah, bilemiyorum Okan... Nasıl yazar olunur?.. Hem sonra..."

"Peki, şunu söyle bana: Ben yazar olayım mı?.."

"Güzel." diyor Pervin.

Sonra da sanki kaygılanıyor biraz...

"Okan?.. Ne yazacağını düşündün mü?.."

"Evet."

Sorarak bakıyor Pervin...

"Kendimi..." diyor Okan.

ON SEKİZ

Körçeşme'nin oraya gelince, Fırat'ın arabasından inmişti Ekrem.

"Acele etme!.." demişti kapıyı kapatırken.

İki şeyi birden söylemiş gibi olmuştu. Evden ayrılmakta acele etmesin istiyordu. Sanki "Yavaş sür!" demiş gibi de anlaşılabilirdi. Öyle de anlaşılsa, kötü değildi. "Yaşam boyunca..." anlaşılsa da...

Oysa, başka türlü düşünen biri vardı. Arkadaki dolmuş kornaya basmıştı bile, acele edilmesini istiyordu.

"Ben sizi yine ararım..." dedi Fırat.

Sonra da gitti.

Körçeşme'ye doğru yürüdü Ekrem. Mermer kütlenin yanında, fotoğraf çektirirmiş gibi durdu.

Şimdi yapacağı tek şey, beklemekti.

Bir okul taşıtı. Yaz okulundan dönen çocuklar... Az ötedeki ışıklar nedeniyle tıkanmış yolda, ağır ağır geçti. Bir çocuk, gözden yitene dek Ekrem'e el etti. Güldü Ekrem.

Fırat'ı yuvaya verdikleri ilk günü düşündü Ekrem. Beyhan'la sabahleyin oğlanı bırakıp ayrıldıklarında, sanki onu askere göndermiş gibiydiler. Portakal rengi

bir Vosvos'ları vardı o zamanlar, arabada ağızlarını bıçak açmamıştı. Ekrem, akşam gidip aldı yuvadan oğlanı. Eve vardılar ki, bir hüngür.. bir sarılma.. dur bir daha sarılma!.. Sonra da Beyhan'ın soru yağmuru başlamıştı. Fırat ne yaptı? Öğretmen Abla ne dedi? Fırat uyudu mu? Fırat yemeğini yedi mi?

Ne yedi? Güzel mi? Hepsini mi yedi? Ellerini yıkadı mı? Herkes mi yıkadı? Arkadaşı var mı? Adı ne? Kim dayak yedi? Oyuncak ne var? Fırat ne oynadı?

Sabahleyin bir de baktılar ki, oğlanın ayakkabısı, yok! Meğerse, ayaklarında o terlik gibi patilerle kaptığı gibi getirmiş eve, sonra da farkında bile olmamışlar...

Kuş olup kanatlanma sevdasında şimdi o Fırat çocuk.

Onu Pınar izler.

Salim Bey ölür.

Beyhan, o yaşlanmaz, –barışmaz da!

Ekrem.. ne olsun?..

Sanki Gülşen'i bekliyor değildi Ekrem. Gülşen'in nikâha birlikte gitme önerisinin de yalnızca düz bir anlamı vardı sanki. Göğsünü de emdirtmemişti Gülşen. Tokat atar gibi de olmamıştı Ekrem'in ağzına memesini dayaması. Körçeşme de bir şey mi diyordu? Hayır. Yok efendim! Kim mi Körçeşme yanında duruyordu? Mermerleşen mi kimdi? Bir yontu gibi mi duruyordu? Cep telefonunu bile vermiş gibi mi duruyordu? Düğün sahibi gibi mi giyinmişti? Damat, yavaş yavaş soyacaktı Burcu'yu. İlk kez mi çırçıplak olacaktı Burcu? "Benimle sevişmeyi ne zaman düşündün?" diye mi soracaktı Gülşen? Başkalarının yanında mı soracaktı? Başkaları ne yapacaktı? Kim daha çok gülecekti? Damadın şeyine kim bakacaktı, –ayağına! Biri "Tuğçe!" mi dedi?

Kim dedi? Kimdi Tuğçe? Kim kimin evini öğrenmişti? Ev, "Beni öğrendi!" demiş miydi? Tuğçe'yi bilseydi, ne yapardı Gülşen? Gelir miydi? Bekletir miydi? Gelmez miydi?

"Biliyorum, çok beklettim..." diyor Gülşen.

Sessizden gülüyor Ekrem.

Yoksa, ne desin? "Evet, yıllar oldu?.." mu desin? Gülşen bundan Ekrem'i Körçeşme'de ağaç ettiğini mi anlasın?.. Yıllardır Ekrem kendisini beklemiş diye anlarsa da anlasın!

"Daha geç kalmadık..." diyor Ekrem.

Evet, biri bu Ekrem'e "Salak!" desin.

Gülşen demesin!

"Herkes seni merak ediyordur..." diyor Gülşen.

Sonra da gülerek ekliyor:

" 'Ekrem Bey gelir mi?.. Gelmez mi?..' Toto oynuyorlardır..."

Bir şey demiyor Ekrem.

Dönüp bir an bakıyor Gülşen:

"Sana 'sen' mi dedim?.."

"Sonunda..." diyor Ekrem.

Gülüşülüyor.

Yandan Gülşen'e bakıyor. Saçlarını yaptırmış. İncecik askılı, kolsuz bir şey var üstünde. Kısacık eteği. Bacakları düzgün... Elini Gülşen'in bacağı üstüne koysun mu? Peki, vitesi tutan elinin üstüne koysun mu?

"Burcu bilmiyordur senin ayrıldığını..."

"Duyar nasıl olsa..."

"Ben severdim Burcu'yu..."

" 'Severdim' mi dedin?.. Kız sanki ölmüş gibi..."

Gülüyor Gülşen:

"Nikâh..." diyor. "Nikâh öyle söyletiyor belki. Burcu, biraz şöyle cadıdır ama olsun... Cadılar haklıdır!"

Yol, ikide bir tıkanıyor ve çok dur-kalk gerekiyor. Gülşen'in görülebilen güzelim çıplaklığı...

"Cadılar haklıdır, ha?.." diyor Ekrem.

"Evet."

"Demek ki, ben seni tanıyamamışım... Bir cadı dostu!.."

"Bir arkadaşım vardı... İsviçre'ye yerleşti.. epey oluyor... 'Kimse kimseyi tanıyamaz!' derdi o..."

Bununla ne demek istemiş olabilirdi?

Arkadaşı değil. Gülşen ne demek istemişti?

Sorsun muydu?

Peki, sormasındı...

Kimse kimseyi tanıyamaz, –olsundu.

Olursa da olsundu!

Sonra, nikâh salonunun bulunduğu görkemli yapı uzaktan görününce, Çevreyolu'na sapıyor Gülşen.

"Burası kestirme falan değil!" diyecekken kendini tutuyor Ekrem.

Sonra da iyi ki tutmuş sayıyor kendini.

"Biliyor musun, ne diyorum?.. Boş ver nikâha falan gitmeyi..."

Hiç ses etmiyor Ekrem.

Peki, nereye gidiliyordu?

Nereye gidildiğini Gülşen biliyor muydu, –onu da bilmiyordu Ekrem.

Sormadı da.

Gülşen de müziği biraz açmış, kaptırmıştı arabayı.

"Bakıyorum trafik korkun pek yok öyle..." demişti Ekrem.

"Ergun'dan sonra, arabaya binemez olmuştum..." demişti Gülşen. "Çabuk geçti sonra..."

Sigarasını yakmış, gözünü yola dikmiş, dumanları savurmuştu.

"Arkadaşın ne yapıyor İsviçre'de?.." demişti Ekrem.
Yalnızca:
"Anlatırım sonra..." demişti Gülşen.

Suskunluk, zorunlu bir suskunluğa dönüşmüş sanki.

İstenilmeyen bir içten hesaplılık içermesinden kaygılanmayı da barındıran, kendini dinliyor olmanın hemen yakınından kıvrılıveren ama ondan pek de uzaklaşmayan, doğru ya da yanlış.. nasıl adlandırılacak olursa olsun, sanki beklenilen ve korunması için gereken özenin de titizlikle gösterildiği, ve.. onun varlığının sorumluluğunu da karşısındakine bırakan ve sonra da benimsenen.. adı "suskunluk" olan, suskunluk...

"Rica ederim siz buyrun..." inceliğinden yoğun renkler taşısa da, daha çok, "Keşke bozmasa..." beklentisini temel edinmiş.. öyle kalmak istermiş gibi olan.. öyle kalmayı sürdürmekte sanki direten, suskunluk...

Yaklaşılan bir nokta var. Yaşanılacak bir an'ın orada durduğu, beklediği, bayrağı alınca fırlayıp koşacağı o noktaya yaklaşıyor olmak, kendiyle, onunla olan yarışın –artık– başlayacağı.. durulmaz, cayılmaz, geri dönülmez yarışın sabırsızlanırmış gibi uç verdiği, suskunluk...

Evet, daha Beyhan'a toz kondurmuş değil.
"Ah, bu kadınlar..." da demiş değil.
Kendini savunmaya da kalkışmış değil.
Çivi çiviyi söksün istemiş de değil.
"Ekrem, artık biz ayrılalım!" demişti Beyhan.
"Anlayamadım?.."
"Ayrılmak istiyorum ben!"
"Niçin?.."

"Çünkü, ben öyle istiyorum. Artık özgür olmak istiyorum..."

"Özgür değil misin?.. Sana hiç karıştım mı?.."

"Senin kafana göre karışmanı gerektirecek bir şey yapmadım da, ondan..."

"Gece yarısı zilzurna evine gelmedinse, sen.. sen kendine yakıştıramadığın için... 'Ekrem ne der?' diye değil..."

"Ben kararımı verdim!"

Susulmuştu.

"Bir özgürlük tanımın olmalı, değil mi?.. Neyini kısıtladım, söyle... Bilmek istiyorum." demişti Ekrem.

Beyhan da bayrak açmıştı:

"Bunu açıklamam bile zorunlu işte..."

"Ben geçseydim senin karşına, 'Ayrılalım, Beyhan!..' deseydim, sen n'apardın? Sormaz mıydın?.."

"Buyrun! Ayrılmak değil senin derdin, bu kararı benim almış olmam sana dert oluyor..."

Sakinliğini korumuştu Ekrem:

"Bak Beyhan, yirmi beş yıl uğraşmışız..."

"Yirmi altı!"

"Yirmi altı... Uğraşmışız.. şimdi artık biraz yeni yeni rahata ermişken, sen diyorsun ki..."

"Sen anlamazsın!"

"Hah, evet ben anaokuluna gidiyorum daha..."

"Yuva'yı karıştırma!"

"Ne peki?.."

"Kaynana yok. Kayınpeder, –köle!.."

"Keşke annen sağ olsaydı..."

"Hah, kulağımdan yapışsaydı benim!.."

Gülmeden edemiyor-ken tutuyor kendini Beyhan.

"Geçim sıkıntısı yok. Kumar yok. Başka kadın yok."

"Olsa, çoktan bitmiş olurdu zaten..."

"Haa, alternatifim varsa eğer..."

Yana dönüp, gülmesini saklamıştı Beyhan.

O da şu: Sevgililer Günü. Gazetedeki ilanları izliyordu Ekrem. Hep aynı şeylerdi. Hep başkalarının laflarıydı... Hani, adam Almanya'da yazmış hela duvarına: "Tosun burda da hizmetinizde!" Böylesine bir yaratıcılıktan bile yoksundu. İçtenlikten uzaktı. Bu gazeteyi okuyanlar da ülkenin okumuş kesimi... Bir hafta sonu, yaratıcı grupla böyle bir çalışma yapılsa, nasıl bir sonuç alınırdı? Hele şuna ne demeliydi? "Karıcığım asla alternatifin olmayacak!" diyordu.

Beyhan'a göstermişti, gülmüşlerdi.

"İleri zekâ işte! Oysa, belki kendisinin alternatifi vardır bile..." demişti Beyhan.

Alternatif, oradan geliyordu.

"Öyle bir şey.. düşünemezsin, umarım..." demişti Beyhan.

"Çocuklar?.." demişti Ekrem.

"Ne demek! Oğlan da, kız da bende kalırlar..."

"Ama, ben gidiyorum!.."

"Yine reklam... Evet! 'Vernel kalıyor ama siz gidiyorsunuz...' "

"O salak da tıpış tıpış gidiyor..."

Kendi de tıpış tıpış gitmemiş miydi?

Yol.

"O iş de çoktan oldu bitti artık." diyor Ekrem.

"Ha?.. Nikâh mı?.." diyor Gülşen. "Aman, şu beylik laftan da kurtulduk neyse... Şap şup.. hani, sonra: 'E, darısı sana olsun...' Hah!"

"Bir şey içmek ister misin şurda?.."

"Geldik sayılır..." diyor Gülşen.

ON DOKUZ

"Otel kesinlikle olmaz, a, ben şey mi oldum?.." demişti Tuğçe. "Rica ederim Kadir Bey, sizin gibi bir beyfendiye hiç yakışmıyor!.."

Suçlu da Kadir mi oluyordu şimdi?..

Ekrem'in öyle dirsek göstermesinden sonra dışarı çıkıldığında, belli etmek istemediği bir öfke taşıyordu Kadir. Çünkü, bunu beklemiyordu. Gelirlerken, Ekrem'i ya evde bulamazsa kaygısını duymuştu ama, paketlenip sokağa bırakılacağı hiç aklına gelmemişti.

Şimdi de işte bıyıklarını çekiştiriyordu.

"Bu da arkadaş olacak..." diye söylenmeden de edemiyordu. "Yaldızları dökülecek evinin..."

Oysa Tuğçe, hiç oralı değildi. Bu da çocuklar için bir oyundu sanki, –ve Tuğçe oyunları severdi.

Koluna girmişti Kadir'in, sıkı sıkıya sarılmıştı.

Sığınıyor muydu.. yoksa, dalgasını mı geçiyordu gizliden?..

Karşısına dikilmiş:

"Gösterin bakiim avcunuzu!.." diyordu.

Sertleniyordu:

"Ötekini Kadir Bey, ötekini!.."

Sonra da kaşını anlamlı anlamlı kaldırıyordu:

"Yalayın bakiiim!.."

Ve basıyordu kahkahayı.

Neyse ki böyle bir şey olmadı ve Tuğçe de şaplağı yemekten kurtuldu.

Arabayı çalıştırırken:

"Ulan, insanın sütü böyle sonradan da bozulur mu be!.." dedi Kadir.

Kadir, kendiyle konuşuyordu ama yanıt yanında oturan Tuğçe'den geldi:

"Canım siz de durmayın üstünde, Kadir Bey..."

Öyle mi?.. Bak, Kadir ne yapıyor şimdi!..

Çekiyor arabayı bildiği büyük bir otelin önüne...

"Ama siz anlamıyorsunuz, 'Otel olmaz!' dedim ben..."

"Prensesim, izin verin Kral Dairesi'ni açtırayım size..."

"Ay olmaz.. olmaz, aaa... Anlayın!"

Bastı gaza Kadir.

İnsanlar dönüp baktı arabanın cayırtısına.

Az sonra da "zınk" dedi, durdu.

Durup izlemeyi sürdürdü insanlar.

Uzanıp kapıyı açacak, "Buyrun bakalım, sokağa... Tuğçe Hamfendi!.." diyecekti.

Dönüp baktı Tuğçe.

Başına geleceği anlamış mıydı, anlamıştı.

Titriyor muydu, evet.

"Siz.. bunu yapmazsınız, değil mi?.." dedi.

Sesi kırılmıştı.. dökülüyordu...

Kendini sakin olmaya çağıran bir Kadir...

"Nereye gidelim?.. Söyleyin, oraya gidelim..." dedi, –yine de sert.

"Bir çay bahçesine falan..."

Durdu, şaşmış bakındı...

"Çay bahçesi, –mi?.."

Sonra aklına gelenle yüzü ışıdı Kadir'in.

Döndü Tuğçe'ye:

"Güzel!" dedi.

Sonra indi arabadan, ceketini çıkarıp astı arkaya. Geçti yerine yine, boyunbağını gevşetti, boynunu kırtlattı bir.. sürdü arabayı.

Biraz gidilince, Kadir'in omzuna elini koydu, hafifçe sıktı Tuğçe.

Yamacın aşağısında yeni açmış bir badem ağacı görünüyordu o zaman. İlyas'la tarla bakmaktan dönüyorlardı. "Gel bizim Almanyalı'ya bir uğrayalım..." demişti İlyas. Almanyalı, Şefik Usta'ydı. Harap sandalyelerde.. örtüsüz bir masada oturmuşlardı. Kimse kusura kalmasındı. Onarım vardı, daha açılmamıştı. Güneş, ısıtıyordu. Şefik Usta gitmiş, kendi rakısından getirmişti. Almanların kendisine Şefik yerine "Şef" dediklerini anlatmıştı. Kadir'le bir başlamışlardı, ortak bir eski sevgili gibi Almanya günlerini anmışlardı. "Aile gelirse oda veririz..." demişti Şefik Usta. Sonra, tarla işi yatmıştı, her şey unutulmuş gitmişti.

Çakıl yolun girişindeki "Şefik Usta" yazısını görmese, tanıyamaz.. bulamazdı Kadir.

Güzel, bakımlı bir yer olmuştu. Ağaçlar arasında insanlar mangal çeviriyordu. Kendi getirdikleri yaygılarda oturuyorlardı. Bir ikisi salıncak kurmuştu. Çocuklar koşuşuyordu ortalıkta. Masaların olduğu bölümde, uzun oturmayacaklara içecek de veriliyordu. Kızarmış et kokusu arada bir dolanıyor, uzaklaşıyordu sonra.

"Şef", yoktu. İstanbul'a inmişti.

Yapının camlı bölümünde oturacaklardı.

"Yok, bu sıcakta, içerde..." dedi Kadir.

Bakındı, ağaç altlarındaki masalar da dolmuş gibiydi.

"Şuraya masa çıkaralım..." dedi adam.

Biraz ayak altı olacaktı, olsundu.

"Mangalla uğraşması da bir iş..." dedi Kadir, Tuğçe'ye bakarak.

"Uğraşmayın beyim! İstediğinizi söyleyin, yapalım ocakta..." dedi adam.

Çok sevindiğini belli etti Tuğçe.

Kadir'in elini alıyor, yüzünde tutuyor Tuğçe. Avucuna bir öpücük dokunduruyor:

"Ne güzel her şey!.." diyor. "Tam bir aile ortamı var burda..."

Kadir bir şey demiyor.

"İyi ki size rastladım, Kadir Bey..." diyor Tuğçe.

Sonra bırakıyor Kadir'in elini...

"İnsanlar..." diyor, ve girdiği konudan sıyrılmak istiyor sanki.

Dalgınlaşıyor:

"Bilemiyorum..." diyor. "Ben niçin hep yanlış anlaşılıyorum, bilemiyorum..."

Dönüyor Kadir'e, gülmeye zorluyor kendini:

"Bakmayın öyle sevinçli göründüğüme... Mutlu değilim. Seveceğim kişiyi bulamadım ben. Bulamadım işte..."

"Kim bulmuş ki?.." diyor Kadir.

"En iyisi çocuk olmak..." diyor Tuğçe.

Kadir çevreye bakıyor. Evet, sanki Almanya'ya benziyor.

Gülmeye vuruyor kendini Tuğçe:

"Delilik de iyidir, değil mi Kadir Bey?.."

"Delisine göre değişir..." diye söyleniyor Kadir.

"Ay, çok güzel söylediniz..." diyor Tuğçe.

Demin tuvalete gitmeyi öne sürerek masadan kalkmış, kendilerine bakan adamı yakalamıştı Kadir.

"Boş oda var mı?.." demişti.

İrkilmiş gibi bakmıştı adam.

"Şefik Usta'da durur anahtarlar..." demişti sonra da.

"Kaderimiz oldu be!" diye söylenmişti Kadir de.
"Çocuğunuz var mıdır?.." diyor Tuğçe.
"Oğlum var!.." diyor Kadir.
Merak dolu olan yüzü birden asılıyor Tuğçe'nin...
"Şimdi yanlış bir şey mi yaptım, Kadir Bey?.."
"Yok da.. kalkalım mı, ne dersiniz?.."
"Saklamayın, sizi incittim ben!.."
Hesabı istediğini işaret ediyor Kadir.
"Çocuk, sağlıklı doğmadı..." diyor.
"Özür dilerim.. belki bu konunun açılmasını istemiyorsunuz siz..."
"On yedisinde şimdi... Yürümesi iyi değil..."
Üzgünlüğü yüzünde yansıyor Tuğçe'nin:
"Ay, çok yazık!.."
Parayı bırakıyor Kadir, kalkılıyor.
Arabaya binerlerken gelip soruyor adam:
"Kim diyelim Şefik Usta'ya?.."
" 'İlyas'ın arkadaşı Kadir..' deyin!.."

YİRMİ

Masadakilere:

"Bulaşık bitti. Çayın altını kapayım mı?.." dedi Seher.

Beyhan'a baktı önce Pervin, sonra:

"Kapa da çık artık sen..." dedi. "Bırak, kalsın bardaklar..."

Sevindi Seher, çıktı.

Güldüler.

Eli işe alışınca, cumartesi günleri onu biraz erken bırakmaya başlamışlardı. Seher de bunu hep bekler olmuştu.

"Yaa, işte böyle!.." dedi Pervin.

"Hadi, biz de erken çıkalım..." dedi Beyhan. "Ben seni bırakayım..."

"Hayır, bugün istemem Beyhan!.. Bugün iyi değilsin sen, hiç uzatma yolunu..."

"A, neyim var benim?.." dedi Beyhan. "Nazlanma şimdi..."

"Naz falan değil!.. Sen gelmeden çıkıp alışverişi de yapmıştım, Beyhan beni götürür diye, –de..."

"Kalk işte... Ben de bir şeyim var sanacağım ama..."

Oyalanmayıp çıktılar.

Yolda da hemen hemen hiç konuşulmadı.

Sonra eve yaklaşılırken:

"Bir arasana, Pınar ordaysa aşağı insin..." dedi Beyhan.

Koşarak geldi Pınar. Sırt çantasını arka koltuğa attı, uzanıp öptü annesini.

Beyhan da hemen sürdü arabayı...

"Nasıl benim güzel kızım?.."

"Kötü değil..."

Güldü Beyhan:

"Ah, babasının kızı!.." dedi.

Sonra da yeniden dönüp baktı:

"Eteğini giymişsin, ha?.."

"Giydim. Biraz kısa mı, anne?.."

"Yok canım, ne kısası?.. Herkes neler giyiyor..."

"Yeterince kısa mı?.."

"Araba kullanmak için mi?.. Hayır Pınar, lütfen yine başlama!.. Direksiyona geçmek, yok! Öyle erkek çocuklar gibi, aa... İki yıl daha bekle, on yedi ol hiç değilse, sana ben kendim öğretecem o zaman..."

"Bakalım iki yıl yaşayacak mısın, Beyhan!.."

"Bırak şimdi!.."

"Yaşasan ne.. bakalım nelerle yaşayacaksın?.."

Üzünçlere kapılmış gitmiş bir Beyhan...

"Sanki o çocuğun hiç derdi yok anne..." dedi Pınar.

Gözlerini yola dikmiş bir Beyhan...

"An'ne! hatta mısın?.."

"Ne vardı?.."

"Okan'ı diyorum. Sanki o çocuğun hiç derdi yok..."

"Ah, olmaz mı kızım!.." dedi Beyhan gülerek. "Kimin derdi yok ki..."

"Ben biraz çabuk mu büyüyorum, anne?.."

Şakayı seçti Beyhan:

"Büyüdün bile... Kazık kadar kız oldun!.."

"Sen bana yarın 'Evde kaldın!' da dersin..."

"Dedirtme..."

"Olur!"

"Kızdı mı da kızar benim kızım!.."

"Pınar annesine kızmaz!"

"Babasına?.. Aradın mı babanı?.."

"Fırat aradı..."

"Ee, ne diyor Ekrem Bey?.."

"Unutmuş!"

"Haa, sen ne dedin?"

"Ben konuşmadım ki..."

"Susmak da bir şey söylemektir..."

" 'Eziyet etme!' dedi Fırat. Ben yani.. babama..."

"Aman, o da ne çok şey biliyor!.." dedi Beyhan.

Sonra bir an, yangından mal kaçırma duygularına kapıldı Beyhan. Çok az bir zamanı kalmıştı ve onu Pınar'la dolu dolu yaşamak...

Hemen arabayı denizden yana vurdu...

Pınar, annesine bir döndü baktı, bir şey demedi.

Biraz daha gaza bastı Kıyıboyu'nda Beyhan.

İkisinin de saçları uçuştu, kendi camını kaldırdı Beyhan.

"Sen hiç böyle gitmezdin..." dedi Pınar.

"Ay sahi!"

Hız kesti hemen.

"Yoksa korktun mu?.."

"Şaşırdım anne..."

"Söyle bana! Ne yapalım seninle?.."

"Bilmem..."

Yanaştırdı arabayı:

"Şurda oturalım mı?.." dedi. "Sen dondurma yersin.. ben.. ben de sana bakarım..."

"Ay, çok kalabalık..."

"Kalabalık ya!"

"Çok gürültü olur..."

Çantasını gösterdi Beyhan:

"Teyzeni ara bakalım!.." dedi. "O da bayılır dondurmaya..."

Yanlarını tutarak:

"Yine aldım, Beyhan..." diyor Vildan.

Sanki nerede Beyhan?.. Derdinin ardında Beyhan. Her şeyin kesinleşmesini bekleyecek. O konuyu düşünmek yasak! Ve çevresinden Pınar'ı uzaklaştırmak, evet en iyisi olacak...

"Kız bu annenin neyi var?.." diyor Vildan. "Kilolarıma bile bakmıyor..."

Birden coşuyor Pınar:

"Üüff, teyze!.. Annem bir hız yaptı, görsen... Yüz yirmi falan..."

"İnanmam!"

"İnan inan.. tarih yazmadı böyle..."

Bir bakınıyor Beyhan:

"Amaan canım, sen ne diyordun, abla?.."

"Ay bunlar ana-kız benim düşmanım!.." diye şakalaşıyor Vildan. "Kilo aldım, kilo!.. Siz de tutmuş dondurma getiriyorsunuz... Ama güzelmiş kız, olsun varsın!.. Ha, Orhan da ne demeye başladı dersiniz?.."

Bakışmalar...

"Tombul!"

Pınar bırakıyor makaraları...

"Öyle değil, aman..." diyor Vildan. "Bunlar gençken Marmara Kıraathanesi'ne giderlermiş... Satranç oynarlarmış... Karşısındakine 'Tombul!' derlermiş..."

"Çınarcık için bir şey diyor mu enişte?.." diye soruyor Beyhan.

"Ne desin! Biliyorsun, geç de kaldık bu yıl... İşleri var. Salı falan.. öyle niyetleniyor ama, bakalım..."

"Abla, ne diyorum biliyor musun?.."

"Ne?.."

"Diyorum ki. Pınar da sizinle gelsin mi?.. Benim n'olacağım..."

Ve "ağzından kaçırdı işte" korkusuna kapılmışken, Pınar bilmeden yetişiyor imdadına:

"Ama an'ne!.. Daha bana söylemeden..."

Beyhan da sinirleniyor:

"Ne var kızım, teyzen... Komşu Süheylanım'a söylemiyorum ki, a!.."

"E'vet! Süheylanım da bilmeli, ayıp olur..."

"Pınar?.. Aferin!.."

"Dur bakalım, Beyhan!.." diyor Vildan. "Belki bir düşündüğü var kızın..."

Yine de Beyhan, ağzından kaçanın gürültüye gitmesiyle rahatlamış:

"E, söylesin.. varsa..." diyor.

"Böyle sıkıştırmayla da olmaz ki, Beyhan..."

"E, yani..." diyor Pınar.

Desin desin de, teyzesi ne desin?..

"Belki kız boyfriend'iyle konuşacak daha..."

"Ne boyfriend'i, teyze!.."

Vildan gülüyor.. gülüyor...

"A evet, işletmede master yapalım!.."

"Doktora!" diyor Beyhan. "Sana az gelir master..."

"Ay anlamıyorsunuz siz! Bir hazırlığım yok daha... Geçen yılki şeyleri nasıl giyeyim ben?.. Sığmam ki..."

Dert anlayan bir teyze, Vildan...

"Ah Pınar, büyümek de kilo almak gibi..."

"Daha kötü! Ver kiloyu, kurtul... Ben nasıl küçüleyim?.."

Beyhan'a bakarak:

"Ya!" diyor Vildan.

"Çınarcık'ta her şey var, abla... Alsın istediğini..."

"Evet, efendim.. uymazsa?.. Ya, beğenmezsem?.."

"Aman siz de..." diye çıkışıyor Vildan. "Daha yıl var salıya..."

Susuluyor.

Sonra da diyor ki Vildan:

"Hadi Pınar, sen yerinden kaldırma şu 'tombul' teyzeni... Bak o üstteki çekmecede bir şey var..."

Pınar annesine dönüyor...

"Bak işte..." gibisine başıyla onaylıyor Beyhan.

"Annesine danışmadan da adım atmaz..." diyor Vildan.

Süzülerek kalkıyor Pınar.

Gidip çekmeceyi açıyor.

Eğilip bakıyor.

"Kızımızın eteği de, aman ki aman..." diyor Vildan.

"Ya, ne demezsin!.." diyor Beyhan.

Eteğinin arkasını çekiştiriyor Pınar.

Paketi alıp hemen dönüyor.

Mıncıklıyor paketi.

"Ben bunu anladım..." diyor, çocuk gibi bir yüzle. "Giyeyim mi, anne?.."

"Banyo orda!.." diyor Beyhan.

Koşarak gidiyor Pınar.

"Aah.. ahh!.."

"Arkadaşı Aylin var.. o kız bunun gibi değil, abla... Aklı bir karış havada!.. Geçende kulağıma çalındı, kamp.. çadır falan bir şeyler diyordu bizimki telefonda..."

"Arkadaş işte, Beyhan... Haa, getirsin o kızı da..."

"Yok yok, abla..."

Vildan, masaya vuruyor nazar değmesin diye, alkış tutuyor sonra da...

"Mankenler görsün.. çatlasın!.." diyor.

Çıplak ayaklarının ucuna basarak geliyor Pınar, mayosuyla bir dolanıyor ortada.. dönüyor şöyle...

"Beğendin mi, anne?.."

"Çok güzel..." diyor Beyhan. "Çok güzel gerçekten, abla..."

"Kız, at bakayım saçlarını şöyle annen gibi!.." diyor Vildan.

Tak! atıyor Pınar...

Sonra da teyzesine sarılmaya koşuyor ki, kapı!

"Eniştem mi?.." diye telaşlanıyor Pınar.

Ve koşturuyor giyinmeye...

"Kimse girmesin banyoya!"

Kapıya gidiyor Vildan.

Gözleri dolu dolu olmuş Beyhan'a yanından geçerken bir sarılıyor. Sevinçten sanıyor.

YİRMİ BİR

"Bak, bana göre hava hoş! Sıkılmak istiyorsan, sıkılmayı sürdür... Ama, bana yansıtma bunu. Benim kendi sorunlarım var. Onlar bana yetiyor. Ne mi? Ah evet... Oya'nın ne sorunu olacak ki!.. Şebnem Hanım elbette... Tırnaklarıma bakıyordum.. bakıyordum yalnızca.. anlıyor musun? Boyamak, törpülemek falan yok. Şöyle bakmış bulundum bir an... Ne desin? 'Şimdi tırnaklarımızla ilgilenme zamanı değil, Oya Hanım!' Gülme! Boş ver, bu cumartesi –de– gündemde Fırat'ın sorunları var. Dalga geçmiyorum. Gelecek cumartesi konuşuruz benimkileri. E, seninkilerden fırsat kalırsa... Yani, şimdikileri çözümlemiş ya da unutmuş olursan... Ve.. yepyeni bir sorun yaratmamış olursan... Yaratmakta başarısız kalmayı başarabilirsen... Evet, sanat oldu biraz. Olsun. Derdimi sana anlatıyor mu.. anlatabiliyor mu? Yeni bir şey çıkarsa, –e, çıkar! Haftaya görürüz. Cuma akşamı arkadaşlarınla sabahlarsın. Ne demek? Benim orda olmama gerek yok. Necla var, o yeter. Bir de Asuman çıktı... Evet, onlar farklı. Bir şey demiyorum, aman! Annen, durup durup kapıya bakarak seni bekler o arada. Ben de dokuzuncu uykumda olurum, elbet... Peki, ne yapmam gerekiyor, ha? İçki de içilir, falan da... Falan ne demekse, onun adına falan diyelim. E, o kumar sayılmaz! Haftanın gerginliği atılır. Havada durur, yere düşmez niçinse? Dal-

ga geçmekse geçmek olsun işte. Fırat herkesi kapı kapı evlerine dağıtır. Lambaya 'Püff!' der. Diyemez. A, Beyhan Hanım oğulcuğunu bekliyor! Oğulcuk buna pek fazla sinirlenir. Kurtulduğu gerginlik, kavuştuğu gerginlik olur. Pek canı sıkılır. Gece boyu süren tüm çabası boşa gitmiştir. İşte sinir olmuştur, ama yine de kırmaz annesini, –paramparça etmez yani. Gider yatar. Kendine de "Bu iş yarın bitecek!' der. Ekrem Bey, kendi gençliğinden örneklemede bulunan oğluna elim sende yapar. Oğlu, Oya ile buluşur.

"Fırat, Oya'yı salata yemeye götürür. Oya'yı sevmektedir Fırat, et yerine ot yiyecek kadar sevmektedir. Ve Oya'nın kendisine hiç yardımcı olmadığından yakınmaktadır. Hayır, hiç de haklı değildir. Elbette haksızdır, çünkü ne bekliyordur? Fırat'ın yerine annesinin karşısına Oya çıksın, 'Fırat ayrı oturmak istiyor...' mu desindir?.. Kadın da, –annesi de yani.. lafın gelişi 'kadın'– 'Sen kim oluyorsun?..' mu desindir?.. 'Oya ne diyor bu işe?..' diye sormamış mıdır babası?.. Herkes Oya'dan bilecektir. 'Oya ayrı oturmak istiyordur...' denilecektir. İşin ucu yine Oya'ya dokunacaktır. Hayır, kesin böyle olacaktır. Oysa, Nihat kadar bile etkisi yoktur Oya'nın. Tamam, bu sözü geri alıyordur. Nihat'ın bir etkisi olmamıştır, kaparo vermeye Cüneyt'le gitmiştir. Tamam, Fırat 'Ne fark eder?..' diyorsa, ne fark ederdir...

"Evet, adı gibi biliyordur Oya. Haftaya yine salata yenilecek ve bu kahveye gelinecektir. Ya da arada sinemaya gidilecek ve sonra bu kahveye gelinecektir. Evet, Oya seviyor diye bu kahveye geliniyordur. Geniştir, sigara dumanı etkilemez, deniz görür... Salim Bey, Fırat'ın beğendiği evi görse, 'kaptan köşkü' der. Artık yeni bir sorun yansıtmayacaktır Fırat. Çünkü, eviyle ilgilenecektir. Oya da ilgilenir ilgilenmesine de... Bilemiyordur. Beyhan Hanım da alışır, n'olacak?.. Sonra sıkılması başlayacaktır Fırat'ın... Soba tütecek.. dam akacaktır... 'Daha neler...'

ya!.. Neler neler... Ama Oya buna alışıktır, Fırat'ın sıkılmasını, hiç sıkılmadan izleyecektir. Şunu yap da demiyordur Oya, yapma da! Sıkıldığı yeter, biraz da Oya sıkılsın, Fırat ne yapacaksa bakalım, yapsın.. istiyordur. Katlanmak olmasın ama... Katlanmak olacaksa bile, biraz da Fırat katlansın bakalımdır. Bunda kapalı bir şey yoktur. Daha açık söylenecek bir şey de yoktur. Evet, 'Katlanırsa katlanır...' demiştir. Fırat sözünü etmeden bunu Oya'ya hep uygulamıştır, farkında değil midir?..

"Hayır, eve Fırat bırakmasın, Oya biraz yürüyecektir... Hayır, birlikte yürümesinler... Oya biraz kendi başına yürümek istiyordur. Bunun bir şey demek olması mı ille de gerekiyordur?.. Yok yok, sokak ortasında öpülmek de istemiyordur. Olsun. Şimdi istemiyordur."

YİRMİ İKİ

O zamanlar Kadir'in "eski dükkân" var. Sevil orada çalışıyordu. Onu görmeye bir iki uğramışlığı oldu Nimet'in. "Kadir Bey seni pek beğeniyor..." dedi Sevil. "Diyor ki: 'Arkadaşın isterse, gelsin burda çalışsın...' " Servet Hanım'a birlikte söylediler. "Bir eğrilik çıkmasın da başımıza..." dedi annesi. Gerekeni fazlasıyla söyledi Sevil. Yemin de etti. Kadir Bey, efendi adamdı. Gelsin çarşıdan sorsundu. İnsanın arayıp da bulamadığıydı bu iş... Hem kayışla bağlamıyorlar ya, istemezse, çeker alırdı kızını...

Servet Hanım, o dul avrat kuşkuculuğuyla ve çok darbe yaşamış donuk bilgeliğiyle, sessiz kalmayı seçmişti o gün. Bu bile iyiydi. Kesip atmamıştı. Ya da, ayağından terliği kapıp arkalarına düşmemişti... Yirmisini devirmiş Nimet, onun gözünde hâlâ çocuktu. Yalnızca bu da değil, umut bağladığı bir Nimet kalmıştı elinde. Beş çocuktan bir bu kalmıştı. Ötekiler yakaladıkları ilk fırsatta savuşmuşlar, kocalarının.. karılarının kanatları altında, gözden yitmişlerdi. Ve Nimet de uçup gitmeye niyetleniyordu. Onun yüreğinin "pır pır" etmesini duyuyor, bir gün neyle karşı karşıya kalacağını seziyordu. Onu dışarı salmak, "Eh, hadi git bakalım..." demek olacaktı, bunu biliyordu. Oysa, Nimet'in geleceği, daha çok da Servet Hanım'ın geleceğiydi. Gelecekten.. bek-

lenen karanlıktan korkuyordu. Ve artık yitirmekten usanmıştı Servet Hanım. Üstelik, hiç de hak etmediği bir şeydi bu. Ne yapabilirdi ki, artık sonuna gelinmiş, orada durulmuştu. En küçük esintide, kapılıp gitmeye hazırdı Nimet. Bir şey demeden gözünün içine bakıyordu. Kimi zaman, Nimet'i de unutuyor, kendi geleceğini biçimlendirmenin sevdasına düşüyordu Servet Hanım. Nimet'i ucuza kaptırmaya yoktu. Hele avucundan yitip bedavaya gitmesine hiç yoktu...

Nimet'i isteyenler, hep de ipe sapa gelmez takımıydı ona göre. Onlar olacaksa, hiç olmasındı. "Aman, onun gözü yükseklerde..."ye çıkmıştı kızın da adı. Ne vardı? Gözü yüksekte olmayan kim vardı? Gençlik, gençlik! Güzellik, güzellik! Hanımlık, hanımlık! Ee, e!

Nimet biliyor ki, annesi elbette onun iyiliğini düşünmüştür. Servet Hanım, sonunda "Peki!" demişti. Şimdi gelir, harçlığını alır, dua eder.. gider sonra... "Ötekiler"den iyi olmak.. vefalı çıkmak da Nimet'i sevindirir.

Yeraltındaki çarşının ışıl ışıl güzelliğiyle Nimet'i büyülediği o ilk günler... Çamurlu çizmelerinden utanırdı Nimet. Gelince hemen onları çıkarır, parlak ayakkabılarını giyerdi. Sabah Sevil'le ayrı ayrı gelir, akşam birlikte çıkarlardı. Gençler arkalarına takılırdı. Gülüşürlerdi.

İşi de hemen öğrendi Nimet. Kadınları hor görmeyi, onlara "Al al, bundan iyisini bulamazsın!.." demeyi öğrendi. Bir hakaret sezinleyince, hemen satın alıp çıkarlardı. Adam yerine koyarsan, burun kaldırır, beğenmez olurlardı.

O yaz Sevil kaçtı. Karşıki mağazadan Birol'la kaçtı. Çünkü Birol da görünmez olmuştu ansızın. Sonra Alanya'da bir gören olmuştu. Tişört falan satan küçük bir dükkân açmıştı Birol. Sonra o da yitti. Dükkân da tostçu olmuştu. Ama Sevil'i hâlâ özler Nimet. Görse, ona sarılıp ağlamak ister.

Artık ağlamıyor Nimet. Ağlamaya yüzü de yok sanki... Kendine karşı yüzü yok... Her şeyi bıraktı, –ağlamayı da...

Bu evi aldı Kadir. Nimet gelinlik de giydi. İmam nikâhı yapıldı. Güneyde bir motele gidildi. Hatta, orada Sevil'e rastlamayı umdu Nimet. Mutluydu. Sevil görmeliydi mutluluğunu...

Hâlâ o yere giderler yazları. Ahbap da oldular sahipleriyle. "Öteki kadın" için bir sözü yok Nimet'in. Ne desin ki, kuma gelen kim, kendisi! Sonra.. bir çocuk da veremedi Kadir'e. Servet Hanım çok koşuşturdu, "Kız, ver kundağı adamın kucağına, al resmi nikâhı..." diyerek. Olmadı. Bir Okan bile olmadı işte... Vermeyince mabut, neylesin Nimet Sultan!.. Ve umudunu yitirdi Nimet. Yerine bir umut da koyamadı, ne koyacak?.. Dördüncü yıl Kadir de üstüne düşmez oldu. Günlerin geçmesine.. nasıl geçmesine aldırmaz oldu Nimet. Her şeyi bıraktı. Her şeyi... Güzelliği de kalmadı. On yıl yaşlanmış oldu. Kıyı Motel'e gittiklerinde mayo giymiyor artık. Çok kilo aldı. Gölgede oturuyor. Ona da aldırmıyor. Eğilip yerdeki çöpü almaya üşenir oldu. Kırılanı.. döküleni umursamaz oldu. Portakal yerine mandalinayı sever oldu, –soyması kolay!

Kendini ölçüp biçmiyor değil. Aldırmıyor...

Kadir'i karşısında bulunca şaşırıyor Nimet:

"Bugün ne suç işledin?.." diyor. "Sen bu saatte evin yolunu bilmezsin..."

Elindeki kutuyla duruyor Kadir, söyleniyor:

"Sen de be kadın!.." diyor. "Erken gelsek dert.. geç gelsek..."

Kutuyu Kadir'den alıyor Nimet:

"Baklava da getirmiş... Yok yok.. n'olduysa?.." diyor.

Onun kıçını okşuyor Kadir.

"Dur dur.. a!.."

Gülüyor Kadir:

" 'Evdeki bir kuş...' Ne demişler?.. 'Daldaki bin kuştan...' "

"Senin derdin benle mi?.." diyor Nimet.

Salona giriyor Kadir, sağına soluna sanki oraya ilk kez geliyormuşçasına bakınıyor.

"N'aber Nimet Sultan?.." diyor.

"N'olsun?.. Dışardan gelen sensin. Haber varsa, sende olur..."

"Erik mi yiyordun sen?.."

"Hıhı, n'apayım.. televizyonun karşısında işte, bütün gün..."

"İyi iyi..."

Sonra mutfağa yöneliyor Nimet.

"Geldi mi Servet Hanım?.." diye soruyor Kadir.

Gidecekken duraksıyor:

"Geldi." diyor Nimet.

"Ee?.."

"Sana dua etti, gitti..."

"İyi iyi..."

Ceketini, boyunbağını bir koltuğa atıyor Kadir, gömleğinden bir iki düğme açıyor.

"Sen şimdi rakı da içersin..." diye sesleniyor Nimet.

Kadir uzatıyor bacaklarını koltukta, ve işler dilediği gibi gidiyor diye bir sevinç de beliriyor yüzünde:

"Ben senin elinden zehir olsun içerim!.." diye sesleniyor.

"Hadi hadi..." diyerek görünüyor Nimet.

Gülermiş gibi ediyor, –baklava tırtıkladığı belli olarak...

"Zehir de içermiş... Bilmesek sahi sanalım..."

Baklava koyduğu iki tabağı masaya bırakıyor.

Suçluluk dolu bir sesle:

"Söyleseydin yemek hazır ederdim..." diyor. "Vallayi, ben kendi başıma.. atıştırıyorum ne olsa, diyerekten..."

"İstemem istemem..."

"Telefon edeyim getirsinler, ha?.."

"Yok yok, arkadaşlarla takıldık biraz... Şöyle erik merik.. ıvır zıvır.. yeter..."

Sonra hemen de ekliyor:

"Bir de senin tatlı dilin..."

İnanmaya hazır bir Nimet...

"Hele sen elini yüzünü yıka da önce..."

Rakılara su katıyor Kadir. Buz atıyor. Oturuyor. Masadaki bir iki şeyin yerini değiştiriyor. Sonra birini alıp, ötekileri sıkıştırarak açtığı yere bırakıyor. Tabaklara domates, salatalık, biber çekiyor. Tabağındaki dilimleri bölüyor. Tuzluyor. Peynir ekliyor tabağın yanma. Bakınıyor...

"E, nerde kaldın ama!.."

"Geldim geldim..." diyor Nimet. "Sen başlasaydın ya..."

"Sen gelmeden olur mu?.. Sen gelmeden hiç olur mu?.."

Ve Nimet, giyinmiş kuşanmış.. sürünmüş boyanmış geliyor. Kalkıp sandalyesini çeken Kadir'i içinden beğeniyor. Beğendiğini belli etmeden de duramıyor, –Kadir'in sandalyeyi tutan elini okşuyor. Nimet'in saçını yana alıyor Kadir, boynundan öpüyor sonra.

"Hadi otur otur..." diyor Nimet.

Oturuyor Kadir...

"Sağlığına..." diyor.

"Sağlığımıza!.." diyor Nimet.

İçecekken durup ekliyor Nimet:

"Herkesin sağlığına! Herkesin..."

İçtikten sonra yetişebiliyor Kadir...

"Tamam!.." diyor. "Herkesin..."

"Böyle olmadı..." diyor Nimet. "Bilseydim geleceğini, donatırdım masayı boydan boya..."

"Böyle de güzel işte..."

İç çekiyor Nimet:

"Keşke olsa da, hep böyle olsa..." diyor. "Hep gelsen evine, böyle..."

Bir sigara yakıyor, sözü değiştiriyor Kadir...

"Haa, unutuyordum..." diyor. "Sermet Bey aradı sabahleyin. 'Nerde kaldılar?..' diyormuş Berrak Hanım. 'Nimet Hanım'ı pek de özledim...' diyormuş..."

"Sağ olsunlar..." diyor Nimet, –sesi kırık. "Onlar da olmasa..."

İçkiyi dikiyor Kadir, sonra:

"Niye öyle diyorsun, Yavru Kuşum?.."

Yalvarıyor Nimet...

"N'olur bana kuş deme!"

Şaşmış kalmış bir Kadir...

"Şu evde kafeste sanıyorum kendimi zaten..."

"E, çık güzelim... Çık dolaş.. her yer senin... Paran var, alışveriş yap.. karışan mı var sanki?.."

"Evet, yok!" diyor Nimet. "Karışan bile yok!.."

Sigarasının dumanlarını savuruyor Kadir...

"Yani, sen de..."

"Her şey paraylan mı?.." diye onun sözünü kesiyor Nimet.

Duruyor, ekliyor sonra:

"O tezgâhtar kızlar, şey gibi davranıyorlar bana... 'Biz seni biliriz...' gibi..."

"Haydaaa!.."

"Ya!"

Kalkıyor yerinden Nimet. Onun arkasını okşuyor Kadir.

"Kıçımı da elleme!" diyor Nimet. "Öyle sokakta elin karılarını sıkıştırır gibi..."

Gülüyor Kadir...

Bir kaset koyuyor Nimet, sesini açıyor biraz daha.

"Yok baş-ka ye'rin lûtfu ne yaz-daan ne de kış-taan..."

Sandalyenin öteki yanından geçerek oturuyor yerine.

"Bir tat-lı hu'zuur al-mayaa gel-dik Kalamış-taan ah,
Kalamış-tan!"

Nimet bardağını dikecekken onun bileğini tutuyor Kadir. Getirip bardağını dokunduruyor.

İçiliyor.

"Yok zer-re te'selli ne gü-lüüş-ten ne bakış-tan..."

Sigarasını söndürüyor Kadir...

"Mezemiz Münir Nurettin.. aşkımız büyük!.." diyor Kadir.

"Hah öyle konuş!" diyor Nimet. "Yalanı bile güzel..."

Dikiyor bardağını Nimet...

"Bir tat-lı hu'zuur al-mayaa geldik Kalamış-taan ah,
Kalamış-tan!"

İçkileri yeniliyor Kadir.

"Ben çok çirkinleştim..." diyor Nimet.

İçiyor.

Sarhoş olmak istiyor.

Kadir sokuluyor:

"Sen benim güzel karımsın..." diyor.

Öpülmeye ses çıkarmıyor Nimet.

İçiliyor.

"Ne var beni hep sevsen!.." diyor Nimet.

"Ben seni ne zaman sevmedim?.." diyor Kadir.

Tutup elinden, kaldırıyor Nimet'i.

Sarılıyor.

"Beni sevsen.. hep sarılsan.. böyle..."

Dans edilirmiş gibi yavaş yavaş dönülüyor.

"Beni yalnız bırakmasan.. hiç bırakmasan!.."

Onu öpücüklere boğuyor Kadir.

Başını arkaya atıyor Nimet.

Nimet'in gerdanını öpüyor Kadir. Sırtındaki cırcırı indiriyor, sutyenin kopçasını açıyor.

"Böyle olur mu hiç?.." diye gülüyor Nimet.

Üstündeki giysiyi yukarı sıyırıyor Kadir. Arkasını dönüp kendisi çıkarıyor Nimet. Gömleğini atıyor üstünden Kadir. Nimet'e sıkı sıkıya sarılıyor Kadir. Titriyor Nimet.

Memesini ağzına alıyor Kadir. Kadir'in başını göğsüne yaslıyor Nimet.

"Hep böyle olsan..." diyor.

Öteki memesini bulduruyor Kadir'e.

" 'Bu Nimet yalnız kalmış...' desen. Yalnız bırakmasan... Hiç bırakmasan!.."

Kanepeye itiliyor Nimet.

"Dur! öyle olur mu?.."

Ağzını Nimet'in dudaklarına kapatıyor Kadir.

Çekip çıkarıyor Kadir.

"Hadi öyle yap..." diyor Nimet.

YİRMİ ÜÇ

Ve.. Gülşen'in telefonu çalıyor.

Merak dolu, sanki kaygı da içeren bir telaş Gülşen'de...

"Alo?.. Aykut Bey, siz misiniz?.. Yok, iyiyim. Evet, katılamadım nikâha. Olur mu hiç, ben severim Burcu'yu. Sordular, ha?.. Olmadı işte. Demek Ekrem Bey de yoktu! Ben nerden biliyormuşum Ekrem Bey'in niçin nikâhta olmadığını?.. Olabilir, dün ayrıldı ne de olsa, rastlaşmak istemediği... Yok canım... Anladım, dedikodu... E, ben ne yapayım?.. İsteyen istediğini söylesin! Sizinle mi? Çıkarabilirler. Benim bir şey yapmam gerekmiyor Aykut Bey, bizim de dedikodumuzu çıkarmaları için... Ne buluşması olacak bu? Bu konuları.. evet.. yok rahatsız etmek değil de, direksiyondayım şimdi ve... Tamam. Hoşça kalın! Size de..."

Telefonu kapattığında kahkahayı basıyor Gülşen.

"Senden korkulur..." diyor Ekrem.

Ekrem'e bir an bakıyor:

"Hak eden.. evet, korksun!"

Yine gülüyor sonra.

Sonra da diyor ki:

"Bir şey sorabilir miyim?"

"İzin mi gerekiyor?.."

"Aykut Bey'le benim aramda bir şey olduğunu düşündün mü hiç?.."

"Böyle bir soruya 'evet' demek uygun olmaz ki..."

"Yani, 'hayır' demenin de bir anlamı yoktur, –mu?.."

"E, öyle... Ya da şöyle diyeyim: Olta atmamış olsun, bunu düşünmek kolay değil..."

Gülerek:

"Aykut Bey.. Aykut Bey..." diyor Gülşen.

Susuluyor.

Dar yola sapılıyor. Yanları ağaçlı, yeni asfaltlanmış, kaldırımı olmayan bir yol. Köpek sesleri. Küçük bahçeli, bahçesi bakımlı evler. Camlara vuran.. yansıyan güneş kızılı.

Şirin bir yapının önünde duruyor araba.

Gülşen'e bakmıyor Ekrem, –sormak olmasın diye.

"Hadi şu parmaklığı açıver..." diyor Gülşen.

Ne güzel bir Gülşen! Şaşkınlıktan şaşkınlığa savrulan Ekrem'e merakla bakan, ve...

"Parmaklık ellerinden öpmeyi bekliyor, Ekrem!.."

"E, beklesin..." gibisine bakıyor Ekrem.

Sonra birden toparlıyor kendini, diyor ki:

"Yahu, ben alıklaştım mı?.."

Sorusuna yanıt da beklemeden iniyor hemen.

Gülerek bakıyor onun gidişine Gülşen. Parmaklık, bahçeye doğru itiliyor, giriyor araba, demiri kapatmayı unutmuyor Ekrem.

Çantasını falan toparlıyor Gülşen, dönüp arabayı kilitliyor uzaktan, öne düşüyor bir şey demeden. Girilmeyen kapalı garajın hemen bitişiğinde, duvarın yanı sıra uzanan taş yoldan yürüyorlar. Eskiden çiçeklerinin bulunduğu belli olan bakımsız bir bahçeyi geride bırakıyor, yapının girişinde duruyorlar. Gülşen, anahtarlar arasından bir anahtar seçiyor, kapıyı açıyor.

Belirgin bir konukseverlik telaşıyla hemen pencereleri açan.. bir iki yastık düzelten, göstermeden birkaç şey top-

layan ortalıktan, ve dönüp bakmadan "Geçip otur sen..." diyen, "Ben şimdi geliyorum..." diyen ve merdivenin altındaki koridorda gözden yiten bir Gülşen...

Eril bir ev.

Sanki donuk. Mat. Yapay, çirkin ve itici olmayan.. yine de dekorasyon renginde olan. Dokunulmuşluğu belli kitaplık dışında devşirme gibi gözüken... Afrika maskları, duvarlarda camlı yabancı afişler, bir rafta yan yana reklamcılık ödülleri. Pencerelerin köşesinde unutulmuş tepegöz, –perdesi, dürülmüş olarak amerikan'ların orada tavana yakın takılı duran. Maroken koltuklar, cam sehpalar ve uzun sayılabilir örtüsüz yemek masasıyla, bir toplantı salonu havasında. Televizyon, müzik seti, devre dışı video ve.. kasetler.. kasetler... Çiçeksiz bir ev. Devetabanı bile olmayan ve şöminenin üzerindeki bir şu büyük fotoğraf belki ayrı dünyaların. Cumhuriyet'in okumuş çifti, –sepya, ve eskitilmiş çerçeveli. Ki, onun altında bile işlemeli bir kılıç duruyor duvara yatay tutturulmuş, ve...

"Evet, bir savaşsa başlayan, sen de savaşırsın... Sen gerçekte, neyin ne olduğunu.. olmadığını değil, onu merak ediyorsun. Onun bunu niçin yaptığını?.. Daha ne yapacağını.. yapmayacağını... Yavaş ol, biraz kendini ele versin. Sen onu da anlarsın. Nedir derdi, nedir merhemi?.. Doktor olunacaksa, sen olmalısın.. Sen..."

Belli belirsiz bir toz kaplı her yer. Bakımsızlık değil de.. daha çok, sanki bir gizemlilik yansıtan. Özel olarak bakılınca ancak görülen bir örümcek ağı tepegöz ile müzik seti kolonu arasında, unutulmuş.. görülmemiş değil, sanki özellikle dokunulmamış.. korunmuş, –gibi duran. Yere bırakılıvermiş ve öylece kalmış telefon. Yakılmayalı çok olmuş şöminenin yanlarına dizilmiş odunlar.. ve gereç kovası. Ve şömine karşısına serilmiş bomboş bir halı. Eski.. yer yer ona-

rılmış ve göz okşayıcı renklerde.. ve, sanki çok şey çağrıştırmak gibi bir işlev de yüklenmiş ve yorulmuş, belki altındaki tahta döşemeye kalça gelgitlerinden kalan izlerin de çıktığı ve belgesel bir iz sürücülüğe tanıklık etmek için beklediği.. bekleyip durduğu... Oysa öteki, konuşmayan türden düz bir halı. Kanepenin önünde. Üstünde cam sehpa var. Sehpanın alt katında okunmuş gazeteler, yeni atılmış bırakılmış açık kalmış pazar ekleri. Ve mum çanağı sehpanın ortasında. Yanında uzun çöplü şömine kibriti kutusu. Nedir bu salonda eksik olan? Sallanır sandalye yok! Sallanır sandalye olmadan olmaz mı sanki? Sanki şömine de şöminelikten mi çıkar sallanır sandalye yoksa karşısında?.. Şömine yanmaz mı? Yanar da geriye duman mı basar sallanır sandalyesiz yapamaz diye?.. Ve hemen bir sandalye mi edinilir, –de, o zaman nerdedir hani ortalıkta da görünmeyen.. yoksa suç, şömineyi ören ustanın boynuna mı asılır? Paralar ne olur? Az şey mi bir şömine parası?.. Helal mi olur, haram mı? Nasıl kazanıldığı etkiler mi bunu? Yol, su, elektrik olarak geri mi döner, yoksa ur mu çıkar ustanın midesinde?

"Bırak şömineyi! Ustasını ve urlu ursuz midesini ustasının... Aradığın kadın niçin Gülşen olmasın? Aramadığın.. peki! Araman gereken ya da..."

Niçin bir sevgili resmi yok? Şurada, gülen bir kadın resmi niçin olmasın, –dı?.. Bir göl kıyısında ya da ardında karlı dağ dorukları görünen, belki sarışın –değil– ve burnu üşümüş olan.. bir sevgili olduğu gülüşünden belli olan.. şöminenin üst çıkıntısında kendisine yer tutmuş bir sevgili resmi.. yok! Olmayan resmin simetrisinde, küçük küçük filler dizili. Orada bir sevgili resmi olmazsa ne olur? Evet, sorarlar adama, şu zenci Ramses orada durup dururken bir sevgili resmi niçin yok şurada?.. Şu sehpanın üstünde varken kaldırılmış kül tablası mı bu? Gülşen'in öylesine

bıraktığı küçük el çantası, sigarası ve çakmağı, cep telefonu, anahtarlığı ve yine orada –öylesine– bırakılmış duran televizyon ve müzik seti uzaktan kumandalarının bir tuşuna dokunulunca da çıkmıyordur sevgili resmi ortaya. Şu sarı dökme buhurdanlık da o işe yaramıyordur, bunu herkes bilir. Herkes...

Elinde kül tablasıyla geliyor Gülşen. Onu sehpaya –izi kalmış yere sanki– bırakıyor ve ilk işi bir sigara yakmak oluyor.

Dumanları savuruyor:

"Bu ev bana ağbimden kaldı..." diyor.

Sessiz, öylece duruyor Ekrem.

"İçeri baktım ama giyecek bir şey bulamadım..." diyerek bara yöneliyor Gülşen. "Ben çok seyrek gelirim buraya. Ondan kalan kitapları okurum.. içki içerim.. ağlarım.. kendime gelirim ve..."

Sorarak bakıyor Ekrem.

"Çok az cin var..." diyor Gülşen, –ilgisiz.

Gelip sigarasını bırakıyor küllüğe. Onun göğüslerine bakıyor Ekrem.

"Kendime gelirim, ve.. dönerim sonra. Sanki.. sanki hiçbir şey olmamış gibi..."

Gidip buz getiriyor. İçkileri bir tepside bırakıyor sehpaya. Oturup sigarasını alıyor. Altlıkları, bardakları, kuruyemiş tabaklarını dağıtıyor Ekrem. Bardağını uzatıyor Gülşen.

"Ergun için..." diyor Ekrem.

Seviniyor Gülşen:

"Sahi! Ergun için olsun..."

İçiliyor.

"Biliyor musun?.." diyor Gülşen ve duraksıyor.

Bir şey sormuyor Ekrem ve kaldığı yerden sürdürmüş gibi oluyor Gülşen.

"Buraya ilk kez biriyle geliyorum ben..."

Susuluyor.

Onun güzelliğine bakıyor Ekrem.

Kendisine bakıldığını –sanki– görmüyor Gülşen.

Susuluyor.

Ekrem kalkıp onun yanına, koltuğun kol yerine oturabilir. Başını kaldırıp hafifçe gülümser Gülşen. Eğilip onu öper Ekrem. Koluyla sarar. Sabahki memesini tutar.

Susuluyor.

Son yudum içilince, "Eh, kalksak mı artık?.." diyebilir Gülşen. Hemen ayaklanır, Ekrem'e söz bırakmaz. Ya da, Ekrem'in yanına kanepeye oturabilir. Ekrem öper onu. Elini bacağına koyar.

Susuluyor.

"Sallanır sandalye n'oldu?.." diyor Ekrem.

"Ne dedin!"

" 'Sallanır sandalye'.. diyorum..."

"Sen nerden biliyorsun onu?.."

"Bilmem. İçime öyle doğdu... Sanki şu şömineye bakan bir sallanır sandalye.. yani, o anda sallanmıyor da olabilir ama.. vardır gibi sanki.. içimde bir duygu..."

Bir sigara yakıp solukluyor Gülşen. Sonra edemiyor, kalkıp dolaşıyor. Gelip dikiliyor sonra.

Kırılanı onarmak derdine düşmüş bir Ekrem...

"Ben.. kötü bir şey..."

Eliyle işaret edip onu susturuyor Gülşen.

"Anlatırım sonra..."

Sonra anlatacaklarının ikiye çıktığını söylemiyor Ekrem.

Gülşen de diyor ki:

"Bana şunu sor! Bana de ki... Şöyle... 'Akşam bir lokantada mı yiyelim?.. Yoksa, gidip bir şeyler alalım da gelelim mi?..' diye sor!.."

"Sorarım..." diyor Ekrem. " 'Boş ver kalabalığı, bir şeyler alıp dönelim...' dersen, sorarım."

"İyi."

Sigarasını söndürüyor eğilip.

Göğüslerinde heyecan...

YİRMİ DÖRT

Eve döndüğünde, çoğu kez olan şeyi yapıyor Pınar yine: Hemen telefonun başına koşuyor, telesekreteri dinliyor.

Babasının sabahki sesi:

"Sevgili Pınar...

Güzel kızım...

Olacak şey değil! Gerçekten, unuttum!

Aklımdan çıktı!

Hiç unutur muyum?.. unuttum işte!

Karneni merak etmez olur muyum hiç!..

Unuttum işte!

Nasıl oldu, bilemiyorum...

Belki de bunamaya başlamıştır bu baban!

Beni bağışlayacak mısın?..

Lütfen...

Pınarım benim!.."

Sarsmayan.. silkelemeyen.. artık alışılmış –gibi– olan bir üzünç sarıp sarmalıyor Pınar'ı.

Aylin'in sesi:

"Kızım yaa...

Sen evinde durmaz mısın?..

Tatil nasıl geçiyo, stop.

Hürmetler..."

Pınar'ın yüzündeki üzünç, bir anda sevince dönüşüyor.

Yine Aylin:

"Pınarcık...

Şahsen bulunmaz oldunuz!

İyi.

CNN haberlerini kaçırırsanız, üzülürsünüz...

Dost, böyle söyler!

Yarın on iki gibi café'deyim, ha!"

Bir heyecan dalgası, hafif bir titreme ve yanaklarında bir kızarma olarak belli ediyor kendini.

Çünkü, "CNN" demek, "Cem Nerede N'apıyor" demek!

"Bu oğlan seni seviyor..."

"Seven böyle mi yapar, Aylin?.."

Yine de, "mutlu" bile denilebilir bir Pınar...

Ders yılı başında sınıflarda değişiklik yapılmıştı. Pınar ve Aylin baktılar ki, yeni gelenler arasında Cem diye bir çocuk var.

"Ne güzel çocuk!"

"Öyle..."

"Sivilceli biraz."

"Hıhı..."

"A, hiç konuşmuyor!"

"Niye?.."

Kimseyle konuşmuyordu Cem, kısacık yanıtlar veriyordu bir şey sorulursa. Öyle kendini beğenmişe de benziyor değildi. Aylin soruşturdu, "O çocuk öyle..." dedi eski sınıfındakiler. Sınıfları kaydırılan ötekilerin ne yaptıkları belli: Haylazlık. Cem ne yapmış? Hiç. Arkadaşları değişirse belki açılır diye Cem'in de yerini değiştirmiş yöneticiler.

Aylin'e de dert! Pınar'a, "Senin olsun aman, ben yokum..." dedi Aylin. Cem de Pınar'a kalmış oldu. Birbirleri-

ne yakın oturuyorlardı sınıfta. Ama Cem Pınar'la hiç konuşmazdı. Çünkü Pınar ona bir şey sormazdı. İstese de soramazdı, –sanki.

Sonra, Cem'in yıldızı birden parladı. Okul takımı yeniden kuruluyordu. Okulu bitirenlerin ve üniversiteye hazırlık derdine düşenlerin yerine "gençler" alındı. Cem'le kıvrak bir saldırı oyuncusu kazanıldı ve okuldaki kızlar da futbolla ilgilenir oldu.

Beden eğitimi öğretmeni, Cem sakatlandı diye ortalığı birbirine katmıştı. O arkadaşları değil miydi? Spor bu muydu? Hele büyük sınıftakiler "ölümüne" giriyorlardı ona... Dertleri neydi?.. Sakın ha, sevinmesinlerdi!..

Cankurtaran geldi. Ve Cem, okulun anlaşmalı olduğu özel hastaneye, alkışlarla kaldırıldı.

O cumartesi, özellikle büyük sınıfların kızları, oradaydı. Beden eğitimi öğretmeni, Cem'in kavalkemiğini çıtlatan kendisiymiş gibi üzgün ve telaşlıydı. Ortalıkta dolanıyor, "çocuğu" pek yormamaları için, gelenleri uyarıyordu.

Cem'in odası çiçekten geçilmiyordu. Ayağı alçıya alınmıştı. Yatağında yarım oturmuştu, Pınar'ın uzattığı çiçekleri alırken sanki eli dokunurmuş gibi oldu. Bakışlarını Aylin'e kaçırdı Pınar. Aylin, kıpkırmızı görünen Pınar'a gülerek bakıyordu. Ve sonra yapacağını da yaptı Aylin. Dudaklarını öyle cart kırmızı niçin boyadığı da ortaya çıktı. Eğilip Cem'in alçılı bacağına bir "333" kondurdu. Bir iki alkışlayan oldu. Çünkü son sınıflardaki "yollular" bile yapmamıştı bunu. Pınar utanarak baktı Cem'in annesine. Kadın, kocasına bakıyordu ve adamın ağzı kulaklarına varmıştı.

Çıkınca:

"Bu oğlan seni seviyor..." dedi Aylin.

Sordu Pınar:

"Seven böyle mi yapar, Aylin?.."

" 'Seviyor..' dedim, seviyor!.."

"Ama, senin o yaptığın şey de hiç hoş değildi..." dedi Pınar.

Aylin durup bir baktı, sonra bastı kahkahayı...

Sonra da dedi ki:

"Öptükse alçıyı öptük kız!.."

Babasını arıyor Pınar, yok. Not bırakmıyor. Cep telefonundan da aramak istemiyor. Televizyonu açıyor, kanallarda dolaşıyor biraz.. içerilerden annesinin sesi geliyor:

"Pı'naar!.."

Kapatıyor televizyonu.

Ne var bugün? Annesi hep bir tuhaf gibi... Sanki bir şey var. Söylemediği... İyi olmayan bir şey.. var da sanki...

Gidiyor mutfağa.

"Benim kızım annesine yardım eder..." diyor Beyhan.

"Sahi, sen yine acıktın mı?.." diye şaşarak soruyor Pınar.

"Sen acıkmadın mı?.."

"Teyzemlerde bir sürü şey yedik, anne!.."

"Olsun. Bu, akşam yemeği. O başka.. bu başka..."

Sonra da çıkışıyor Pınar'a:

"Daha duruyor! Kızım al şu hazırları, götür içeri, sofrayı kur, a! Ya da istersen, sofrayı kur önce.. sonra götür... Kıpırda!"

Pınar içeri yönelirken...

"Aradın mı babanı?.."

"Yok evde! Not da bırakmadım..."

"Cepten de aramadın..."

Başını sallamakla yetiniyor Pınar.

"İyi. Arama. Herkes nefret ediyor şu kadından!.."

"Anne?.. Kim o 'şu kadın'?.."

"Bilmem. Kimse, kim..."

"E, niye herkes nefret ediyor, peki?.."

"Canım, 'Aradığınız kişiye şu an ulaşılamıyor!' diyor ya..."

Annesinin kolunu yalandan çimdikliyor Pınar:

"Aman anne! Ben de sandım ki..."

Gülüyor Beyhan, oyuna vuruyor..

" 'Ben de sandım ki..' Sanma efendim! Sanmak, yanılmaktır. Sanmazsan, yanılmazsın..."

"Sanma efendim! Sanmak, yanılmaktır. Sanmazsan, yanılmazsın..." diye annesinin sözlerini yineleyerek içeriye gidiyor Pınar, sesi yitiyor.

"Ahh! Pınar.. ah!.. Bir de bilsen..."

Enişte gelince, Çınarcık konuşulmuştu. Salı gidiliyordu. Pınar da onlarla geliyordu. İsterse, arkadaşını da çağırabilirdi. Sahi, Beyhan da gelsindi. Peki, Beyhan sonra gelsindi. Pazartesi de çıkıp alışveriş yapılırdı. Canım, teyzesi de giderdi Pınar'la...

Orhan, biraz keyifsiz gibi duruyordu. Ötekiler değilse de, Vildan farkındaydı bunun. Bir tatsızlık çıkmamasını diliyordu. Oysa Orhan, açıklıktan yana olduğunu hemen gösterdi:

"Yalnız, bir şey var.. unutuluyor..." dedi.

Merakla baktılar ona, –Vildan da ötekiler gibi davranıyor olmayı seçmişti.

Orhan, daha fazla merakta bırakmadı onları, söyleyeceğini söyledi:

"Ekrem ne diyecek?"

Bakışıldı.

Buna alındı Beyhan ve savunmaya geçti:

"Canım Ekrem niye karışsın ki?.."

"Ben bilmem..." gibilerden bir işaretle karşıladı bu soruyu Orhan.

"Beni yanlış anlamayın..." dedi sonra da. "Bu yaz biraz farklı bir durum var. Bakarsınız, adam yaz tatilini kızıyla geçirmek istiyordur..."

Pınar, bakışlarını herkesten kaçırır oldu.

Beyhan bir şey demedi ama, bu da iyice alındığını gösteriyordu.

"Doğru söylüyor..." dedi Vildan. "Ekrem'e sormak gerek..."

"E yani, sorarız abla!.."

Ve sözde karanlık olmadan da kalkılma telaşına düşüldü sonra.

Dışarı çıkılınca:

"Ben onlarla bir yere gitmiyorum!.." dedi Pınar.

Beyhan bir şey demedi.

Pınar, arabada diyeceğini demeden de duramadı:

"Enişte de ne diyor öyle?.. Babam yaz tatilini benimle mi geçirecekmiş?.. Hah, dün akşamı bile unuttu benim babam!.."

"O adamcağızın da kimbilir ne derdi vardır, Pınar..." dedi Beyhan.

"Sen babanı seviyorsun, anne..."

"Hadi sus sus..."

"Benim söylemek istediğim bir şey var..." diyor Fırat.

Duruyor.

Bir an.. büyük bir korkuya kapılıyor Beyhan. İçinden "Dur! söyleme..." demek geliyorken, kendini tutmayı başarıyor.

Pınar da, bir oyundur sanıyor bunu ve hızla oyundaki yerini almak istiyor:

"Bakalım, ben bulabilecek miyim?.." diyor.

Sanki Fırat, farklı bakan bir Fırat oluyor...

Duraksıyor Pınar, sonra:

"Ben kalkayım mı?.." diye soruyor Fırat'a.

"Yok hayır!" diyor Fırat. "Senin de duymanı istiyorum."

Sonra da bir yay gibi geriliyor Fırat.

Pencereden yoğun bir serinlik doluyor.

Oğlunu izlemekten –anlamlandırmaya hiç de çalışmadığı– bir kıvanç duyuyor Beyhan. Birden.. Fırat'ın sakalını kesmiş Ekrem'e nasıl da benzediğini görüyor.

Annesini öyle kendisini izlerken buluyor Fırat...

"Ben.. evden ayrılıyorum..."

Fırat'a şaşarak bakıyor Pınar.

"Güzel." diyor Beyhan.

Daha da şaşmış olarak annesine dönüyor Pınar.

Söyleyeceğini söylemişliğin rahatlığı yok Fırat'ta. Sanki kıvranıyor. Ve kıvranmak, son çizgisine getiriyor gerilmişliğini.

"Elbette, bunu iyice düşünmüşsündür?.." diyor Beyhan.

"Evet."

Bir an.. çıldırmış olmak istiyor Beyhan. Bağırıp çağırmak.. eline geçeni fırlatmak istiyor. Sakinleşir gibi olup, "Ben burda can derdine düşmüşken..." demek istiyor. Ağlamak istiyor.

Susuluyor.

"Güzel." diyor Beyhan yine. "Bir karar aldınsa.. iyice düşünüp taşınıp bir karar aldınsa.. onu uygulamalısın."

"Teşekkür ederim, anne..."

"Hayır efendim!" diye isyan ediyor Pınar.

Elini hırsla masaya vurmuş oluyor.

"Hepsi Oya yılanının işi!.." diyor Pınar.

"Pı'nar!" diyor Beyhan.

Ona sevgiyle bakıyor Fırat.

"Kalk ve şu pencereyi kapa!.." diyor Beyhan.

Pınar'ın pencereye gidişine bakılıyor.

YİRMİ BEŞ

Deniz esiyordu biraz.

Fenerin olduğu Karaburun'a dalgalar geliyor, köpüğe dönüşüyordu. Az önce bir güvenlik botu geçtiği içindi belki, Karaburun, ardından savaş gemileri çıkacakmış gibi duruyordu. Çok gerilerde, Sarpkaya görünüyordu. Yüksekti ve Karaburun'dan içerideydi.

Öpüşmeleri yasak iki sevgili, –sanki.

Ekrem, Gülşen'in omuzlarını sarmıştı koluyla. Ekrem'e sığınmış gibiydi Gülşen. Birçok şey düşünüyordu. Görüntü, görüntüler üstüne geliyordu, öncekini siliyor.. kendini var kılıyordu, ve.. sonrakine yenik düşmeye başlıyordu hemen. Dinginlik veren bir yumuşaklıkta yavaşça oluyordu hepsi, ve.. hiçbir şey düşünülmemiş sonucuna ulaşılıyordu. Bu sonuçtan hoşnuttu Gülşen...

Denizdeki insanlar çoktan çıkmıştı.

Fenercinin kızı, Beyhan'dı. Gözetleniyor olmak huzursuz etmişti Ekrem'i. Ne gözetlenmesi!.. Hangi fenerci.. hangi kızı!.. Huzursuzluk, onun içindeydi. Gülşen bunu sezecekmiş diye çekindi Ekrem. Sonra bıraktı kendini. Gülşen'i yitirme duygusunu bırakmadı. Korktu bundan.

"Şarabı kırmızı mı alayım?.." dedi Gülşen.

"Sen nasıl istersen..."

"İyi. Ben gidiyorum..."

"Ben gelmeyim mi?.."

"Kaçıyor değilim, Ekrem! Bak, orda duruyor arabam..."

"İyi ya..." dedi Ekrem.

"Kaçmıyorsan kaçma!.." mı demiş oldu sanki?..

Gülşen de bunu düşündüğü için mi az gidince dönüp bir bakmıştı?.. El de sallamıştı...

"Sen görürsün..." mü demek istemişti?..

Açlıktan çıkmış gibi değil, sanki kıtlığa girecekmiş gibiydi Gülşen. Gerekenler yanında, sonra gerekecekleri de.. belki gerekecekleri de gördükçe attı sepete. Sigara almayı ve mumları yedeklemeyi de unutmadı. İki koca torbayla çıktı oradan. Arabaya taşıdı onları. Yerleştirdi. Baktı, Ekrem hâlâ görecek...

Arabayı şu ilerideki çınarın oraya almak geçti içinden. Ekrem de dönsün, ne görsün?.. A, Gülşen'in arabası vınn... Sonra hemen caydı bu oyundan... Gidip şilebezi bir giysi aldı kendine. Bir de erkek pijaması sordu. Olmaz mı, vardı elbette. Yakasızdı. Demek bu ara öylesi isteniyordu. Fark eder miydi? Etmezdi. Oradan çıkınca hemen elinde hazır etti arabanın anahtarını.

Ekrem, istasyonda bavulun yanında bırakılmış bir çocuk gibi, bırakıldığı biçimde bekliyordu. Onu kendisini bekliyor bulmaktan hoşlandı Gülşen. Sonra da arka koltuğa attı elindeki paketi ve evliliklerinin bilmem kaçıncı alışverişi sonrasıymış gibi, korna çaldı.

Korna sesine dönüp baktı Ekrem.

Kalktı, toplantıya giriyormuş gibi boyunbağının düğümünü yokladı bir, arabaya –Gülşen'e– doğru yürüdü.

Az daha, "Bu ne çok şey, Beyhan!" diyordu Ekrem, neyse ki son anda yakaladı "Beyhan"ı. Bir şey söylemekten de kaçındı artık ve torbaları mutfağa taşıdı.

"Sen bana para harcatmamak için beni yanına almadın..." diyecekti, bunu da demedi. Demediği için de, Gülşen'in "Ben sana gelirsem sen de bana harcatmazsın..." demesini duymuş olmadı. "Ben sana gelirsem..."i yorumlamak derdine de düşmedi.

Devrilmeyecek biçimde, torbaları tezgâhın üstüne koydu Ekrem.

"İstersen sen çık..." dedi Gülşen. "Belki 'Erkek, mutfağa adım atınaz!' diyorsundur..."

"Bana ıspanak mı ayıklatacaksın?.."

Güldü Gülşen, sonra da sertlenir gibi etti:

"Ee, kim ayıklayacak başka!.."

Ekrem'i orada bırakıp, hemen bitişikteki odaya geçti. Paketi açtı. Pijamayı yatağın ayakucuna bıraktı. Sonra şilebezini giyindi.

Su sesi duyuldu.

Ekrem'in sesi duyuldu:

"Sen beni u'nut-maa!.."

Islık sesi duyuldu.

Ağırdan aldı Gülşen, mutfağa dönmekte hiç acele etmedi.

Gülşen'in giyimini değişmiş görünce:

"Güzel olmuş..." dedi Ekrem.

"Demek beğendin!.." diye sevindi Gülşen.

"Ispanak ayıklamam ama, çok iyi salata yaparım..." dedi Ekrem.

Salata için yıkadıklarını bir tabağa biriktirmişti.

"Hamarat insanları herkes gibi ben de severim..." dedi Gülşen.

Yukarıdaki dolabın kapaklarından birini açtı, bir kuru[illegible] alıp Ekrem'e uzattı.

"Demek herkes gibi olduğun da var senin!.." dedi Ekrem.

"Sence, çok mu ayrıksıyım ben?.."

" 'Ayrıksı' olmak, kötü bir şey mi?.."

"Neyin ya da kimin ayrıksı olduğuna göre değişmez mi?.."

"Doğru. Ayrıksı bulanın kim olduğuna göre değişir en çok da..."

"Açık sözlüsün..." dedi Gülşen.

"Bu, iyi bir şey, değil mi?.."

"Eh... 'Beyhan' mıydı adı, görüşüyor musunuz?.."

"Sayılır..."

"Anlatmak ister misin bana?.."

"Anlatırım sonra..." dedi Ekrem.

Bu erteleme biçimi Gülşen'den kaçmadı, sessizce güldü.

İçeriye giderken sordu:

"Televizyon izleyecek misin? Masayı ona göre hazırlayım..."

"Bir süre reklamlara bakmak istemiyorum..." dedi Ekrem.

"Demek, bazı kararlar aldın?.."

"Hayır. Bu kararı da şimdi aldım..."

Buna da güldü Gülşen.

Yemekte pek konuşulmamıştı. "Tuzu nasıl?" "İyi. Hatta, ben biraz tuzlu bile severim..." "Hıhı, buyur tuz, ekle..." "Şarap güzel mi?" "Güzel, ben beğendim..." İlk yudumlar içilirken de bir şey söylenilmemişti. Masa karanlık değildi ama, mum ışığında oturuluyormuş da sayılabilirdi. Fazla sertçe olmayan bir serinlik geliyordu pencereden, uzaktı, mumu titretmiyordu. Serinlik artınca, salınarak gitmişti Gülşen, pencereyi kapamıştı.

Gelip oturunca da çılgınlar gibi gülmüştü. Şaraptan mıydı, değildi. İçinden öyle gelmişti.

Sonra da üzünçlerden üzünç beğenir olmuştu. Bir sigara yakmış, şöminenin üzerindeki fotoğrafı göstermişti:

"Ben üç yaşımdayım öldüklerinde... Bizi halam büyüttü. Otobüs uçuruma yuvarlanmış. Biz yoktuk. Anneminki kan kaybı. Karıkoca öğretmen.

"Ergun da... O, sanıyorum.. cipiyle uçtu ölüme. Kendisi uçtu... O dönemeci alırdı Ergun. Gittim, gördüm orayı. Sarhoşken de alırdı.

"Kaltak!

"Ağabeyim bana iş bırakmazdı. Çünkü o benden beş yaş büyüktü. Küçükken çok önemlidir beş yaş fark... Sonra, ben yetişkin olduktan sonra da üzerime titrerdi benim. Evet. Biraz ağlamak istiyorum. Çünkü onu çok özlüyorum. 'Değer miydi?..' diye kızıyorum hep. Değer miydi?..

"Sen Ergun'un zamanı geldin mi bu eve?.. Gelmedin. Sallanır sandalyede oturmayı mı seversin? Hiç mi? Hiç mi sevmezsin? Demek, yaşlanınca... İnsan yaşlansın da, sallanır sandalyeyi sevmek zorunda kalırsa kalsın! Peki, niçin? Niçin burda bir sandalyenin eksikliğini düşündün? Haa, bir eleştiri bu. Biraz fazla dekorasyon renginde ve bir sallanır sandalyesi bile yok! Oysa, dekorasyon rengi artmayacak mı? Doğru, şimdiki eksikliği de duyulmayacak. Peki, başka eksik bir şey var mı sence? 'Eril bir ev...' mi dedin? Çok hoş. Yukardaki yatak odasını görmelisin. Bir ara çık da bak... Yok, ben orda yatıyor değilim. Aynalar var. Yatağı gösteren... Ağabeyim severdi öyle şeyleri... Evet, hiç çiçek olmayışı... İyi ki yokmuş, bir de onlarla ilgilenemezdim doğrusu! Bahçenin halini görmüşsündür... Peki, başka eksik olduğuna inandığın bir şey... Tanrım! Evet, filler yine vardı, ve... 'Belki bir resim...' mi dedin?.. Söyle bana, nasıl bir şey?.. Peki, çerçevesinin bir önemi yok! Küçük bir şey, evet. Göl değil. 'Dağ yolu...' İnanılmaz! Falcı mısın, Ekrem?.. Değilsin. Ama, biliyorsun...

Ergun'un cipi vardı diye... Yaa, gülen bir kadın... Genç bir kadın... Kaltak!

"Evet, yine dedim. Çünkü bir kaltak o! Boynuzladı Ergun'u. Onun bir arkadaşıyla boynuzladı... Yine de, alıp getirmek için oraya gitti Ergun. Nasıl sever, anlamıyorum... Bunca kadından kızdan sonra... Üstelik, tutup arkadaşıyla gitmiş bir kadın için... Domuzuna o arkadaşını seçmiş bir kadın için... Nasıl bir sevgiyse, alıp getirmeye gidersin?.. O sevgi bitirdi onu! Yok etti...

"Ha?.. Resmi ben parçaladım. Kapının yanında camları kalmamıştır, taşla ezdim.. ezdim... Evet, sandalyeyi de ben yok ettim. Buraya gelince gider ona kurulurdu, kaltak... Kırdım ve arka bahçede yaktım. Şömineye odun olabilirdi ama hemen yakılmalıydı. Saniye geçse yeniden canlanacakmış gibi gelmişti. Evet. O'nu yaktım bir bakıma!

"Ama suç bende. Aysu'nun ahını aldım belki. Aysu, İsviçre'de olan... Tam olarak bilmiyorum, inek sağıyordur –ya da para sayıyor olsun! Leman Gölü'nün oralarda falan... Birkaç yıldır aramaz. Ergun'a tutulmuştu. Kırılgan bir kızdı. Ergun da daldan dala... Uyardım Ergun'u, 'Kıza kötülük olur..' dedim. Sana ne! Ergun da uzaklaştırdı kendini. Aysu da ben istemiyorum sandı. Ne karışıyorsun! Belki de evlenirdi Aysu'yla... Cipini de boşluğa sürmezdi. Ne diye karışıyorsun sen, bırak Aysu da kırılırsa kırılsın!..

"Ne çok konuştum! Beni bu gece yalnız bırakmazsın, değil mi Ekrem?.."

YİRMİ ALTI

Pınar, çocuksu bir kinlenişle odasına gitmişti ve hemen de içeriden sesi gelmiştir

"Kont ve Kontes! Size bir kararımı açıklıyorum. Bana hiç öyle bakmayın, bu kararım kesin... Artık ayrılıyoruz! Lütfen, beni anlayın! Ben kararımı verdim ve size de beni anlamak düşüyor..."

Fırat'a, "Dinle!" der gibi işaret etmişti Beyhan.

Sevilmekten hoşnuttu Fırat. Yine de gözlerini annesinden kaçırmıştı. Üzgünlüğü tedirginliğe dönüşmüş, dal budak sarmıştı onu. Sanki.. sanki kötü bir şey olacaktı, ve.. bu Fırat da pişmanlıktan perişan...

Beyhan, ona bir şeyler söylemek zorunda kalmıştı:

"Geçer..." demişti. "Alışır alışır..."

Konuşmaya korkulur olmuştu, en iyisi yatmaktı. Kalkılmıştı.

İlacı almayı unutmamıştı Beyhan.

"Beyhan, aptal şey! Zırlama..." demişti.

Ve uyumuştu.

Fırat, bıçağın ucuyla kavanozun dibindeki ezmeyi sıyırmaya çalışırken, birden gülüyor.

"Söyle n'olur! Niye güldün?.." diyor Beyhan.

"Babam geldi aklıma..." diyor Fırat.

Pınar da ilgiyle bakıyor...

" 'Sakın lüferin yanağını bırakma!' derdi..."

"Sevsinler!" diyor Pınar. "Senin aklına baban değil, lüfer gelmiş..."

Gülüşüyorlar.

Yok, Pınar'da surat bir karış.

"Bir dünkü havaya bak.. bir bugünkü havaya..." diyor Beyhan.

Pencereden yana bakıyorlar.

"Sen o konuyu babanla konuşmuşsundur..." diyor Beyhan.

Bir umutla bekliyor Fırat'ın ne diyeceğini Pınar...

"Karışmak istemedi."

Pınar'a, "Gördün mü?.." gibisine bir işaret yapıyor Beyhan.

Kin dolu bir Pınar:

" 'Ah, oğlum!.. Lüfer yersen yanaklarını unutma!' demedi mi?.."

Gülmeye vuruyor Beyhan...

"Kızım, bizim ailenin erkeklerinde var bir şey..." diyor. "Salim Bey, yalnız olmak ister... Ekrem Bey, kaç yaşında ayrılmış... E, Fırat Bey de yalnız olacak..."

Kalkıp mutfağa gidiyor, çayı getiriyor.

"Ben kendime alıyorum..." diyor.

Masaya bırakıyor.

"İsteyen kendi alır..."

Sonra da çayını karıştırırken pencereye dönüyor, sanki masadan kopmuş gibi oluyor.

Hiç alınganlık göstermiyor Fırat. Çayının kalanını yudumluyor hemen.

"Sen de ister misin, Pınar?.."

Pınar, elini fincanı üzerine tutarak yanıtlıyor Fırat'ı.

Çayını karıştırırken soruyor Fırat:

"Siz ne yapıyorsunuz bugün?.."

Susuluyor.

Pınar, Fırat'a bakmadan diyor ki sonra:

"Gerçekten.. gidecek misin, Fırat?.."

"Yok, beni seviyor musun diye.. bunu denemek için yapmıştım... E'vet! Ne var bunda üzülecek?.."

"Hiç! Üzülecek ne olabilir ki?.."

Uzanıp Pınar'ın saçlarını seviyor Fırat.

Gözleri dolan Beyhan'a:

"Lütfen, anne..." diyor. "Kazakistan'a gitmiyorum. Müdür yapsalar gitmiyorum... Bir başka kente de gidiyor değilim... Yine hep birlikte olacağız..."

"Ben karışmıyorum.. bir şey demiyorum, oğlum... Kazakistan'ı da senin iyiliğin için istemedim..."

Susuluyor.

Sessizliği bozan Beyhan oluyor...

"Peki, sen ne yapıyorsun bugün?.."

"Bir yer bulmuştum. İrfan kefil olacak. Cuma günü biraz para verdimdi... Bugün akşama kadar kimseye vermeyecekler evi... Beni bekliyorlar sözleşme için..."

"Ev nerde?.."

"Babamın ajansa yakın..."

"İyi."

"Sen ne yapıyorsun, Pınar?.." diyor Fırat. "Benim külüstürle gezelim mi?.. "

"Aylin bekleyecek beni..."

"Tamam. Gezeriz. Sonra nereyse, bırakırım seni..."

Kararsız bir Pınar...

Onu yüreklendiriyor Fırat:

"Karnen için olsun, ha?.."

Pınar'ın suskunluğuna bakıyorlar.

"O da Çınarcık'a gidiyor. Salıya..." diyor Beyhan.

"Belki ben de gelirim bir hafta sonu..." diyor Fırat.

"Çınarcık'ı sevmez Oya!" diyor Pınar.

Fırat sıkılmış...

"Evet, Çınarcık'a da dertti!.."

Gülmeden edemiyor Pınar.

"Baban ne yapıyormuş, bir şey dedi mi?.."

"Yok. Konuşmadık. Ajanstan bir nikâh vardı dün..."

"Bana belki Vildan uğrar..." diyor Beyhan. "Biliyor musun Fırat, ben sanıyordum ki..."

Kendini tutamayan bir Pınar...

" 'Sanmak, yanılmaktır!' "

"Evet. Öyle mi demiştim dün?.. Doğru olduğu çıkıyor işte, görülüyor... Sanıyordum ki, işlerin senin istediğin gibi gidiyordur... Biraz para biriktirirsin, falan... Evlenirken çıkarsın burdan..."

"Onların hepsi olur, anne... Soba borularını ezmiş de götürmüş babam..."

"Güzel." diyor Beyhan.

Gidip çekmeceden mezurayı getiriyor, Fırat'ın tabağının yanına koyuyor:

"Pencereleri ölç..." diyor. "Perde parası verme, ben evden ayarlarım bir şeyler..."

Sonra da ekliyor:

"Babasının oğlu..."

YİRMİ YEDİ

Kahveden tadımlık bir yudum alıyor Tuğçe. İyi. Sütü.. sıcağı yerinde. Şekerini mi karıştırmamış? Demin mutfaktan gelirken de bakınadı mı tadına? Unuttu mu? Baktı baktı! Pencerenin önünde mi böyle görünüyor? Pencere, kahvenin içine bakıyor, –da... Kahvede kim var? Kahvede kim yok? Gül'me! Üşeniyor kaşığa gitmeye. Gel kaşık!.. Gelmiyor kaşık. Duymuyor kaşık. Aldırmıyor kaşık. Bir yudum-cuk daha... Yok yok, iyi bunun şekeri...

Kendini inandır, mutlu ol!

Sehpaya bırakmıyor fincanı, elinde tutuyor. Kanepenin arkasına kıçını yaslamış öyle, pencereden bakmayı sürdürüyor sonra.

Her yer gri.

Karşı yapı. Karşı yapı ile aralarında kalan ve daha daralmış gibi duran hava. Karşı yapının kaçak katı. Ekleme renginin çirkinliği. Bacaları.. düz damı. Damdaki ziftli yamalar. Ziftin tozlu karası. Damın buruşmuş yüzü. Derinliği alçalmış gökyüzü. Parçalanmaz bulutlar. Gölgelenmiş güneş... Görünen ne varsa, hepsi gri.

Yalnızlığın rengi, –gri.

Bir yalnızlık duygusu.

Duyulan. Seçilen. Korunan. Ayrı tutulan.

Gözetilen. Okşanan. Sevilen. Kinlenilen.

Bağışlanan. Hayran olunan. Tapılan.
Tapılmak zorunda kalınan.
Yüceltilen. Nefret edilen. Terk edilen.
Kaçılan. Saklanılan. Yoksanan. Unutulan.
Unutulmaz olan.
Özlenen. Koşulan. Kavuşulan.
Sımsıkı kucaklanan.
Sevinç, coşku, mutsuzluk, acı duyulan.
Duyulan. Seçilen...
Bir yalnızlık. Gri.

Ne çok yanıldı bu Tuğçe!..
Ne çok yanıldı!
Bilen bilmeyen biri de, "Yanılmayı sevdi o..." desin, –mi?.. Bir de haklı çıksın, –mı?..
Kim bu? Tuğçe'ye hem böylesine yakın.. hem öylesine uzak, –olan. Kim?..
Evet, hataları var. Olmuştur. Onları da seviyor Tuğçe. Anlayış gösteriyor kendine. Kendini alıyor kendinin tırnaklarından ve.. yanılmayı sevmiş oluyor. Başarıyor da.
Bu mu başarmak?
Bu!
Yaz günü ne böyle? Ne iç bunaltan bir hava!
Keşke yağmur yağsa!
Çipil çipil bir yağmur...
Dağılsa bu kuzgun karası.

Bu pencereyi sever.
Kışın da. Camın alt yanları buzlanıp çiçeklenmiş olunca da.
Perde açık durur. Çünkü karşıda bakacak kimse yoktur. Lamba yanarsa, yine de kapanır perde.

Gri yapı. Arkada bahçesi. Sonra yangın yeri. Sonra yeşil yapının bahçesi. Taa sonra yeşil yapının pencereleri.

Yok, orada dürbünle bakan biri varsa, oncağızın da boşa gitmesin çabası. Baksın. Görsün. İşte, Tuğçe fincandan bir yudum alıyor. Bırakıyor fincanı. Boynundaki havluyu saçlarına sürüyor şöyle.

Şöyle.

Atıyor havluyu şöyle.

Yakası düşüyor sabahlığın.

Şurada, sol omzunun altında ben vardı bir. Bakıyor duruyor mu diye.

İyi. Duruyor.

Dursun.

"Sırtındaki Beni İnceleyen Kadın" portresi.

Karşıdaki Dürbün'ün çabalarını takdir ediyor ama, hah ha!

Kapanıyor.

Beni görüyor musun?..

Tuğçe'yi görüyor musun, hey!

Hiç kimse anlamadı bu Tuğçe'yi!

Yok, yaşlanmayacak. Genç ölecek. Bir çaresini bulacak. Ve.. yaşlanıyor olunca, ölecek. Niçin mi? Niçini falan yok. Çünkü, öyle istiyor. Biliyor, katlanamaz çünkü. Bir de yaşlanmış olarak katlanamaz bu.. bu yaşanılmış olana. Bakacak ki yaşlanıyor, ölecek.

Mezarcıların düşlerini süsleyen bir Tuğçe, –olacak...

Tuğçe kim?

Kim bu Tuğçe?

Adı da ne demekse... O bile bilinmeyen. Sözlüklerde de rastlanılmayan... Babasının müdürünün koyduğu... Bunu bil-

se ne olur? Yine de "kraliçe"yi andıran... "kaneviçe"ye benzeyen... Kimin adı kendi adı ki!.. Tanrı'nın işte özenerek yarattığı.. yalan mı? Şansına pek öyle ilgi göstermemiş olduğu.. yalan mı? Yeniden doğarsa, adı Hicran olsun ister. Talihi yine böyle olacaksa... Hicran! Bir de menekşe olsun ister gözleri. Talihi böyle olacaksa, daha ne istesin ki!..

Ah! yaa, Ekrem Beey!..
Ah! yaa, öyle bir adamı olsa...

YİRMİ SEKİZ

Pervin kötü bir gece geçirmişti. Ortada yeni bir şey mi vardı? Yoktu ama, biriken.. düşündükçe büyüyen.. bölünerek çoğalan sanki, dertler.. kaygılar... Sonra da, kalkamamıştı. Hemen de telaşlara kapıldı. Geç kalıyordu sanki... Geç mi kalıyordu? Nereye?..

Nereye geç kalıyordu?..

Okan'a iki satır yazdı, bıraktı. O da geç yatmıştır. Belki ilk eserine çalışmıştır. Kendisini yazacakmış! Keşke yazsa, –mı? Oysa, gerçeği kurcalamak.. hep kurcalayıp durmak.. acı çekmek.. sürekli, acı çekmek.. kolay sanıyordu.

Bu Pervin de öyle sanıyor değil miydi?

Geleceği.. kolay sanmıyor muydu?

Kendini dışarı attı.

Pek de dışarı çıkılacak havaya benzemiyordu ya, olsundu. Nesi vardı? Kapalıysa, kapalı... Yağmaz! Yağarsa, yağar...

Evet, biraz esiyor. Essin.

Rüzgârlığın başlığını bile kaldırmadı.

Yürüdü.

Kadir, Ekrem'le öyle yıllar sonra karşılaşınca, akşam evde Pervin'e büyük bir coşkuyla anlatmıştı bunu. Sonra da bir hafta sonu, "Kalk, Ekremlere gidiyoruz..."

diye tutturmuştu. Sözünü dinletememişti Pervin. Kadir onu ısrarlarıyla neredeyse çekerek götürmüştü. Bir iki şey alınmış, öyle habersiz habersiz... Bir de, nasıl kış var!..

O zamanlar, Okan dört yaşında falan... Ortada bir demir soba yanıyor. Erkekler rakı içiyor masada. Pervin'in de işte en dertli günleri... Dert ona "Sen dert görmemişsin..." demiş. Gelmiş, karşısında durmuş. Pervin de dert nedir, görmüş!

A, bu Beyhan Hanım, başka bir insan! Nasıl candan sarılıyor Okan'a... Sen bu Okan'da da bir şımarma.. bir şımarma! Neyse, Pınar küçük daha. E, Fırat erkeklerle oturuyor, yoksa kıskanacak çocuk!

"Bakın, size bir şey söyleyim de, bana kızmayın, Pervin Hanım. Sizin işiniz hiç kolay değil! Çok güçlü olmalısınız. İnsan denilen –belki siz bilmezsiniz– bir canavardır. Siz güçlü olmazsanız, bu çocuğu parçalar canavarlar."

İşte, Pervin'in diline yerleşen canavar, o canavar.

Kendini "Beyhan Hanım"a çok şey borçlu bilen bir Pervin...

Bu yol nereye gidiyor, Pervin?

Bu yolun nereye gitmesini istiyorsun?

Bunda bilmeyecek bir şey yok!

İyi mi oldu sanki, o kadının çocuğu olmadı da!.. Nikâh diye diye tutturamadı da, iyi mi oldu?..

Kendi geleceğini kendi düğümlemiş bir Pervin...

Pişman olmak için de geç kalmakta olan bir Pervin...

Hadi, diyelim hepten attın Kadir'i!

İyi.

Tamam, şunu bunu da sana verdi... Sonra?

Ya, daha da sonra?

Okan da otursun yazsın!..

Sahi, inanıyor musun, yazacağına?.. Bunun bir heves olmadığına?..

Belki şu annesini de anlatır, ha?..

Dalyan.

Gezginler. Yürüyenler. Dolaşanlar. Koşanlar. Daha yavaş koşanlar. Bisikletliler. Köpek gezdirenler. Angaryaya köpek gezdirenler. Yerini çoktan tutmuş olan simitçi. Daha gelmemiş olan baloncu. Kavgacı ve uysal boyacı çocuklar. Yanlış kişiye adres soran biri. İşler kesat kozhelvacı. Aynı köşenin aynı çengelliiğne satıcısı duasız dilenci, –amca. İzinli birkaç er. Ve çocuklar... Ev onlara kalsın diye dışarı kovalanmış yetişkince çocuklar. Kol kola girmiş kızlar. Bakımlı çiçekler. "Ahh, hiç evde durmaz!" yaşlılar.

Deniz.

Ben poyrazım.. ben poyrazım.

Kurşuna dönüşen deniz.

Martı çığlıkları.

Ve.. Pervin...

Ağaçlıklı yolun çıktığı alana bakan, bir kahve.

İçerisinin belirgin sıcaklığı.

Pek kalabalık da sayılmaz bu hafta.

İyi.

Ne şirin kız ama! Küçük de...

"Günaydın, efendim..."

"Günaydın..."

...güzel kız, günaydın. Benim bir oğlum var, adı Okan.

"Ne istemiştiniz?.."

"Bir.. çikolatalı pasta, lütfen. Hıhı, onlardan. Ve çay!"
"Şimdi, efendim..."
O. Yine o adam.
Gözlüklü.
Adamı görmezliğe vuran Pervin.
Ayakları o yana yönelen Pervin.
Yok, okuma gözlüklü.
Bıyıksız.
"Şöyle buyursanıza..." diyen adam.
Duraksayan Pervin.
"Aaa!.." değil.
"Niye olmasın?.." da değil.
Yandaki masayı gösteren:
"Ben şöyle otursaydım..." diyen Pervin.
"Gelecek mi vardı?.."
"Yok, hayır da..."
"Lütfen... Rica etsem..."
Sanki, bir tatil köyü olsun. Ve herkes birbirini tanıyor olsun. Tanıyormuş sayılıyor olsun. Adam da bu yüzden böyle hiç çekinmiyormuş olsun.
Geçen haftaki gibi.
Şamatacı gençler, aralarındaki kızlardan birine dondurma şakası yapıyorlardı.
"Ah eritti, yüreğimin ateşi!.." diye takılıyorlardı.
Pervin, kapıya yakın oturuyordu.
"İyi hafta sonları.." demişti çıkmakta olan adam.
Yalnızca başıyla selamlamıştı onu Pervin de.
Şimdi ayağa kalkıp:
"Lütfen..." diyen adam.
Adamın masasına ilişmeye niyetlenir gibi olan Pervin.
E, tatil köyü ya...
Oturan Pervin.
Gülümseyen adam, el uzatan...

"Özür dilerim, ben Serdar..."

"Ben Pervin..."

"Ne içersiniz?.."

"Ben söylemiştim, çay..."

"Güzel. Şimdi gelir. Bakın şu çörekler... Nane koymuşlar. Siz bilir misiniz, ben ilk kez yedim..."

"Bir bakayım, peki..."

"Yalnız biraz acı, Pervin Hanım... Bilmiyorum, hani dokunursa..."

Yarım gülen Pervin...

"Acı, herkese dokunur, Serdar Bey!"

O anda, birden öylece duruyor Serdar.

Dersini almış bir yüzle bakıyor:

"Haklısınız..." diyor.

Ve gazeteleri katlayıp masada yer açmaya sığınıyor sanki.

Yalnızca kendisine söylüyormuş gibi:

"Acı, herkese dokunur..." diyor sonra da.

Onun –böylesine– etkilenmiş olmasından Pervin hoşnut. Para çantasını bırakıyor masaya, rüzgârlığını çıkarıp katlıyor, yandaki sandalyeye bırakıyor.

İstediklerini getiren "şirin kız"a teşekkür ediyor.

Şekerliğin kapağını açıyor Serdar.

Çayını karıştırıyor Pervin:

"Buralı mısınız?.." diyor.

YİRMİ DOKUZ

Tekne kazıntısı Atacan, bu büyükbabasını hiç üzmez. Nermin Hanım'ın burnundan getirir, –nazı ona! Oysa, her şeyini de büyükannesine borçludur. Bilmez kerata, bilmez!.. Kime çektiyse, bir inat.. bir sinir... Eh, çocuk biraz ufak tefek... Yapısı öyle, Nermin Hanım'ın suçu ne?.. Kadıncağız hep ardında dolanıp durmadı mı, elde tabak, elde kaşık... –hani, yorulsun da.. gönlü olsun da, iki kaşık daha insin boğazından diye– koşturdu durdu. İyi etti. Hah ha, yağ tutmadı Nermin Hanım. Orası burası sarkmadı. Pörsüdü biraz, –o başka! Zeynel Bey onu soyunuk yakalasın, ne diyor Nermin Hanım? "Sus.. sus... Aa..." Daha Zeynel Bey bir şey demeden diyor diyeceğini Nermin Hanım.

E, Zeynel Bey durur mu?.. Hem, niye dursun?..

Şöyle bir vuruyor Nermin Hanım'ın sağrısına, diyor ki:

"Minare de yerindee.. mihrap da!.."

Hay Allah!

Oğlan görmüş, dolanıp duruyor kadının arkasında. Vuracak öyle. Bulur bir fırsatını da... Vurur da... Babaanne de delirir...

"E ben size ne deyim, Zeynel Bey!"

"Babannemde minare var..." der oğlan.

Zeynel Bey duymazdan gelir.

Durmaz oğlan:

"Büyükbaba?.."

"Haa?.."

"Kadınların minaresi olur, di mi?.."

"Olmaz oğlum, olmaz!.. Gel bak sana ne göstere-cem!.."

"Büyükbaba be?.."

"Haa?.."

"Babanemde minare var, di mi?.."

Ya, sabır...

" 'Parmak kadar çocuğa ne öğretiyor!..' diyecekler..."

"Sen söyledin! Sen söyledin!.."

Ulan sus! Ulan unut!

Hah ha!..

Ağalar, beyler de bebekten olur, ya!.. Atacan da beş yaşında ama, gördüğü her şeyi okur. Yazamaz. Okur. Yüksek sesle okur. Heceler, zorlandı mı aldırmaz, ille sökecek. İlle okuyacak! Bir de sorar. Her şeyi sorar. Sorsun. Sora sora öğreniyor. Öğrendim, yeter, demek bilmiyor. Soruyor yine. Sorulmayacakları sorduğu da oluyor elbet. E, olsun varsın. Çocuk... Soracak öyle çok şey var ki... Ya, öyle çok şey varmış ki soracak, ne demezsin!

İlahi, Salim Bey!

Canım, adamın ettiğinde bir kötülük yok. İstiyor ki, bu Zeynel kardeşine bir yardımı dokunsun... Evet, o dedi diye de herkes evet diyecek değil elbet. Ama, olursa da olur... Yok, Cavit de haklı, haklı olmasına...

Şimdiki gençler "ınaydanoz" diyorlar, hah ha! Sağ olsun, biraz öyledir. Öyleye benzer yani... Her şey aklını bir takmaya bakar. "Sen o işi olmuş bil..." der. Adamı eskiden tanırmış. Onu kırınazmış... Kırtasiyeci, canım... Oyuncak moyuncak... Yazın ne iş olacak da! Eh, dükkâna birkaç durak var... "Çişini tutuyorsa, gelsin..." demiş adam. Gülerek anlattı Salim. "Demek böyle dedi, ha?.."

Hah ha!

Da, Cavit gönül koymuş. Nermin anlattı:

"Ne gerek var, anne!.." diyesiymiş. "Gerekiyorsa, bilelim... Bir emekli maaşı da bu Cavit oğlundan olsun... Üç kuruş için... Kırtasiyecide... Bu yaştan sonra... Tamam, ziyan olmasın peki, Salim Bey topladığı faturaları, fişleri getirsin de.. çişini tutuyor mu falan.. canı sıkılacak sonra babamın... Çok sıkılacak!.."

"Yok ben de üzülürüm..." demiş Ayşenur. "Sanki Cavit'in size yardım etmesine ben mi engel oluyorum da?.."

"Aa, o nasıl söz!.. Senden olur mu?.." demiş Nermin. "Sonra.. dilenmiyor ya kızım..."

"Onun bunun fiş vermesiyle..." demiş Ayşenur.

"Yok kızım, kahvesini içiyor, sigarasını tüttürüyor, gidiyor adam... Ayıp olur, geri çevrilmez. 'Sen kendine sakla fişini...' diye nasıl desin?.."

"Siz karar verdinizse, anne... Bize söz düşmez..."

"Aman, Ayşenur! Başımdan uzaklaşır biraz... Kötü mü olur?.."

Dün Salim Bey'e:

"Hele dursun şimdilik..." demişti.

Salim Bey'e kalsa, kalkıp gidecekler, adam bekliyor, falan... İş bitirecek ya!.. Sonra da onun bir şey sormasına bırakmadan, içerinin yolunu tutmuş, kahve yapmaya koyulmuştu.

Sonra da kahveleri getirdi ki...

Salim bir küssün.. bir surat etsin!.. Yahu, n'oluyor! Kâğıt gibi olacak ne var da?.. A, kalktı gidiyor. Gazeteleri bile almadı. Fincanın yanına bırakmış fişleri. Yani bu Zeynel'in kimi kimsesi yok mu, "Aa, fişleri para gibi sokuşturuyor..."

demezler mi?.. Derlerse, iyi mi olur?.. Neyse.. onu da hoş görmek gerek... Yalnız bir adam ne de olsa...

Yukarıdan iniyor Nermin Hanım.
"Yatıyorlar mı?.." diyor Zeynel Bey.
"Ayça iniyor şimdi... Ötekiler yatıyor daha..."
"Yatsınlar yatsınlar... Oğlan?.."
"O ayrılmıyordur anasının yanından..."
"İyi iyi..."
Kalkıp Salim Bey'e telefon ediyor Zeynel Bey.
Yok.
"Bu havada nereye gittiyse kimbilir?.."
"Aman, buraya gelmesin?.." diyor Nermin Hanım.
"Yok yok, telefon etmeden gelmez Salim..."

OTUZ

Boşanılan günün akşamı, yemeğe çağırmıştı Beyhan. Günler sonra, evine gelmiş oluyordu Ekrem. Pınar sessizdi sofrada. Ekrem ve Beyhan, metni önceden belirlenmemiş bir oyunu, karşılıklı sürdürme çabasındaydılar. Zorlanıyorlardı. Çünkü ikisi de kötü oyuncuydular. Ve içlerinden gelen gibi olmak da, oyun dışı kalmıştı. Belki iyi niyetli, ama beceriksizlik sarkan.. o konuyu açmadan.. o konunun dolaylarına yaklaşmaktan bile sakınarak, gündelik şeyler üzerine küçük küçük söyleşiler.. içtenliksiz olmasa da yapay sayılabilir sorular.. sorulara yine öyle olan yanıtlar.. birbirlerini onaylamalar.. gülmeler... Pınar'ı da oyuna katmaya çalışmalar.. falan...

Belli oluyordu, sıkılmıştı Pınar da.

İsyan etmedi. Yüzlerine de vurmadı. Sabaha okul vardı. Geldi, öyle yalandan bir ona.. bir ona sarıldı, odasına geçti.

"Peki Beyhan, çok söyledim sana... Yalvardım. Niçin konuşmadın da benimle, ve şimdi..."

"Öyle gerekiyordu. Konuşmadım. Seninle konuşmaktan kaçındım, çünkü.. ikna yeteneğin var senin. Konuşursak, beni yolumdan döndürecektin!.."

"Seni yolundan döndürmem kötü bir şey miydi, ve..."

Onun sözünü kesmişti Beyhan:

" 'İyi'... 'kötü'..." diye söylenmişti.

Ekrem, bir şey demeden bakmıştı.

Sonra eklemişti Beyhan:

"Beni yolumdan döndürmüş olmanı istemiyorum." demişti. "Ben kendi yoluma gitmek istiyorum!"

"Yolumuz aynıydı eskiden."

"Eskiden! aynıydı. Senin yolun benim yolum olmuştu çünkü... Artık istemiyorum!"

"Peki, senin yolundan birlikte gidemez miydik?"

"Benim yolumda sana yer yok!"

"Sildin mi beni?.."

"Evet. Çünkü öyle gerekiyordu, sildim. Sildim ama kazımadım. Lütfen, bana kendini kazıttırma, Ekrem!"

Susulmuştu.

"Seni bir doktora götürmeliydim..." diyecekken kendini tutmuştu Ekrem. İyi de etmişti, çünkü biliyordu Beyhan'ın "O doktor kendine baksın!" diyeceğini. Bunu söylemenin onu kızdırmaktan başka bir şeye yaramayacağını da biliyordu.

"Artık bir konuksun bu evde!.." demişti Beyhan. "Evet, ağır geliyorsa, sen bilirsin. Gerçekçi ol, Ekrem! İşte, benden duy: Bir zamanlar senin olan bu evde bir konuksun artık!.."

Ekrem'e de sakallarını sıvazlamak kalmıştı.

"İstersen, şurda bir yerde yatarsın da..." demişti Beyhan. "Ama.. unutma, sen bir konuksun bu evde. Ve... Salim Bey'in oğlusun!"

" 'Salim Bey'in oğlu...' " diye söylenmişti Ekrem. "Kibardır. Sorun çıkarmaz..."

O sırada Pınar'ın hıçkırması duyulmuştu.

Bakışılmıştı.

"Ben kalkıyorum..." demişti Ekrem.

"Kızla istersen ilgilen..." demişti Beyhan.

Kalkmıştı Ekrem:

"Konuklar gelirler.. ve giderler..." demişti.

Durgunlaşmıştı Beyhan.

Eğilip yanağından öpmek istemişti Ekrem.

Yarım öptürmüştü Beyhan, kapıya geçirmişti onu.

Merdivene yönelen Ekrem'e:

"Güller için teşekkürler..." demişti.

Durup bir an bakmıştı Ekrem. Sonra da başını yanlara sallayarak hızla inmişti basamakları.

Şömineyi yakarken öylesine titizlenmesi belki gerekmiyordu Ekrem'in. Ama bunun –bilinçli olmadan– bir törene dönüştürülmesi; odunların yerleştirilmesi, aralarına gazete parçaları sokulması, çıraların yeri, sehpanın üstündeki uzun kibritin çakılması, tutuşturulması, geçip karşısında durulması, çoğalan alev.. çoğalan çıtırtı.. kararıp kıvrılarak bacaya uçuşan kâğıtlar.. halının üstüne diz çökülmesi, tapınır gibi durulması, güzeldi.

Yine de, üzünç veren bir yanı vardı.

"Yahu, kim fiştekliyor bunları?.." demişti Salim Bey. "Bir zamanlar annen de tutturmuştu böyle... Geçer geçer... Sen dikkatli ol, hepten kopacağı bir şey yapma. Gitme üstüne. Suyuna suyuna git... Geçer hepsi.. geçer... Sonra da gülersiniz bunlara..."

Yüzünde küçük bir gülücük belirdi Ekrem'in. Ve birden aklına gelenle, tepegözün yanındaki telefona gitti.

Salim Bey'i aradı, babası yoktu.

Sonra, az daha evi arıyordu. Beyhan'ı... Nerede olduğunu anımsadı bir an.. ve ne diyecekti ona?.. Hemen kapadı telefonu.

Sonra da durup bakındı. Hiç değilse, kahvaltıyı hazırlardı...

"Özür dilerim, Ekrem. Geceni berbat ettim..."

Bir şey demiyor Ekrem.

"N'oldu bana?.." diyor Gülşen. "Şarap mı iyi gelmedi?.. Sanki yeni içiyorum da..."

Susmayı seçiyor Ekrem.

"Beni sen yatırdın, değil mi?.."

Gülerek bakan bir Ekrem...

"Sen yatırdın. Sonra? Beni hiç istedin mi? Benden yararlanmak da istemedin mi?.. Sen yapmazsın. Evet evet, yatırdın beni, ayaklarımdakileri çıkardın. Ha?.. Üstümü örttün. Sonra?.. Ha? söyle lütfen... Beni seyrettin! Bildim. Horladım mı?.. Aman neyse... Sonra?.. Saçlarımı okşadın. Bu güzel. Beyhan Hanım hastalanmış.. onu yatırmışsın.. sonra da saçlarını okşamışsın gibi mi? Yok. İyi. Neydi? Pınar! Onun saçlarını okşar gibi mi?.."

"E artık! Bir de kızına sulanan sapık baba olmayım yani..."

Gülüyor Gülşen...

"Kızın gibi olmak isteyen vardı sanki!.. Karın gibi olmak bile istemem. 'Gibi' olmak istemem, Ekrem."

Bunu onaylıyor Ekrem.

"Söylesene!.. Niçin saçlarımı okşadın?.."

"Bilmem..." anlamına bir işaret yapıyor Ekrem.

Atılıyor Gülşen:

"Yalnızca saçlarımı okşadın, değil mi?"

"E, yok yani..."

"Acıdın ını bana?.."

"Hayır. Acıma değildi."

"Kendine mi acıdın yoksa?.."

"Daha neler!"

"Öyle değil. Hevesin kaldı diye değil. Felsefe yaparak, yani... 'Şu dünyanın işleri...' diyerek kendine..."

"Pek öyle uzun uzadıya düşünmedim."

"Biliyorum. Çok sürmedi. Çünkü sızmış falan değildim. Numara yapıyordum. Hah ha!.."

"Ne!"

Kızmış gibi bakıyor Ekrem, sonra da diyor ki:

"Sen numara yapmazsın..."

"Herkes yapar. Ama, doğru. Kendim için yapmam. Başkası zora girmesin diye yaparım."

"Ben zora girerim diye mi numara yaptın yani?.."

Hemen cayıyor gidilen yoldan Gülşen:

"Yok yok, numara falan değildi. Sonra? Sokulup yanıma uyudun mu? Şövalye! Aramıza kılıcını koydun ve uyudun.. –mu?.."

Kanepeye bakıyor Ekrem.

"Burda mı yattın?.. Kanepede... Soğukta..."

"Soğuk sayılmazdı..."

"Ergun'un odasını da istememişsindir..."

"Düşünmedim hiç. Dönüp buraya, içtim. Şarabı bitirdim. Başka içki bakındım. Orda konyak buldum ama açılmamıştı..."

"İnsan açmaz mı?.. Şimdi aç..."

Kalkıp amerikanbarın oraya gidiyor Ekrem.

"Evet, bugün kış geri geldi nasıl olsa..." diyor.

Şişeyi ve iki konyak bardağını getiriyor masaya:

"Ne diyordum?.. Ha, sonra da baktım ki, bir ağırlık var üstümde..."

"Bana çok az koy, lütfen..."

"Tamam. Tadımlık. Uzandın kanepeye..."

Oturuyor yerine Ekrem:

"Sağlığına..."

Bir şey demeden bardağını dokunduruyor Gülşen.

Sonra uzanıp Ekrem'in fincanına bakıyor.

"Kahven bitince, söyle..."

"Tamam, daha var..."

"Masada böyle oturmayı seversin, değil mi?.."

"Eh..."

"Beyhan Hanım da içer mi?.."

"Seyrek olarak..."

Sonra gülüyor Ekrem.

"Neye güldün?"

"Bir şişe konyağı bitirdi bir gün... Ankara'da, yeni evliyiz... Ne yapacağımı şaşırdım kaldım. Attım benim Vosvos'a.. götürdüm evlerine. Sonra.. haydaa, ben de tutmuş ne anlatıyorum ya!.."

"Onu unutamadın, değil mi?.."

"Unutmak iyi bir şey mi sence?.. 'Unuttum..' desem, 'Bu beni de unutur!' demez misin?.."

"Genellikle, öyle düşünülüyor ama..."

"Ben yaşadıklarına bir anda sünger çeken biri hiç olmadım..."

Ekrem'in elini tutuyor Gülşen...

"Böyle çok iyisin..."

OTUZ BİR

Fırat, arabaya binince hemen bir sigara yakıyor. Açlık giderir gibi solukluyor sigarayı. Motorun ısınmasını bekliyor.

"Hah, yağmur da başladı işte!.." diyor.

Bir şey demiyor Pınar. Sarı renkli rüzgârlığının içine gömülüyor sanki.

Silecekleri deniyor Fırat.

Kesik kesik bir yağmur atıştırıyor.

Fırat askerden geldiğinde öğrenmişti ayrıldıklarını. Annesine bir şey demedi. Belli etmemeye çalıştı ama, kendisine söylemediler diye.. onun askerden dönmesini bekleyemediler diye kızdı. Babasını da aramadı. Yine de merak ediyordu, annesini bu kararı almaya itecek ne yapmış olabilirdi babası?.. Başka biri mi vardı?

Pınar bir şey bilmiyordu.

Dedelerine gittiler iki kardeş.

"Boş verin onlara... Siz kendinizi kurtarmaya bakın." dedi Salim Bey.

Pınar sordu:

"Peki, niçin böyle oluyor, dede?.."

Salim Bey güldü, sonra da ekledi:

"Isırmadan öpüşülmez!.."

Ve yine güldü uzun uzun.

Oradan çıktıklarında, ağabeyini kolundan tutarak durdurdu Pınar. Diyeceğini diyemeden gülmeye başladı.

"Benim annem..." dedi sonra. "Senin babanın dudağını ısırmış!.."

Fırat, kardeşine kolunu sardı:

"Tamam, tertip!.." dedi. "Senin annenin dişlerini sökemeyiz ama... Benim babamın dudağı için bir şey yapmak gerekiyor..."

Pınar da tüm dünyaya bağırdı:

"En büyük asker.. bizim asker!.."

Arabaya yürürlerken, Salim Bey de camdan onlara el etti.

Babasına kızmaya hakkı olmadığına karar verdi Fırat. Kaldığı otele gitti. Ve onu öyle sakallarını kesmiş görünce, çok şaşırdı.

"Bir fırtına bu!.." dedi babası.

" 'Aklı olan evden çıkmaz bu havada!..' der dedern olsa..." diyor Fırat.

Pınar, denize bakıyor.

"Üşüyünce söyle, gidip çay falan içeriz..." diyor Fırat.

Pınar, denizin renginde ne buluyor?

Bir şey mi arıyor?

Ne arıyor?

Buluyor mu.. bulacak mı?

"Bizimkiler barışırlar mı?.." diyor Fırat.

"Annem barışmaz!.." diyor Pınar.

"Doğ'ru!"

Bir sigara yakıyor.

O yaz. Önceki yaz. Çocuğun adı Cenk.

Saklambaç. Yaklaşan gece. Saklanılan ağaç arkası.

Pınar'ı kendine çeviren Cenk.
Öpen...
"İşte böyle öperler..." diyen Cenk.
Cenk'in bacağına tekmeyi atan Pınar.
"Tekmeyi böyle yerler..." diyen Pınar.
"Uff.. uff!.." diye sızlanan Cenk.
"Hah haay!.."
Sobelenen Pınar.
Diş kamaşması gibi bir duygu.
Oyunu bırakan Cenk.

Kıyıdan ayrılınca, kentin içine sürüyor arabayı Fırat. İlgisiz sokaklardan geçiyor, anayola çıkıyorlar.

Pınar'ın durgunluğuna üzülüyor Fırat.

Onu sevindirecek bir şey yapmak.. yapmış olmak.. onu sevindirmiş olmak istiyor.

"Lütfen Pınar..." diyor. "Biraz anlayışlı ol! Tamam, beni seviyorsun. Güzel. Kardeşim istemiyor diye.. ben bir karar verdim, bundan caymamı bekler misin?.. Ha?.."

Bir şey demiyor Pınar.

"Böyle dolaşırız seninle... Sonra seni bırakır, emlakçıya giderim. Sonra, gelir alırım seni nerden istersen. O filme de gideriz. Çıkınca yemeğe bile götürürüm seni... Ne dersin?.."

Pınar'ın yanıtı suskunluk oluyor.

Anayol geliyor geliyor.. ve tıkanıyor.

Sinirleniyor Fırat.

Sigara yakıyor Fırat.

Sinirlenmeyi kendine yakıştıramıyor Fırat.

"Her şey düzelecek!.." diyor.

Sonra da gülüyor:

"Babam olsa, 'Ne slogan ama!' derdi..." diyor.

"Belki.. barışabilirler..." diyor.

"Bir şey söyle, Pınar!.." diyor.

Pınar, ağabeyine bakıyor bir, hepsi bu.

Vites kutusu "Benim ne suçum var!.." diye bağırıyor.

Külüstür, zıplıyor.. kendine geliyor.

"Fena mı?.."

Fırat'ın sözünü hemen kesiyor Pınar:

" 'Kötü' mü?.." diye düzeltiyor.

"Hoş geldin, Beyhan Hanım!.." diyor Fırat. "Peki, kötü mü?.. Ağbinin bir evi olsa... İstersen sen de gelsen... Kalabilirsin bile!.."

"Oya Hanım beni eve sokar mı?.."

"Oya yok! Yok Oya falan..."

Mutlu bir Pınar yüzü...

Aylin'le konusacak Pınar. Gerçekçi olmalı. Çadır falan.. bırakmaz annesı. O da gelsin Çınarcık'a. Bakalım ne anlatacak Aylin?.. CNN diyerek, bakalım ne uyduracak?..

Telefon sesine duraksıyor Fırat.

"Cep telefonunuz..." diye uyarıyor Pınar, –dalgacı.

"İrfan'dır..." diyor Fırat.

Telefonun ekranına bakınca, yüzü ışıyor:

"Alo, Oya?.."

Fırat'ın telaşı külüstürde kendini gösteriyor, kıç atıyor külüstür.

"Tamam tamam..." diyerek sigara aranıyor Fırat.

Dokunulsa taşacak bir Pınar...

"Nerden alayım seni? Kaçta?.. İyi. Tamam tamam..."

Ağlamaklı bir Pınar...

"Ben şurda ineyim, lütfen..."

"Anlamadım! Burda mı?.. İyi. Niye?.."

"İşte..."

Suçlu bir Fırat...

"Pınar, sana söz... Yarın akşam gideriz o filme, söz..."
"Fırat, lütfen..." diyor Pınar. "Lütfen, söz ver'me!.."

Pınar, arabadan inince, Aylinlere çok yakın olduğunu fark ediyor. Kahveye birlikte giderler diye, o yana yöneliyor.
Yalnızlık.
Güzel yağmur.
Bunu Aylin'e hemen anlatmalı.
Ağlamadan.

OTUZ İKİ

Tıraş olmayı seviyor Okan.

Üşenmiyor. Sakalları gürleşsin istiyor elbet. Şu çıkmadık yerlerin de kapanmasını istiyor. Sakal bırakmayı düşünüyor değil. Sakal bırakmayacak, çünkü, sakallı ve bacakları çarpık olmak istemiyor. Bir Hemingway olmak için sakal bırakmanın yetmeyeceğini de biliyor. Bir köpek ve bir av tüfeği edinmenin de özentiden başka bir anlamı olmayacak. Yok, bunları küçümsüyor değil. Seven.. sevilen bir köpek de çok önemli. Gel dersin gelir, git dersin gitmez. Tüfeğe gerek yok. Uyku ilacı en iyisi. Kan çıkmadan! Uyku ilacıyla kendini öldüren bir Hemingway de gülünç olurdu. Kendine güldüren bir Hemingway düşünülebilir mi?.. Sünepe bir Hemingway olur. Evet, yazık olur. Diyelim, sen tut günlerce dişçiye git. Dişlerini yaptır... Dünyanın parasını öde... Dişçi de uğraşsın günlerce, ve sen... Oysa, bir gitar al kendine. Sanki çalacakmış gibi... Gitarını çalsana! Ne kendini öldürüyorsun?.. Çal gitarını da köpeğin dinlesin. "Hav hav..." desin. "Ah, Ernesto! Çanlar senin için çalıyor..." demek olsun bu da... Sırıtma! Bir gitarın olsun, kafasına geçirecek birini bulursun. Araman bile gerekmez! Yaz bunları! Kafasına gitarını geçireceğin birini yarat, –ve boynunda senin gitarın, öyle dolaşmaktan da hoşlanan... Yok yok, köpek falan istemez. Çok yaşamıyorlar... Ölmüş bir köpeği olmak kolay mı?.. "Hav hav..." da varsın deme-

sin. Gülme! "Hav hav..." demesi de "Ernesto, sen bacakları çarpık bir ahmaksın!" demek olmasın. Acımak hiç olmasın... Öyle olmasın. On yaşlarında falandı hani... Çocuklarla top oynuyorlardı. Çarpık çarpık koşmuş, topa bir vurmuştu.. top da gidip adamın arabasını bulmuştu. Adam, arabasından inmişti. Çocukların hepsi suspus olmuştu. Her şey.. her şey suspus olmuştu. Adam gelmişti ve çarpık çarpık geri çekilen Okan'a bakmıştı. Acımıştı. "Tamam oynayın.. oynayın..." demiş ve dönüp gitmişti. Bir daha top oynamamıştı Okan. Adam, bir daha top oynamasın diye öyle "Tamam oynayın.. oynayın..." demiş değildi. Ama, bir daha ayağını topa değdirmemişti. Bacaklarından nefret etmişti. Kısa pantolon giymez olmuştu. Otururken iyiydi. Kalkıp yürümekten nefret eder olmuştu. Koşmaz olmuştu. Sarsak adımlarına bakılmasından korkar olmuştu. Kızlara bakarken yakalanmaktan korkar olmuştu. "Sağlam kafa sağlam vücutta bulunur..." sözünden de nefret ediyordu. Nefret eder biri olmaktan.. nefret ettiğinin bilinmesinden korkar olmuştu. Bacağı ezilmiş bir köpek gibi viyaklamıyordu, niçin acınılıyordu? Yok, Pınar ona acıyor değildi. Pınar farklıydı. O kimseye benzemezdi.

Bilek güreşini Okan kazanıyor.

Kadir, gizliden gülüyor. Oğlunun güçlenmesinden.. büyümesinden.. iliklerinin dolmuş olmasından kıvanç duyuyor.

Masanın kayan örtüsünü düzeltiyor Okan.

"Artık bu yaşlı babana hiç acımıyorsun!.." diyor Kadir. "Tuttun mu bileğini, deviriyorsun ha?.. Ayıp oluyor.. ayıp oluyor..."

"Baba, siz kendiniz istiyorsunuz bilek güreşi yapmayı, sonra da yenilince kızıyorsunuz ama..."

Kalkıyor Kadir masadan.

Okan'ın çocukluğunu anımsıyor. Onun incecik bileğine bağırış çığırışlarla yenilip duran bir Kadir...

Yanından geçerken Okan'ın saçlarına asılırmış gibi yapıyor. Eğilip kulağına fısıldıyor:

"İnsan, arada bir yenilir..."

"Yalandan, –mı?.."

Sevgiyle sarıyor oğlunu. Sonra bırakıyor, gülüyor:

"Kazanmak, kazanmaktır!.." diyor.

Dışarıda yağınur hafiften atıştırıyor.

Bir sigara yakıyor, tül perdenin ardından dışarıya bakıyor Kadir.

Görünen dışarıya...

Pencereden dışarıya bakan babasını izliyor Okan.

"Bu Pervin Hanım da nerde kaldı, yahu!.." diye söyleniyor Kadir.

Annesinin konu edilmesinden hemen uzaklaşma.. babasını uzaklaştırma kaygılarına kapılıyor Okan:

"Siz, içecek bir şey istiyorsunuz..." diyor.

"Annen kızmasın?.."

"Kızmaz Pervin Hanım..." diyor gülerek Okan.

Sonra, "Annem bir melek!.." diyecekken kendini tutuyor, demiyor.

Mutfağa giden Okan'a bakıyor Kadir.

Gidişine bakıyor.

"Sen şimdi Okan'a gidersin..." demişti Nimet.

"Bir şey mi vardı?.."

"Yok canım, n'olacak da?.. Bugün yine pazar ya..."

Kadir, özellikle son iki yıldır, pazar günlerini hemen hemen hiç aksatmadan oğluna ayırır olmuştu. Çok önemli bir şey çıkınazsa, ne yapar eder, en azından iki üç saatini oğluyla birlikte geçirirdi. Bunun için bir karar almış falan

da değildi. Ama, bu böyleydi. Belki de çocuk büyüdükçe, onun tavrıyla böyle gelişmişti.

Eskiden de, kalabalıkların olduğu yerleri istemezdi Okan. Söylemezdi ama, babasının kaldığı evi de istemezdi. Birkaç kez denemişti Kadir. Okan da hep başka şeyler öne sürmüştü. Evlerinde babasıyla oturmayı severdi en çok. O büyük kahveye takılmaya da hayır demezdi. Kadir okey çevirirken o da satranç oynardı eskiden. Bayramlarda sinemalara sığınır, akrabadan da kaçardı. Şimdi arada bir, içki içilen yerlere de gidiliyor. Ama, pek de rahat sayılmaz görünüyor. Kadir de üstelemiyor. Televizyonda maç falan varsa, birliktelik kolaylaşıyor. Pervin de söze pek karışmadan, bir kıyıcıkta oturuyor. Gelen, Okan'ın bir konuğuymuş gibi davranıyor.

Nimet'e bakmış bakmış:

"Gel, seni de annene bırakayım..." demişti Kadir.

"Niye? Daha dün burdaydı annem..." demişti Nimet. "Haa, sen beni düşünme! Geç kalma, o bana yeter... Ben Okan'ı severim, Kadir, bilmez değilsin... Vallayi, öylesine dedim ben... Şimdi bekliyordur seni..."

"Bekler ya..." demişti Kadir.

Kendi kendine güler gibi olmuştu:

"Önce tıraşını olur.. sonra bekler babasını ..."

Gülmüştü Nimet de.

Tuğçe aradığında, baba-oğul oturuyorlardı.

Kadir, ısrar etmiyordu ama, Okan'ın dükkâna gelip gitmesini.. artık yavaş yavaş işi bir ucundan tutmasını da istiyordu. Yarın Kadir'e bir şey olacak olsa.. her şey çarçur mu edilsindi?..

Gülüyordu Okan. Babasına bir şey olmazdı. Kaza.. falan... O da herkes için vardı... Okan için de vardı. Zaten ticareti düşünmediğini, babasına söylememiş miydi?..

Canım, Kadir sanki bilmiyor muydu oğlunun büyükbabasına değil, dedesine çekmiş olduğunu.. memur kafalı olduğunu!.. Biliyordu da, hani diyordu ki, yaz tatilinde falan.. ufak ufak... Yoksa, hiç ister mi öyle okulundan kalacak.. tezgâhtar olacak.. aman ha!

Ama, denemişlerdi bunu. İki yıl önce, tüm yaz boyu dükkânda durmamış mıydı?.. Dükkânda durmayı sevmiyordu. Memur olmak da istemiyordu. Bilemiyordu, düşünecek zamanı vardı daha... Yok, tatil yapmak için değil. Hayır, tatil yapmayı da sevmiyordu. Niçin mi? Deniz kıyısında oturup durmayı sevmiyordu çünkü. Kıyıdan uzakta dolaşmaları da... Evet, tatil yalnızca bu demek değildir. Yok bu yaz başka şeyler yapmayı düşünüyordu o. Evde olmayı ve...

O sırada çalıyor Kadir'in cep telefonu.

Yazar olma isteğini ağzından kaçırmadığına seviniyor Okan.

"Merhaba efendim, merhaba... Nasılsınız?.." diyor Kadir.

OTUZ ÜÇ

Baha, muhasebede şef. İşinin de bir gereği ve yılların da bir sonucu.. titiz ve düzenli.

Sabah telefon gelmesi de iyi oldu. Gittiler. Evde kimse kalmadı. Beklediği dingin ortama işte kavuştu... Dırdır yok. Müzik bile yok. Ev ödevini çalışmaya başlayacak.

Çayın altını iyice kısmış, çayını getirmiş.. şekerliği, saksıyı biraz öteye alarak, masada kendine geniş bir koşu alanı açmıştı.

Oturup bir sigara yaktı, düşündü. Çayına şeker attı, karıştırıp yudumladı. Durdu.

Züleyha kulaklarını dikmişti, kıpır kıpırdı. Yok, şimdi ona bakmanın sırası değildi.

"Ne o!.."

Bu at onu deli edecekti...

"Gir be kızım! Gir be Delişim!"

Delişimşek, yerine girmiyor, yine inat ediyordu.

"Hah be, kızım! Şimşeğim gibi var mı be!"

Silah patladı, çıkış verildi.

Atıldı Züleyha yine.

Fırladı, aldı numarayı Züleyha yine...

"Hadisene!.. Hadi be Delikızım! Hadi Şimşeğim!.."

Ve.. Delişimşek dolduruyor, ön gruba hışımla yetişiyordu. Her yerde uğultulu bir sessizlik vardı. Sonra salgın bir heyecan başlamış, insanlardan insanlara –dokunarak..

dokunmadan– yayılmıştı. Delişimşek oynamamış olanlar bile etkilenmiş, bir tuhaf olmuştu.

Sigarasını sertçe söndürdü. Kalktı, pencerenin önünde durdu. Pencere, arka bahçeye bakıyordu. Bahçe perişandı. Eski kömürlüğün üstü rezillikti.

Ama, yağmur vardı.

Bu yağmur dinmezse, koşamazdı ki Delişimşek... Nemli zemini severdi, ama gelmezdi çamur piste.

"Bak sen! Bir de koşacağı tutarsa..."

"Hadi be, bu at kurucu!.. Önüne tükürsen, etrafını dolaşır..."

Sesli sesli güldü.

"E öyle, ıslakta Züleyha'ya nal toplatacak hali yok..."

Tam masaya oturuyordu ki, zil çaldı.

Keyfi kaçtı. Kimbilir kim gelmişti!.. Masadaki yarış bültenlerini toplamaya üşendi. Üstelik, ne gereği vardı!..

"Yönetici olmasın! Aman şimdi lafa tutar ki..." diye söylendi.

Kapıyı açınca, Baha'nın tüm bedeni karıncalanır oldu.

Hemen salona doğru sesleniyormuş gibi etti:

"Ooo, Pınar Hanım gelmiiiş!.."

Pınar içeri girerken:

"Rahatsız etmiyorum ya..." dedi.

"Yok efendim, hiç rahatsızlık olur mu?.."

Pınar ayakkabılarını çıkarırken, onun saçlarında elini hafifçe gezdirdi Baha.

"Islanmışsın da..."

"Evet, biraz ıslandım..." dedi Pınar.

"Önce şu üstündekini çıkar bakalım..."

Pınar sırtından çantayı indirdi, rüzgârlığı çıkarıp oraya asarken...

"Şimdi sen salona geçiyorsun ve ben sana bir fincan çay getiriyorum..." dedi Baha.

"Zahmet etmeyin..."

"Yok canım, yok.. ne zahmeti!.." diyerek yitti Baha.

Mutfakta, bir an durup gözlerini yumdu. Sonra kendine gelip raftan fincan indirdi.

Pınar salona girince, ne yapacağını şaşırdı. Masanın yanına çantasını bıraktı.

Niçin tedirgindi?

Tedirgin miydi?

Değil miydi?

"A, çekinme Pınar!" dedi Baha.

Götürüp çayı kanapenin yanındaki sehpaya bıraktı.

"Gel bakayım, otur şuraya..."

İlişir gibi oturdu Pınar.

Şekerliği getirip sordu Baha:

"Kaç şeker?.."

"Tek. Şeyy.. siz zahmet etmeseydiniz..."

Şekerliği masaya bırakırken titredi Baha.

Çayının son yudumunu alıp, Pınar'ın yanına oturdu:

"İç çayını, iç..." dedi. "Isınırsın..."

Pınar'ın saçlarını hafifçe sevdi:

"Bak saçların kuruyor bile..." dedi.

Pınar, bir şey yokmuş gibi olsun istedi.

Fincanı tabağıyla aldı, eli titrer gibi olmuştu.

İşte, adam resmen saçını okşuyordu.

İşte Pınar, adama resmen saçını okşatıyordu.

"Sakın saçlarını keseyim deme!.." dedi Baha. "Ne güzel saçların var böyle..."

"Aylin evde yok mu?.." dedi Pınar, –sesi ürkekti.

"Gelir gelir.. birazdan..."

Pınar'ın bacağını pantolonu üzerinden hafifçe okşadı.

Pınar kızardı, fincanı tutan elleri titredi.

Baha, Pınar'ın bacağını biraz sıktı.

"Ben artık gideyim..." dedi Pınar.

Fincanı bırakıyordu ki...

"Ne var gidecek!.." dedi Baha ve elini çekti. "Gelir Aylin şimdi... Erkek arkadaşıyla koşmaya gitti..."

Pınar sormuş bulundu:

"Aylin'in erkek arkadaşı mı var?.."

"Var. Pazar oldu mu, koşmaya giderler..."

"Bunu sen niçin bilmiyorsun, Pınar?.."

Baha, Pınar'a sokularak dedi ki:

"Sana bir sır vereyim mi?.."

Pınar kıpırtısız kaldı.

"Onlar sevişiyorlar!.."

Dönüp Baha'ya şaşarak baktı Pınar...

"Evet. Sevişiyorlar... Ben biliyorum. O sivilceli oğlan, öpe öpe Aylin'in yanaklarını kıpkırmızı yapıyor. Herkes de koşmaktan sanıyor..."

"Aylin'in arkadaşı var.. sevişiyorlar.. o sivilceli oğlan.. sivilceli oğlan..."

Baha kolunu Pınar'a sardı, yanağını hafifçe öptü:

"Adı da nedir.. dur bakayım..."

"Cem mi?"

"Hah! O..."

"Yoksa, o hınzır Aylin.. o sarı çıyan, yoksa?.."

"Ben biliyorum ama kızmıyorum..." dedi Baha. "O yaşlarda bir arkadaşı olmak iyidir..."

Pınar'ı dudağına yakın öptü Baha...

"Ama erkek arkadaş, şöyle olgun olmalı, ne öyle çoluk çocuk..."

Pınar, yıkılmış bir Pınar'dı...

"Evet. O sivilceli oğlanda ne buluyor anlamıyorum..."

Pınar'a sarıldı, onu üstüne çekti Baha. Dudaklarını Pınar'ın dudaklarına mühürledi.

Pınar bayılacak oldu.

Cem, Aylin'i öpüyordu!

Dudaklarını kurtarınca:

"Beni bırakın rica ederim..." dedi.

Sonra da hıçkırdı.

Baha Pınar'ın başını omzuna yatırdı, saçlarını okşadı.

"Ne güzelsin! Ne güzel kokuyorsun! Yok kalkma. Sana böyle sıkı sıkıya sarılmak.. seni koklamak istiyorum. Bak, ben senin sevgilin olacağım..."

Pınar ağlıyordu.

"Korkma! İstemediğin bir şey yapmam sana. Atlara götürürüm seni..."

"Beni bırakınız... Çok rica ederim... Yalvarırım size..."

"Atları sevmez misin?.. Bir Delişimşek var ki hele..."

Pınar'ı devirip üstüne abandı. Kazağı yukarı sıyırdı, sutyenden dışarı çıkardı memesini, ağzını dayadı, emdi.

"Bağıracağım artık..." diye inledi Pınar. "Göğsüm acıyor..."

Pınar'ı yeniden üstüne aldı Baha.

"Bırakınız beni... Aylin'e bir şey söylemem... Güzide Teyze'ye de söylemem... Kimseye!.. Söz!.."

Pınar'ın başını öteki omzuna yatırdı Baha:

"Korkma.. ben senin sevgilinim..." dedi.

Duvarda Aylin'in resmini gördü Pınar.

Aylin gülüyordu.

Pınar ağlamaya başladı.

"Korkma Pınarım.. korkma! Bak ne güzel öpüyorum seni... Kokluyorum bak..."

Kapı vuruldu.

"Sus!" yaptı Baha.

Sustu Pınar.

"Kim geldi?.. Tanrım! ne sanacaklar.. ne sanacaklar?.."

Titredi Pınar.

Kendini toparlamaya çalıştı Baha. Sonra kapıya yöneldi.

Hemen kalktı Pınar. Çantasını alıp ayakkabılarını giydi hemen.

Baha kapıyı açtı:

"Ne var!"

"Su. Su, beyim..."

"Kim su istedi be adam!"

Rüzgârlığını kapıp aradan fırladı Pınar.

Kendini merdivene attı.

OTUZ DÖRT

Oya'yı seviyor muydu?

Bilemiyordu Fırat.

Kendine kesin olarak "Ben Oya'yı seviyorum!" dememişti. Oya'ya bakarak da.. aynaya bakarak da.. bir başka kıza bakarak da.. gözlerini kapatıp bakarak da dememişti bunu. Sormaktan da biraz sakınmıştı sanki. Sormadığı için, bir yanıt almış da değildi.

Sevmiyor muydu?

Böyle söyleyemez.

Ama onu çileden çıkarıyordu Oya. Yok, bunu çok sık başarıyordu. Tatlı bir hırçınlığı vardı. Her şeyden kuşku duymak, bir alışkanlığa dönüşmüştü onda. Güvenilmemek Fırat'ı yoruyordu. "Bitecekse bitsin!" dedirtiyordu.

Yine de, "Akılcı Çözüm"e bakılırsa, aradığı kız Oya'ydı.

> Ciddi, düzgün, mutlu eden bir ilişki kiminle olabilir? Sen kimi arıyorsun? Bunları sormaya yetecek ölçüde, sen kendini tanıyor musun? Sen kendini tanımadan, aradığını nasıl tanımlayabilirsin? Kendini tanımlamakla başla!
>
> Güzel.

Sırasıyla, önce; "olmazsa asla olmaz"ları, "olmazsa olmaz"ları, "olması gerekir"leri, "aman olsun"ları, "keşke olsa"ları, "olsa iyi olur"ları, "olsun"ları, "az da olsa olsun"ları, "olmazsa olmasın"ları.. sonra; "aman olmasın"ları, "olmasın"ları, "eh olsun"ları, "olursa olsun"ları.. belirle!

Adayın kim?

–Ya da kurbanın!–

Güzel.

Örtüştür bakalım demirıki öğelerle!

Bitti mi?

İyi.

İşte, "Akılcı Sonuç"!

"Akılcı Çözüm"e teşekkür etmeyi de unutma, ha!

Bir de şunu unutma:

İşbu ISO 9001 Kalite Belgesi, "şu an" için geçerlidir. "Az sonra" daha değişik bir sonuç çıkmayacağını göstermez.

Hah ha!

Sevmekten mi korkuyordu Fırat?

Oya'yı eski işyerinde tanımıştı.

O günlerde, "Şebnem Hanım Felaketi"nden kendini kurtarmanın yolunu askere kapağı atmakta görüyordu Fırat.

Böyle bir şey hiç akıldan geçmez oysa!..

İş görüşmesinde Şebnem Hanım, birlikte çalışacaklarını söylediğinde sevinmişti bile.

Gerçekte, Şebnem Hanım'ın öylesine cadılaşmasının görünür bir nedeni yoktu. Gerekli ya da bağışlanır bir nedeni de... Çünkü, gençti.. güzeldi.. alımlıydı.. falan...

İlk kez bir işte çalışacaksın. Adı önemli bir kuruluş. Hep amacın olan işe kavuşuyorsun. Gençsin. Sağlığın yerinde, ulaşmak istediğin şeyler seni bekliyor.

Ve.. tanıştırılma sırasında İrfan'ın sana niçin "Koğuşa hoş geldin!" dediğini, kısa zamanda anlıyorsun.

Kan kusturuluyorsun.

Şebnem Hanımlı günler...

Kimseye "Beceriksiz!" demiyorduysa da, onun gözün de herkes –her an ve yine– bir beceriksizlik yapmaya adaydı. Bir yanlışlık olursa, aslanın ağzında kendisi kalacaktı ona göre. Oysa, her şey yolunda gidiyordu. Elbette öyle yapacaktı.. ve her şey onun varlığıyla yolunda gidiyormuş olacaktı. Sabahın köründe geliyor ve ancak gece yarısı olmaya yakın evi geliyordu aklına. İşi biten de onu beklemek, boş oturma suçunu işleme utancını yaşamak zorunda kalıyordu. Utansa, boş oturmazdı. Hayır gazete okuyamazdı. Sigaraya da gidemezdi. Yerinden kalkan herkese nereye gittiğini sorardı. Hiç değilse, bayanlara sormasaydı, onlara da sorardı. Geç kalmamak gerektiğini, ortaya söylüyormuş gibisine vurgulardı. Çünkü, denetleme diye bir şey vardı... Yapılan işlerin yeniden ve yeniden denetlenmesi, ömrü tüketmenin sağlıklı bir yoluydu. Müşteriyi görmeye gitmek, hepsinin de can attığı bir şeydi. Dışarıda yağmur olsun, fırtına.. kar olsun.. aman, bir iki saat kaçıp kurtulsunlardı... O cep telefonları onlara boşuna mı veriliyordu?.. Hayır efendim, kimse kapatamazdı!.. Şebnem Hanım onları anında bulmalıydı. Dışarıya gitmek demek, geç kalmaları demek oluyordu zaten. Ayrıca, Fırat'ın koğuştaki yeri de içler acısı bir durum yaratıyordu. Çünkü Şebnem Hanım'ın masası, tam arkasındaydı. Ensesini kapatmak gibi bir "tik" yerleşmeye başlamıştı Fırat'ta. Şebnem Hanım'ın sevimli bir yanı vardı ama: Forsalığa gönül indirebilenlere tırnaklarını çıkartmıyordu.

Sonra, ilk tüylenen İrfan olmuştu. Şebnem Hanım'ın konumuna yükselerek gitmişti bir başka yere.

Fırat, cumartesileri gün boyu uyuyor, pazarları da ertesi günün kaygılarına düşerek geçiriyordu. Yine de, evde Şebnem Hanım'dan pek öyle yakınmadı.

Önce, işi öğrenmesi gerekiyordu.

Ayrılacağını bildirdiğinde, o ilk görüşmedeki sevecen Şebnem Hanım geri gelmişti. Onun askere gittiğine inanmıyordu. Çünkü, ücretsiz izin kullanabilirdi. İstifa ettiğine göre, geri dönmeyecek demekti. Fırat'ın gizlediği başka bir şey vardı... Bir bakıma, bu düşüncesi yanlış da sayılmazdı. Fırat, iki gün önce bir yerden çağrı almış, askerden sonra başlamak üzere onlarla anlaşmıştı.

İşte o arada, yeni başlayan Oya'nın farkına varmış da sayılmazdı Fırat. Ama askerdeyken, hiç beklemediği bir şey oldu: Bir gün, Oya onu görmeye geldi.

Boşta kalmıştı Fırat. Oya ile hemen buluşacak değildi. İrfan'la sözleştikleri yere gidip oturdu. Pınar da açıklamasına fırsat bırakmamıştı ki... İki kardeş birlikte olabilirlerdi daha. İrfan'ı da erken gelsin diye aramaya çekindi. Üç aylık bebeği vardı İrfanların. Beklerdi canım, yok kendisi ararsa, erken gelmesini söylerdi o zaman.

Kahve henüz boştu.

Evine yakın diye İrfan önermişti burasını. Fırat ilk kez geliyordu. Biraz süklüm püklüm bir görünüşü vardı ama, çayına diyecek yoktu doğrusu...

Gazete ve sigara almıştı. Kiralık ilanlarını taramakta uzmanlaştığı bile söylenebilirdi artık. Birkaçını telefonla soruşturdu. Durum pek parlak görünmüyordu. Evet, onlardan da olumlu bir şey çıkmadı.

Keşke şu iş bugün bitseydi!

Çok sigara.. çok çay.. çok soru işareti!..

Çok sıkıntı.

Neyse ki, bir de İrfan bekletmedi. Tam zamanında geldi.

Çay söyledi Fırat. Hemen emlakçıyı aradı. Sözleşmeyi yazmıştı bile. İyi.

İyi mi?

Annesinin ne dediğini sordu İrfan.

Onun karşı çıkmadığını söyledi Fırat.

Sonra da şöyle dedi:

"Tuhaf..."

İrfan'ı da büyük bir saygıyla karşılıyor emlakçı. Hemen bir özet tanıtım yapıyor. O semtin ondan sorulduğunu, ötekilerin kiralıkla pek ilgilenmediklerini, o bilgisayarların falan gösteriş olduğunu, zaten pek fazla kiralık da bulunmadığını, kendisinin de yardım amacında olduğunu.. sanki belirli bir sıra gözetiyormuş gibi, anlatıyor.

İrfan'ın ne iş yaptığını ve paranın hazır olup olmadığını da soruyor. Kimlikleri yanlarında mı diye sormaya gerek görmediğini söyleyerek, bunu da araştırmış oluyor.

Sonra da diyor ki:

"Siz bilirsiniz bu işleri çocuklar, borsaya ne diyorsunuz?.."

İrfan'dan sorusuna epeyce değişik bir yanıt alıyor hemen:

"Ev sahibi ne zaman gelecek?.."

"Akif Bey?.. Gelir gelir.. eli kulağında!"

Bu işe İrfan'ın pek de sevinmediği belli oluyor.

"Bakın, arkadaşımı evde bekleyen var..." diyor Fırat. "İmzalatalım da, onun işi bitsin..."

Sürücü belgesini uzatıyor İrfan.
"Tamam, evi veren benim..." diyor emlakçı.
İrfan imzalıyor gösterilen yerleri.
"Ben seni bırakıp döneyim..." diyor Fırat.
"Olmaz..." diyor İrfan. "Ben binerim bir şeye..."
Çıkıyor.
Fırat emlakçıya bakıp diyor ki:
"Evet, bor'sa..."

OTUZ BEŞ

Esma gelmekte öyle gecikince, Hayriye Hanım iyice meraklanmış, ama Güzide'yi aramaya da eli varmamıştı. Damat da kimbilir nasıl homurdanırdı artık!.. Dış kapının açılıp da Aylin'in seslendiğini duyunca, Hayriye Hanım pek şaşırmamış, ama biraz korkmuştu yine de. Esma'ya n'olmuştu?..

Sonra, –daha çok Aylin'in– anlattıklarını dinleyince, renk vermedi Hayriye Hanım. Güzide, bir koşu mutfağa uzandı hemen. Aylin de gelip gelip anneannesine sarıldı, sonra sofrayı kurmaya döndü yine.

Masada:

"Sizin için de üzüldüm, çocuklar..." demişti Hayriye Hanım.

"Ne var anne üzülecek?.." demişti Güzide.

"Evet efendim, ne varmış üzülcek!.." diye atılmıştı Aylin, –biraz oyuncaklı bir sesle.

"Şunu diyordum..." diye açıklamıştı Hayriye Hanım. "Sizin için de üzüldüm. Bu havada.. pazar günü.. buralara geldiniz... Ama Esma için daha çok üzüldüm..."

"Onun için de üzülme!.." demişti Güzide. "Hastalık bu. Geçer gider..."

"Öyle deme Güzide, öyle deme!.. Bu Esma kaç yıldır çalışıyor burda?.."

"E, beş yıl var..."

"Ya! bir gün oldu mu böyle gelmezlik etsin?.."

"Olacağı varmış, anne!.."

"Anane, sağlıkçı kadın gelmiş. Şişe çekmişler, geçermiş... Kardeşi dedi öyle..."

Sonra da, ağzından çıkanı sanki yeni duymuş gibi, annesine sormuştu:

"Ne demek 'şişe çekmek'?.."

"Aman canım, köy âdeti, ateş düşürür işte..."

"Şu temiz bardağı ver bana..." demişti Hayriye Hanım.

Aylin bardağı uzatmıştı.

Bardağı alınca Hayriye Hanım gülmüştü:

"Ah Güzide, hâlâ alışamadım mı?.." demişti. "Sanki benim bu kolum çalışıyor da..."

Hepsi gülmüştü.

Bardağı geri vermişti Aylin'e:

"Al, sen tut şunu..." demişti. "Bu masa, bizim Esma. Tamam mı?.."

Başıyla onaylamıştı Aylin.

"Hah! Esma yüzükoyun yatıyor böyle. Sırtı çıplak. Bak, elimde pamuk var. İspirtolu pamuk. Yaktım. Bak hemen bardağın içine attım. Çevir kapat masaya. Hah! Esma'nın sırtına kapat hemen. İyice... Bu böyle Esma'nın sırtında duracak. Bırak şimdi. O tutar kendini..."

"Yanmaz mı?"

"Yanmaz."

"Canı yanmaz mı?.."

"Yok yanmaz, çünkü bardağın içindeki hava bitince alev söner."

"Deney gibi!"

"Hah öyle! Sonra, yanına bir bardak.. altına bir bardak derken.. sırtı bardak dolar..."

"Peki, neye yarıyor?.." demişti Aylin. "Ne yapıyor yani?.."

"İnsanın eti bardağın içine emilir. Görsen, pençe pençe olur... İyi gelir. Annen söyledi: Ateş, düşer."

"Ya! iyi gelir..." demişti Güzide. "Yarın Esma da koçan gibi olur çıkar..."

"Peki de Güzide, kızım, bardak nasıl tutacak?.. Bu kadın, bir deri.. bir kemik!.."

"Yok artık annee..."

O derin iç çekmelerinden birini onlardan esirgememişti Hayriye Hanım:

"İşte böyle Aylin Kızım..." demişti. "Mutlu olmayı bilemeyen, mutsuz olur..."

"Peki, nasıl bilinir mutlu olmak?.."

"O herkese göre değişir..."

"Kulpu yok ki tutasın!" diye eklemişti Güzide, –dersini unutmadığını göstermek istermişçesine.

Hoşuna gitmişti Hayriye Hanım'ın. Bir şey demeden başıyla ağır ağır onaylamıştı.

"Sen yoruldun..." demişti Güzide.

Aylin, sesini Esma'ya benzeterek:

"Büyük Hanım yorulmaz..." demişti.

Kızmıştı Güzide:

"A, bırak artık şu Esma'yı..."

"Yetişir.. yetişir... Doğru söyledin. Her şey kararınca..." demişti Hayriye Hanım.

Susulmuştu.

"Baha Bey oğlumuzdan ne haber?.." diye sormuştu Hayriye Hanım.

Durmuştu Güzide, bir an kızına bakmıştı.

Aylin de demişti ki:

"Anane, biz yine Esma'dan konuşalım..."

Kaşlarını kaldıran Hayriye Hanım'ı görünce:

"Ay'lin!" demişti Güzide.

"N'oldu?.."

"Esma Ab'la!"

"Aman annee, şaka diye söyledim öyle..."

Bozulmuştu...

"Sanki 'abla' demediğim mi oldu da?.."

"Gel bakayım bana..." demişti Hayriye Hanım.

Gelip yanındaki sandalyeye küskün küskün oturan Aylin'in saçlarını sevmişti...

"Benim kızımın saçları altın gibidir.. yüreği de altın gibidir..."

Onlara bakarken duygulanmıştı Güzide.

"Babamı hiç mi sevmezsin, anane?.."

"Severiim.. severiiim..."

"Sever de, uzaktan sever..." demişti Güzide.

"A! köpek mi bu?.."

Pek gülüşülmüştü.

"Niye?.. Hiç mi sevmezsin?.."

Oyundaki yerini iyice beğenmiş bir Hayriye Hanım...

"Deli bu kız! Babasının kızı! Sev de sev! İnat. Israr. Nasıl sevecekmişim?.."

Bir ona, bir ona bakmış, sonra da indirmişti ölümcül kılıcını:

"O, benim en değerli varlığımı aldı benden!"

Doğrusu, Aylin de bunu hiç yememişti...

"Canım olur mu, annem evde mi kalsındı?.."

"Ne demek yani?.." diye atılmıştı Güzide. "Baban olmasa evde mi kalacaktım?.."

"Ha babam.. ha başkası... Ananem başkasını da istemezdi ki..."

"Dinle güzelim..." demişti Hayriye Hanım. "Baha Bey'i sevmemi gerektiren çok önemli bir şey var: O, senin ba-

ban çünkü... Annenin kocası olmasından da önemli bu benim için..."

"Eh, iyi ya..." demişti Aylin de. "Baha Bey.. Baha Bey, siz bu kızınıza dua edin yine!.."

Bir ara, işi bırakmaya kalkmıştı Esma. Niyesi falan yok. Daha doğrusu, var denilebilir: "İşte..." Hayriye Hanım da hemen yelkenleri indirmiyor. Esma'ya tatlı dille sora sora, Baha'nın ona sarktığını öğreniyor. Ne zaman? Bayramda geldiklerinde. Nerede? Şu arka odada. Ne yaptı? Yaptırmadı ki... Ve isyan: "Büyük Hanım, neyim var çocuklarıma verecek?.. Namusumdan başka neyim var, ha?.."

Esma'nın Hayriye Hanım'ı bırakmak istediğini Güzide'den duyunca, buna pek şaşırmış gibi yaptı Baha. "Ben onunla konuşurum..." dedi karısına. Güzide, bir şey bilmiyormuş gibiydi. Sonra olayı örtbas etmeyi başardı Baha. Ve Hayriye Hanım'ın evine gitmez –gidemez– oldu.

O zamanlar Aylin'in aklı bir şeye ermiyordu. Gamze olayı olduğundan beri, artık sezinliyor babasının niçin o evde ortalıkta görünmekten kaçındığını. Kendi kendine gülüyor. Gamze'den de annesine hiç söz etmedi. Duyacaksa, başkasından duysundu... Hem, bakalım Gamze doğru mu söylüyordu?..

Geçenlerde, Hayriye Hanım bir karar aldı: Tüm eşyasını biricik torununa bırakıyor. Aylin, uygun gördüklerini Esma Ablasına verebilir elbette. Şu dairesinin de yarısı torununun, yarısı Esma'nın olacak. "Bu da nerden çıktı şimdi! Canım kadına bakıyorsa, parasıyla bakıyor..." demişmiş Baha Bey. Desin. Doktor Keramettin Bey'e danıştı Hayriye Hanım. Hem, bir iki yıl sonra, doktor raporu da istermiş mal bağışlamaya. Yok, oyalanmaz. Çağırır noteri.. tapucuyu.. kim gereki-

yorsa... Esma ağladı. "Benim bi şeyde gözüm yok..." dedi. "Esma Hanım artık nerden baksan on milyarlık adam oluyor..." diyormuş Baha da.

"Yarın Doktor Keramettin Bey geldiğinde, Esma'yı da bir baktırayım..." diyor Hayriye Hanım.

"İyi olur..." diyor Güzide. "İçin rahat eder..."

Telefonla Pınar'ı arıyor Aylin. Beyhan'dan, onun Fırat'la çıktığını öğreniyor ve aceleyle toplanıyor.

"Ben Pınar'la buluşacaktım, geç kalıyorum..." diyor.

OTUZ ALTI

Kapıdan girince Pervin'i ilk karşılayan anason kokusu oldu. Başka da karşılayan olmadı. Pervin de beklemiyordu zaten. Aşağıdan zili çalmıştı. Okan evde olsaydı, beklemeden hemen açar ve kapıda onu bekliyor olurdu.

Anason demek, Kadir demekti. Baba-oğul gitmişlerdi işte.

Mutfağa bakındı. Evet, ortalığı toplamış sayılırdı. Sayılırdı, çünkü salatalık kabukları ve domatesin ortası, evyede kalmıştı. Acelesi vardı belki. Çünkü bardak, tabak makineye kaldırılmıştı. Kül tablasının içi su doluydu. unutmuştu bunları atmayı. Yoksa bırakmazdı. Bırakmazdı, çünkü bilirdi annesinin dağınıklığa gelemediğini.

Duvarda asılı kâğıttan bir yaprak kopardı, evyedekileri aldı onunla. Salatalık kokusunu duydu. Sonra çöpe attı elindekileri.

İçeriye geçti.

"O adamda ne vardı, Pervin?.."

"Bilmiyorum, buna inanacak mısınız?.." demişti Serdar. "Ama inanın, ben gerçekte pek de girişken biri değilimdir.

Yani, şunu demek istiyorum... Hani, tanımadığım bir bayana öyle seslenmek falan..."

Gülmüştü Pervin:

"Günah çıkarmak mı istiyorsunuz?.."

"Pervin Hanım, bu bir günah mıdır?.."

"Olabilir de.. olmayabilir de... Eşinizi hiç tanımıyorum, kesin bir şey söyleyemem..."

"Peki, sizce nedir?.."

"Yeri uygunsuz değildi bence... Ben burayı bir tatil köyü saymıştım, –oturmadan."

"Çok güzel. Tatil köyü! Bu, sizi de açıklıyor biraz. Yani, yine kuralcı.. ancak, katı değil... Kurallar da yerine ve.. zamanına göre..."

"Eh, şansınız da varmış... Şemsiyesini kafanıza indiren birine çatmadınız..."

"Yok yok, şemsiyeniz var mı diye inanın bakmadım..."

"Canım şemsiye lafın gelişi... Sevmem de şemsiye taşımasını..."

"Islanmayı mı seversiniz yağmurda?.."

"Sevmek demeyelim de, korkmam yağmurdan yani..."

"Güzel."

"Bence, insanlar kendilerinin hoşlanmayacağı bir şeyi başkasına yapmamalı..."

"Ah, herkes sizin gibi ince düşünceli olsa..."

"Peki, şunu sorayım size... Siz ne düşünürsünüz, diyelim, benim yerimde eşiniz var..."

"Tuzak. Hah ha! Ama ben de sizin gibi dürüst olmaktan yanayımdır. Olabildiğince.. her zaman... Bakın kızlarım için, istemesem de biraz kaygılanırım. Çünkü onlar küçük sayılırlar... On dört ve on yedi... En azından benim gözümde öyleler daha... Ama, eşim için kendime yakıştıramam doğrusu..."

"Peki, bunun ailenizde bir felaketin başlangıcı olacağını bilseniz..."

" 'Felaket' dediğiniz, eşim benden boşanmaya kalkarsa mı?.. Ben o felaketin içindeyim zaten..."

"Özür dilerim, ben sanmıştım ki..."

"Özür dileyecek bir şey yok, konuşuyoruz işte... Yüzüğü çıkarmadım, çünkü daha kesinleşmedi. Ama, İzmir'deler onlar. Üç hafta önce tayinimi buraya çıkarttım ben... Ve iki haftadır da size rastlıyorum burda... Yanlış anlamayın, içimden öyle geldi... Sanki tutamadım kendimi..."

"Hayır, yanlış anlayacak bir şey yok... Benzeri durumlarda erkekler evli kadınları seçmezler, biliyorum bunu."

"Peki, ben de şunu sorayım size? Şimdi şu kapıdan beyiniz gelse..."

Gülmüştü Pervin:

"Gelmez..." demişti. "Ha, oğlum gelir-see... Bunu istemem pek... Hiç alışkın değildir buna... O da on yedisinde... Kimbilir ne düşünür diye, canım sıkılır doğrusu..."

Sonra da birlikte kalkılmıştı.

"Haftaya yine gelecek misiniz?" demişti Serdar.

Yalnızca gülümsemişti Pervin...

"Ben burda olacağım!" demişti Serdar.

"Bence, isterseniz burda olun, ama..." demişti Pervin. "Bana bunu söylememiş olun..."

Tatlı tatlı bakmıştı Serdar, bir şey dememişti.

"Hoşça kalın..." bile dememişti.

Ve bisikletine binip gitmişti.

Yönü o yanaydı, onun gidişini görmesi için dönüp de bakması gerekmemişti Pervin'in.

Serdar da epeyce gittikten sonra dönüp bakmıştı. Oysa Pervin yolu karşıya geçmişti, onu görememişti Serdar.

Yağmurda ağır ağır yürümüştü Pervin.
Yüzünde bir gülücük yer etmişti...

Salondaki kanepeye yan uzanmış, yatıyor Pervin. Tavanla duvarın birleştiği yere bakıyor. Sanki örümcek ağı arıyor. Örümcek ağı mı barınır onun evinde, yok elbet. Örümcek ağı da arıyor olmasa, boş boş bakıyor olacak. O da Pervin'e yakışmayacak. Niçin boş durmak olsun, düşünüyor ya!

O adamda ne vardı?
Mutlu eden bir şey vardı sanki.
Tutunacak dal arıyor değildi Pervin.
Böyleyken ne bulmuştu onda?

Büfenin üzerindeki işleme çerçeveli aynaya bakıyor. Kendini güzel buluyor. Kaç zamandır ilk kez, o gözle bakıyor kendine.

"Kadınlığın boşa geçiyor, Pervin!.."
Bakıyor.
"Yaşanmadan geçiyor!.."
Korkuyor kendinden.
Mutfağa gidiyor hemen.
Kendini işe verecek.
Biber dolması yapar, –zeytinyağlı.
Börek de. Peynirli.
Okul yok yarın. Okan sever soğuk soğuk.
Belki Pınar da gelir.

OTUZ YEDİ

Kanepede oturuyorlar. Dün akşamüstü kıyıda o tahta sırada oturdukları gibi. Bu kez Gülşen solunda Ekrem'in. Deniz yok elbet. Yine de bir dinginlik var. Çünkü, müzik setinden yayılan piyano sesi var çok hafif, –dinginliğin sınırlarını koyulaştıran, onu görünür kılan.

Uslu uslu oturuyorlar. Ekrem'in kolu Gülşen'in omuzlarını sarmış. Biraz kaykılmış Gülşen. Öpüşüldükten sonra öyle kalmış gibi. Gülşen'in saçlarının kokusunu alıyor Ekrem, –fazladan.

"Bardağını getireyim mi?.." diyor Gülşen.

"Kıpırdama..." diyor Ekrem. "Böyle kal..."

Yine susuluyor.

Şimşek çakıyor, renkleniyor camlarda. Gök gürüldüyor, camlardan doluyor içeriye. Yağmur artıyor, camlara vuruyor. Gülşen'i biraz daha sıkı sarıyor Ekrem.

"Beni sevebilecek misin, Ekrem?.."

"Kendini hırpalıyorsun..." diyor Ekrem.

Yüzünü kaldırıyor Gülşen'in, kısa bir öpücük dudaklarına...

"Hırpalama!.."

Susuluyor.

Ve.. gülüyor Gülşen.

Kalkıyor. Bir sigara yakıyor. Masaya gidip konyağını getiriyor Ekrem'in.

"Sağol..." diyor Ekrem. "Niçin güldün?.."

Bacağının birini altına alarak oturuyor Ekrem'in yakınına...

"Hiç..." diyor Gülşen.

Dumanları savururken gülüyor yine...

"Kurt görmüş kuzu gibiyim yanında..."

Bir yudum alıyor Ekrem, uzanıp sehpaya bırakıyor bardağı...

"Bence, iyi bir şey bu..." diyor.

"Nasıl yani?.."

"Çünkü doğal olan bu... İkisi de güzel: Kurt da.. kuzu da..."

"Sahi, –mi?.."

Gözlerini kapayıp açarak onaylıyor Ekrem.

"Öyle bakarsan.. evet, öyle..."

Saçlarını.. yüzünü seviyor Ekrem'in...

"Sen, işe mi üzülüyorsun?.. Ayrılmana..."

"Ben üzgün müyüm de?.."

"Değil misin?.."

"Değilim."

Duruyor, biraz hırslanmış gibi bir sesle ekliyor:

"Hiç de üzülüyor değilim... İki cambaz, ancak bunca oynar bir ipte! Ben ona kıyamadım..."

Duruyor.

"O sana kıydı!.." diyor Gülşen.

"Dert değiiil!.."

"Sanki... Aykut'tan mı, Beyhan Hanım'dan mı söz ediyorsun, anlaşılmıyor..."

"Yok canım!.."

"Öyle! Bir metafor olarak yani... Cambaz!"

"Ah! reklamcı söylem!.."

" 'Ah! reklamcı söylem'miş!.. İletişim kurmaya çalışıyoruz şurda... Sağlıklı bir iletişim..."

"Sen dalganı geç..."

Duruyor Gülşen.

"Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?.." diyor sonra.

"Hangi bakımdan?.."

"A, evet. Bak burda da örtüştüler!.. Eski işin.. ve eski eşin.. için, ne yapmayı düşünüyorsun?.."

"Hiçbir şey yapmamayı..."

"Yeniden sakal bırakacak mısın?.."

" 'Bırakma!' demiştin, unuttun mu?.."

"O, o zamandı..."

"Bırakayım mı?"

"Bana mı soruyorsun? Peygamber öyle dememiş, 'Karınıza danışın!' demiş."

"Varsa..."

"Evet. Doğru. 'Yoksa'sı için bir şey demiş midir?.."

"Bilemiyorum..."

"Sen, Beyhan Hanım'a danışmış mıydın?.."

"Bilmem.. unutmuşum. Ama, 'kes' de dememişti..."

"Ergun'a da yakışırdı sakal..."

"Demek, bana yakışıyordu..."

"Uzaktan, –evet!"

"Uzaktan! Peki, yakından?.."

"Bilemem ki.. yakından... Ama, boşandığı için kesmedi Ergun sakalını..."

"Ben boşandığım için mi kestim?.."

" 'Boşanınca..' diyelim... Ergun, Danimarkalı bir kadınla birlikte oluyordu, o kestirdi."

"Oysa, Danimarkalı erkeklerin çoğu sakallıdır sanki..."

"Teni kıpkırmızı oluyormuş sevişince..."

"Peygamber de boşuna..."

"Dememiş ya! Evet, sakal da bir simge oluyor böyle söylerken, değil mi?.."

"Ya da, 'Bir simge olarak alınmalı..' diyorsun..."

"Sen ne diyorsun?.."

"Adam yerine koymadığım biriyle birlikte olmam ki ben..."

"Onu adam yerine koymak da sorun çıkaracaktır..."

"Olsun. O da bir uyum biçimidir... Sorunlar çıkar.. ve çözülür..."

"Sorabilir miyim?.. Ne geçti aranızda Beyhan Hanım'la?.."

"Bilmiyorum. Hem bana baksana, sen hep niçin bana ondan söz ediyorsun?.."

"Acıttı!"

"Ne acıtması?.."

"Yaralısın ve yarana dokunulmuş oluyor..."

"Niçin dokunuyorsun!.."

Hınzır bir gülüş Gülşen'de...

"Belki, hoşuma gidiyor..."

Yalandan sinirlenen Ekrem...

"Hoşuna gidiyormuş!.. Ya Aykut'u çıkarıyorsun karşıma, ya onu..."

"İnsanlar, yeni seçenekler yaratırlar önce, sonra boşanırlar ya da ayrılırlar ortaklıktan... Bu mu sıkıntın?.. Boşta kalmak mı?.."

" 'İnsanlar...' Ben insan değilim, ha?.."

"Alınganlık sana hiç yakışmıyor... Boş ver Aykut'u!.. Yeteneğin var.. kafan çalışıyor... Beni ortak al, bir iş kuralım... Merak etme, param var..."

Gülüyor Ekrem:

"Ben ortaksız olamam, değil mi?.."

"Bu iş, olmaz. Güç olur. Kaça bölüneceksin?.."

"Doğru söylüyorsun. Bir iş kurarsam.. düşünürüz... Senden iyisini mi bulacağım?.."

"Teşekkürler..."

"Kalk bana içki ver!"

"Güzel..."

Gülşen kalkmış, bardağı alacakken soruyor Ekrem:

"Peki, sen benim neyimsin Gülşen, neyim olacaksın.. olmak istersin?.."

"Canavarın!"

Bardağı falan boş verip, tepesine çöküyor Ekrem'in.

Sanki zorla öpüyor-ken, duruyor birden:

"Farkında mısın?.." diyor. "Adımı ilk kez söylüyorsun, niçin?.."

"Öyle mi?.. Bilmem..."

"Kazayla, 'Beyhan!' dememek için mi yoksa?.."

"Cinlikte üstüne yok!.."

"Yalnızca bu mu?.."

"İlk önce bu..."

"Hadi bana 'Gülşen' de yine!.."

Gülüyor Ekrem.

"Bak gördün mü, söylemiyorsun işte..."

"Daha yaratıcı bir çözüm arıyorum..."

"Ah! yaratıcı çözüm!.. Sevilmek istiyorum ben..."

"Bunu bilmiyor değilim..."

"Gerçekten sevilmek... Kalk!"

Elinden tutup sehpadan öteye çekeliyor Ekrem'i. Sarılıyor.

"Dans etmekten de pek hoşlanmazsın, ha?.." diyor.

Bir şey demiyor Ekrem.

Piyanonun kesintisiz gezintisi.. yağmur sesi.

OTUZ SEKİZ

Dışarıdan bakılınca sanılandan daha geniş kahve. Kapısından girilince, bir başka dünyaya gelinmiş gibi oluyor. Tavanı yüksek değil. Müzik ve sigara dumanı iç içe geçmiş gibi. Ne ilgisi olabilir, ama gerçek: Kahvenin içinde bir havuz var. Sekizgen, mermer bir havuz. Bir şadırvana benzeyen... Suyu akmayan. Göbek yükseltisi oymalı. Kuş yuvası benzeri oymalı... Sanki bir hamamın soğukluk yeri ya da bir cami girişi, –gibi. "Hani, bahçe olsa, neyse..." diyenlere aldırmıyor, orada öylece duruyor. Yeni gelenlere, "A! havuzu da var..." dedirtiyor. Kahvede yer kalmadığında, kıyısına oturuyor bekleşenler.

D–Mail, havuz gibi görkemli değil, ama daha işlevsel. Girişte sağda Duvar Postası. Kim ne diyeceği varsa, bir kâğıda yazıp oraya iğneliyor. Çoğu, alınacak satılacak duyuruları. Şiirlere de rastlanıyor.

Duvarlarda müzik ve sinema dünyasından yıldızların büyük afişleri var. Kahvedeki herkes genç. Çok genç... Kızlı erkekli oturuyorlar. Bazı masalarda kâğıt oynanıyor. Dipteki iki masada toplaşanlar, bilgisayarlara düğümlenmişler. Ocağa yaklaştıkça belirginleşen bir tost kokusu...

Kapıdan hışımla giriyor Pınar. Kapıyı kapayınca duruyor. Aylin'i seçiyor ve ona doğru hızla yürüyor.

Eğiliyor masaya:

"Senin o baban bir hayvan!" diyor.

Gözlerini kısıp bakıyor Aylin. Sonra hafiften bir gülücük biçimleniyor dudaklarında.

"Deli etme, Aylin! 'Hayvan!' dedim, sen de gülüyorsun. Tam bir hayvan!"

Çoğalıyor Aylin'deki gülücük.

Sağa sola bakınıyor Pınar, –bir gören var mı diye.

Titriyor.

"Otur da anlat!.." diyor Aylin.

Saçlarını geriye atıyor Pınar. Düşünüyor ama yapacak bir şey bulamıyor. Sırtından çantayı çıkarıyor, Aylin'in çantasının yanına bırakıyor.

Duruyor titreyerek.

"Hadi ama..." diyor Aylin.

Rüzgârlığı çıkarıp sandalyenin arkasına asıyor, kendini bırakır gibi oturuyor sonra.

"Vallahi ağlayacam!.." diyor. "Hırsım geçsin diye, taa iskeleden yürüdüm buraya..."

"En baştan başla.. ve anlat!.."

"Fırat evden ayrılıyor. Sevdiğim kim varsa gidiyor. Babam gitti... Şimdi Fırat da gidiyor..."

"Gider... Sonra?.."

"Oya'sı telefon etti..."

Duruyor.

"E?.."

"Kızdım Fırat'a, indim arabasından... Sana gelmek istedim. Sana anlatmak istedim..."

Tıkanıyor.

"Geldin, ben yokum..."

"Baban... 'Aylin yok!' demedi bana!.."

"Ne dedi?.."

"Sen Cem'le koşmaya gitmişin..."

"Kızım, Cem cuma günü Marmaris'e gitti ya..."

"E, 'haber var' diye not bırakmıştın..."

"Öyle. Gamze anlattı telefonda. Orda Cem'e rastlamış..."

"Bu mu 'haber'?.."

"Bu. Ne olacaktı?.. 'Pınar'ı özledim...' demiş..."

"Yapma, Aylin!"

"Anlat! Sonra?.."

"Sen Cem'le sevişiyomuşun..."

"Öyle diyecek ki..."

"Ay çok kötü!.."

"Sana da mı şeyini gösterdi?.."

"Yok daha neler!.."

Gülüyor Aylin.

"Hem dur bakalım..." diyor Pınar sertçe. " 'Sana da mı' ne demek?.."

"Birine göstermişti de..."

"Biri... Kim?.. Sana mı gösterdi?.."

Aylin duraksıyor, söylemek zorunda kalıyor:

"Ganıze'ye..."

"Bu adam bir sapık!"

"Evet, benim sapık bir babam var..."

Pınar'ı gülecek sanıyor Aylin, gülmüyor Pınar.

"Hayvan ki, ne hayvan!.."

"Sonra n'aptı?.."

"N'apacak, saldırdı bana!.. Yalvardım.. dinlemedi... Kapı vurulmasa kimbilir daha..."

"Bu erkek takımı böyle..." diyor Aylin. "Akılları oralarında..."

"Bırak resital geçmeyi!.." diyor Pınar.

"Asıl sen bırak! Onlar benim laflarım, senin ağzına yakışmıyor!.."

Susuluyor.

Paketi Pınar'ın önüne iteliyor Aylin:

"Al, sigara..."

"Bana sigara ver'me!"

Sesi sert. Yüzü ağlamaklı.

Kırılmıyor Aylin. Bağışlıyor onu. Yandan geçen tepsiden iki çay alıyor, birini onun önüne bırakıyor. Çayla ilgilenmiyor Pınar. Aylin onun şekerini atıp çayını karıştırıyor. Kaşığı tabağın yanına bırakıyor sonra.

Pınar'ın elleri titriyor.

Çaylar yudumlanıyor.

Konuşulmuyor.

Sonra:

"Kalk, gidelim!.." diyor Aylin.

"Nereye?.."

"Senin babana!.."

Şaşırmış soruyor Pınar:

"Ben bunları babama nasıl anlatırım!.."

"Anlatmaya değil! Senin baban da beni biraz sıkıştırsın, ödeşelim..."

Gülecek gibiyken kendini tutuyor Pınar:

"Benim babam yapmaz öyle şey!.."

"Yapmazmış..." diyor Aylin. "Bulursan bana da gönder!.."

OTUZ DOKUZ

Vildan, sevgi dolu bir sesle:

"Seni üzen nedir?.." diye soruyor.

Düştüğü tedirginlikten sıyrılmaya çalışıyor Beyhan:

"Beni mi?.. Yok bir şey..." diyor.

Başını çeviriyor, başka yerlere bakarmış gibi ediyor Vildan:

"Demek, yok... İyi iyi... Havadandır."

Onun bu çocuksu küsmesini gülerek izliyor Beyhan, sonra:

"Olsa, söylerim abla..." diyor. "Senden saklım mı var da?.."

Birden dönüyor Vildan:

"Yok mu!.." diyor. "Hem de nasıl vardır..."

Bir şey demiyor Beyhan.

"Kızına ama, hep saklarsın..." diyor Vildan. "Ekrem işini bile sakladın da, kızdan duydu ablan..."

"Ne bileyim canım ben, öyle oldu işte..." diyor Beyhan.

Vildan da çizgiyi geçmiyor:

"Neyse, sen bilirsin..." diyor. " 'Sen bilirsin...' dersen, kavga çıkmazmış..."

Yine de, sorarmış gibi bakıyor Beyhan'a.

Beyhan da ona gülümsüyor.

Ve.. sözde açıklıyor sonra:

"Doğrusu..." diyor. "Şu Fırat işte... Biraz kurcalıyor aklımı, –ne de olsa..."

Kaygıların ötesine itelemeye çalışıyor onu Vildan:

"Aman ne var, gurbete göndermiyorsun ya!.." diyor.

"Evet, de..."

Susuluyor.

Kendine söylüyormuş gibi:

"Aklını taktı demek..." diyor Vildan.

Sonra da:

"Varsın biraz da öyle oyalansın!.." diyor Beyhan'a.

Sessiz soluksuz duruyor Beyhan.

" 'Canı sağ olsun...' diyeceksin Beyhan. 'Canı sağ olsun...' "

Başı öne eğik bir Beyhan...

" 'Canı sağ olsun...' diyorum ben de. Başka ne diyorum ki?.."

"İyi. Öyle söyle! Allah'ın gücüne gider.. ilenme! Elin kızından da bilme!"

Ablasına bakıyor Beyhan:

"Yok, Oya'ya bir şey demedim hiç. Denir mi?.. Benim de kızım var, –yetişiyor."

"Sahi, Pınar ne diyor?.."

"Aman! görsen şaşarsın... Topa tuttu oğlanı..."

"Ah, benim akıllı kızım..."

"Yaa!"

"Pınarcığımın yeri bir başka, Beyhan..."

Gülüyor Beyhan:

"Bilmez miyim?.."

Susuluyor.

"Bu enişten ömür adam..." diyor Vildan.

"Ne o?.. Yine n'oldu ki?.." diye ilgisini esirgemiyor Beyhan.

"Senin Salim Bey için "Yaşıyor mu?' diye soruyor..."

"Ee?.."

" 'Yaşıyor...' dedim. Aman sus Ekrem duymasın!.."

"Nerden duyacak canım!.."

Kocasına öykünüyor:

" 'İyi iyi...' dedi. 'Demek o moruk yaşıyor hâlâ...' "

Gülüşüyorlar.

Acının sınırına gelmiş bir Vildan, –oluyor...

"Hep böyle. Yaşlılara taktı bu ara... Hani, demeye getiriyor ki... 'Benim oğlum öldü.. bunlar kazık çaktılar dünyaya!..' "

"Yine iyi canım..." diyor Beyhan. "Eskiden neydi o öyle?.."

"Yaa, eskiden..."

Sessizlikte çoğalıyor yağmurun sesi.

"Yarın hava açacakmış..." diyor Beyhan.

Ablasına bakıyor:

"Haberlerde dinledim..." diye ekliyor.

"Açsın açsın!.." diyor. "Gerçi, bu da rahmet ya..."

Sonra da saatine bakıp telaşlanıyor:

"Aman, saat da kaç olmuş!.."

"Otur ablaa.. otur işte!.."

"Gideyim gideyim..."

"Pınar gelsin..."

"Yok yok, kalamam öyle..."

"Şu yağmur dinsin hele..."

"Hani, senin bir işin falan varsa, diye..."

"Yok bir işim... Olsa ne var, yabancı mısın?.. Biraz tabak çanak ayırdım Fırat için... Bir şeyler hazırlayım diyordum ya, bıraktım sonra. Yarın kapıya kamyonu dayarsa dayasın..."

"Senin daha umudun var, Beyhan... Cayar diye..."

"Ya! keşke..."

"Sen umutlanma! Cayarsa caysın, –o başka!.."

Büyükçe bir kutu aramıştı Beyhan. Yoktu. Ararsın, bulunmaz olurdu işte... Kızı bakkala göndermek istemişti sonra.

"Anne, boşuna sen kendini hiç yorma!" demişti Fırat. "Adamlar her şeyi kendileri sarıp sarmalıyor... Tamam, sen ayırdıklarını koy tezgâhın üstüne, dursun..."

Onlar gidince, derin bir üzünç içinde yüzer bulmuştu kendini. Üzerine bir zavallılık çökmüş, oturup kalmıştı koltukta. Kolu kanadı kırılmış gibi olmuştu. Buz kesmişti her yanı.

Kalkmış banyoya gidiyordu. Az daha, gidiyordu. Aynada göğsüne bakacaktı. Masanın oradan döndü. Kendine yeniden yasakladı onu.

Önce, Pervin'i aramak istemişti. Yarın sabah bir işi çıktığını söylemeliydi ona. Birden, ürktü sanki... Yok, sormazdı Pervin. Ne işinin olduğunu sormazdı. Olsun, yine de oldu bittiye getirmek daha iyiydi. Yarın hastaneye giderken arardı onu. Canım, bir şey uydururdu, –uydurmasına...

"Taksiyle gelin..." demişti doktor. Sakallı, Doktor Selçuk Bey. Beyhan'ın nasıl döneceğini bile düşünmüştü adam. E, biliyor olmalıydı elbet, hastanede ne olacağını.. ne yapılacağını... Beyhan'ın ne halden ne hale gireceğini...

Günleri sayılıydı belki, ha?..

Kimin değildi ki?..

Kimin n'olacağını kim bilsindi ki?..

Sonra, Ekrem'i aramayı düşündü. Arıyordu da. Eli telefonda kaldı.

Ona ne söyleyecekti?

Ekrem'e?..

Gerçeği söyleyecek miydi?..

Neydi gerçek?..

Yoksa, " 'Senin orda da yağmur var mı?..' diye aradım..." mı diyecekti?..

Ekrem de kah kah kah...

Yine de, bir gülücük biçimlenmişti yüzünde...

"Nasıl olsa her şe-yin..."

Sonra, solgun bir gülücük olmuştu.

Ondan boşanınca... Bu Beyhan boşayınca Ekrem'i... O, zavallın! Yine iyi... "Atıyorum şimdi tokadı!" da demedi. Yargıç da tutturmuş: "Barışın..." Barışacak olsa, niye dava açsındı Beyhan?.. Kendini güç tutuyor. "Beni sen mi evlendirdin be adam!.." diyecek. "Şimdi ayrılmama ne karışıyorsun ki!.." Yok, çok kısa sürdü. "Benim kararım kesin!.." dedi Beyhan. Yargıç da söylendi: "Kesinmiş kararı... Yirmi beş yıldan sonra..." Sonra da dedi ki: "Peki, boşandınız!" İmzayı basarken de homurdandı "Çayım nerde kaldı!.." diye. Elinde bir bardak çay, mübaşir göründü yandaki perdenin ardından. Yargıç, çocuk gibi küstü. Arkasını döndü onlara, çayını karıştırdı.

Çıktılar.

"İşte, istediğin oldu!.." dedi Ekrem.

"Akşam yemeğe gelsene..." dedi ona.

Ne istiyor?

Ne mi istiyor?

Gitsin, sarılsın Ekrem'e.
Bunu mu istiyor?
"Ekrem, ben hastayım..." desin.
Ekrem bir şey demesin.
Bir şey demesin.
Saçlarını sevsin.. sevsin...

Ekrem'in evi.
Balkonu.
Kaç hafta sonra gördüğü Ekrem...
Özlediği, –mi?..
Anlatan Beyhan.

" 'Dede, ne dedin?..' demiş Pınar da, –boş bulunmuş. 'Isırmadan?..' Durup bakmış Salim Bey... 'E'veet...' demiş. 'Isırmadan öpüşülmez!' Pınar da bana diyor ki: 'Ayy! anne, ne kötü...' Diyorum ki: 'Kızım, öyle değil!..' Sonra edemeyip diyorum ki: 'O, bunak!' Böyle bile dedim. Dedim ki, kız inansın hani... A! Sonra da onun bunak olmadığını anlatınam gerekti. Bunak olmadığını, ama hep öyle şeyler yaptığını anlatmaya çalıştım ona... Gülmekten yerlere yatacak! O zaman anladım, –benimle eğleniyor. Gerçekte, çok iyi biliyor dedesinin ne dediğini de, bakalım Beyhan ne yapacak diye..."

Yine de aramamıştı Ekrem'i.
Sonra da Vildan gelmişti, –neyse ki...

"Sen de çok yalnız kalacaksın ama..." diyor Vildan.
"Evet. Yalnızlık..." diyor Beyhan.

Büfeye gidip çikolata getiriyor. Alıyor Vildan. Şekerliği onun yakınına bırakıyor, bir şey demeden uzaklaşıyor Beyhan.

Koridorda yiten Beyhan'ın ağlamaya gittiğini seziyor Vildan.

KIRK

Telefon eden kimdi, ya da nereye gidiyorlardı?.. Bunu babasına sormadı Okan. Aldırdığı da yoktu. Babasını değiştirecek değildi. O böyleydi. Aklına eserdi.. aklına eseni yapardı...

Eh, Okan da uyardı ona.

Kentin içine doğru gidildikçe, yağmur artıyordu.

Güldü kendine Okan.

Demek ki, yazarlar böyle uyduruyorlardı: "Kentin içine doğru gidildikçe, yağmur artıyordu."

Güzeldi.

Gerçekmiş gibiydi.

Demek ki, tam gerçek olması gerekmiyordu.

Mantıklı olmasından da uzaklaşabiliyordun: Kentin içine gitmek, yağmuru niçin artırsın?

"Gürültü" olsa, neyse...

Değil.

"Gürültü olsa, yağmur artar." değil.

"Kentin içine doğru gidildikçe, gürültü artıyordu."

Bu, olur.

Mantıklı da olur!

Oysa, bu da gerçek değil.

Arabanın içindesin. Git git, işte aynı gürültü, –pek duyulmayan.

Diyelim, müziği de açıyorsun...

"Yaş'şa be!" dedi Kadir.

Oğlunun ensesini sevdi:

"Ben de hep diyorum, bir şey eksik ya..."

Tuğçe'nin beklediği yere gelince:

"Şu hatunu da alalım..." dedi Kadir.

Dönüp babasına bir baktı Okan. Bir şey demedi.

Araba durunca, saydam yağmurluğunu sıyırıp hemen bindi Tuğçe.

Ve yağmur birden delirdi.

"Ay, tam zamanında geldiniz, Kadir Bey!.." dedi Tuğçe.

Kadir güldü.

Tuğçe, Okan'a elini uzattı:

"Ben Tuğçe..." dedi.

Biraz kızardı Okan.

"Çok sevindim..." dedi, yan dönüp. "Okan ben..."

"Benim oğlum..." dedi Kadir, dikiz aynasına.

Aynaya:

"Ay, biliyorum Kadir Bey..." dedi Tuğçe.

Okan bir şey demedi.

Az daha, Okan'ın bacaklarına bakıyordu Tuğçe. Gözlerini kaçırdı hemen, yağmurluğunu katlıyormuş gibi etti.

Yoksa, Okan anlamış mıydı?..

Kaçamak bir baktı, neyse, anlamış gibi görünmüyordu.

Buna sevindi.

"Yok, yaz yağmuru değil bu..." dedi Kadir.

"Fakir fukaranın evini yine sel basar..." dedi Tuğçe.

Kadir, birden sağa saptı.

Bir korna ısrarla öttü.

"A, adamın ne güzel kornası var!.." dedi Tuğçe.

Kadir oğluna bir baktı, Okan da kendisine bakıyordu, başladılar gülmeye...

Onlara Tuğçe de katıldı.

"Neyse, kaçtık o kalabalıktan..." dedi Kadir.

Sonra da güldü:

"Tuğçe Hanım, ne demiştiniz?.. Adamın ne güzel kornası var, ha?.."

Yine gülüşüldü.

"Ben hep böyle delidoluyum, Okan Bey..." diye kendini açıkladı Tuğçe.

Okan ne desin?

Ona yardımcı olmaya kalkıştı Tuğçe:

"Delidolu olanları yoksa sevmez misiniz?.."

" 'Somurtmaktan iyidir...' desene oğlum!.."

Okan, Tuğçe'ye döndü:

"Somurtmaktan iyi imiş, efendim!.."

Ellerini çırptı Tuğçe:

"Ay ay ay!.." dedi. "Çok güzel!.."

"İyi." dedi Kadir. "Demek, kafaya alınıyoruz..."

Sonra, Okan'a birçok şey sordu Tuğçe. Okulunu, ne olmak istediğini, hangi takımı tuttuğunu, arkadaşlarını.. falan... Okan, kısa kısa yanıtlar verdi ona. Sıkıldı Okan. Tuğçe'den değil, konu olmaktan sıkıldı.

Kadir de bir suskunluğa düştü, tüttürdü sigarasını.

Kanaryasını anlattı Tuğçe.

Sonra o da sustu.

Susuldu.

Kimdi bu kadın?

Bu sarışın kadın. Bu gülen kadın. Bu cana yakın duran kadın. Bu hep "siz" diyen.. hep "Okan Bey" diyen. Yapmacıklı gibi olan.. ama asla öyle yapmacıklı olmayan. Sa-

bırsızlık gösteren.. sevecenlik gösteren.. çocuk gibi el çırpan... Eskiden kanaryası olan.. şimdi olmayan. Hep tane tane konuşan.. bu kadın kimdi?

Babasının nesiydi?

Yağmurluğunu hazırlamasından, Tuğçe'nin gelinecek yeri bildiğini anlıyor Okan. Ve babası da çok geçmeden çakıl yola sapıyor çünkü.

Duruyor araba.

Ve Okan arabadan inince, hemen koşuyor az ilerideki yapının girişine doğru.

Koşmaması gerektiğini ona unutturan ne?

Yağmur mu?

Tuğçe mi?

Onun koşmasına bakarken yakalıyor kendini Tuğçe.

Koşmasına.. öyle koşmasına.. sanki bakmadan da edemezmiş oluyor.

Bakıyor diye kızıyor da kendine.

Ve koşarken duruyor Okan, –birden!

Dönüp bakıyor.

Neyse ki, o anda Tuğçe arabanın kapısını kapatmakta.

Sonra da, yağmurluğu başına alıp Okan'a doğru koşmakta.

Oyunlardan oyun yaratmakta.

Daracık eteğiyle taştan tasa sekerek koşmakta.

Kadir'in de hiç acelesi yok sanki.

"Şef" kapıda:

"Hoş geldiniz.. hoş geldiniz..." demekte.

Tuğçe üşüdü. Titriyor Tuğçe. İçerisi sıcak. Hemen sevinme huyunu yine gösteriyor Tuğçe.

Sonra, kendisine bakarken yakalıyor Okan'ı.

"İnsan, bu havada böyle mi giyer, değil mi?.." diyor. "Moda işte.. moda!.."

Gülüyor sonra da.

Tuğçe'ye bakmaya kendine yasak koyuyor Okan.

Oturuluyor.

Başköşeyi Okan'a veriyorlar. Kadir ve Tuğçe, onun yanına karşılıklı oturuyorlar. Kadir dışarıya arkası dönük. Tuğçe de salona...

Bir sigara yakıyor Tuğçe.

Dünkü yeleği giydiğini yakasıyla oynayarak Kadir'e gösteriyor.

"Güzel.. çok güzel..." diyor Kadir, ortaya söylüyormuş gibi.

Tuğçe, sözde sesini alçaltarak:

"Biz ikimiz şarap içelim mi?.." diyor Okan'a.

Kendine oyun arkadaşı arayan bir kız çocuğuna benziyor.

"İçin.. için..." diyor Kadir.

Şefik Usta, dün İstanbul'a gittiğini söylüyor. Konuyu hemen dolaştırıp lafı gargaraya getiriyor Kadir.

"Dün de buraya mı gelinmiş?.." diye kendine soruyor Okan yine de.

Yemekler söyleniyor. Sanki, yemeğin çabuk gelmesini.. ve hemen bitmesini diliyor Okan.

Sonra.. yağmurun dineceğini sananlar yanılmış olacak.

Cep telefonu çalacak ve arayanın Nimet olduğunu görünce Kadir, canı sıkılarak kalkıp masadan uzaklaşacak.

Okan'a bakacak Tuğçe.

Onun elini alıp bacağının üstüne koyacak.

KIRK BİR

O cumartesi günü, Oya'yla hep buluştukları kahveye fırtına gibi gelmişti Fırat.

"Gel bak, sana ne gösterecem!.." demişti.

Hiçbir şey anlamamıştı Oya.

Sinir içinde titriyordu Fırat.

Ne vardı, ne olmuştu?..

Apar topar kalkmıştı Oya, ardına düşmüştü.

Tam deyimiyle, onu arabasına atmıştı Fırat...

Çok sinirliydi.

Çok sigara içiyordu.

"Fırat, meraktan çıldırtma, ne var?.." diyordu Oya.

"Beklee!.. Bekleee!.." diyordu Fırat.

Kafasını da "Sen görürsün..." gibisine sallıyordu.

Nereye gidiyorlardı?

Burası neresiydi?

Burası İstanbul muydu?

"Az kaldı, az..." diyordu Fırat. "Demek bunu da yapacaktın, ha?.."

Bu da ne demekti?

Ne yapmıştı?

Artık biraz fazla olmuyor muydu?

Derken.. ağaçlıklı bir yolda durmuştu Fırat.

El frenini hışımla çekmişti.

"Atla!" demişti.

Yürümüştüler.

Yandan bir tren hızla geçmişti.

Camlarda el sallayan insanlar geçmişti.

Tren gitmiş, daha da gidiyormuş gibi olmuştu.

Elinden tutmuş, çekmişti Fırat.

"Gel benimle!" demişti. "Geeel!.."

Oya, perişandı.

Perişan olmuştu.

Fırat, onu kaldırımın kıyısında durdurmuştu.

"Bak kızım.. sen dillere düşmüşsün!.." demişti.

Oya, bayılacak olmuştu.

Kendini oracığa yığılacak sanmıştı.

"Anlamadım efendim!" diye sertlenmişti sonra. "Ne demek oluyor bu!"

Fırat, sigarasını çekiştirip durmuştu.

"Kim beni dillere düşürebilir!.."

Yüzüne bile bakmamıştı Fırat.

"Niçin dillere düşecekmişim! Ne yapmışım! Ne yapmışım dillere düşecek!.."

Yavaş yavaş başını kaldırmıştı Fırat. Gözlerini kısmış, uzun uzun bakmıştı.

"Kim bu Hakan?.." demişti.

İyice şaşırmıştı Oya.

"O da ne demek?.." demişti.

"Ha'kan! Kim - bu - a - dam!"

"Ben tanımıyorum öyle birini..." diye yalvarır olmuştu Oya.

"Gel de, bak bakalım..." demişti Fırat.

İki adım yürümüşlerdi.

Oradaki fabrikanın duvarını göstermişti Fırat.

Duvarda, "Hakan Oya'yı seviyo!" yazıyordu.

Önce anlamadan bakmıştı Oya.

Sanki, anlaması da zaman almıştı.

Sonra yumruğunu Fırat'ın göğsüne indirmişti:
"Alçak!" demişti.
Gülmüştü Fırat.
Ağlayacak olmuştu Oya:
"Domuz!" demişti.
Gülmekten kırılmıştı Fırat.
Yazıya bir daha bakmıştı Oya.
Sanki trenle geçenler okusun diye yazılmış gibiydi.
"Ben bunu sana sorarım!.." demişti Oya.
Sonra kendine gülmüştü Oya.
Sevinçten ağlayacak olmuştu.
Üzerindeki yük atılmış gibi olmuştu.
Oya'nın beline kolunu sarmıştı Fırat, eğilip yanağından öpmüştü.
Dün buraya bir müşteriye gelmiş de.. bu yazıyı görmüş de... Oya da görsün istemiş de...
"Sen tiyatrocu ol!" demişti Oya.

O zamanlar yeniydiler daha. Bir iki sinemaya falan gitmişlerdi... Fırat'ı sevebileceğine sanki ilk günden inanmıştı Oya. Bunda da yanılmış sayılmazdı. Onu sevdiğini biliyordu. Bunu kendinden gizlemeye de kalkışmıyordu. Peki, şu kaygı neyin nesi oluyordu?.. Evet, onu arkadaşlarından kıskanıyordu. Kıskanıyordu, çünkü o kâğıt oynamalardan hoşlanmıyordu Oya.
Her cuma, "birkaç el poker çevirmek" için toplanıyorlardı. Birbirlerinin parasını alıyorlardı. Sonra dolarla yine birbirlerine borçlanıyorlardı. Fırat'ın maaşı borçlarına gidiyordu. Şimdi de ayrı eve çıkmaya kalkıyordu. Yüzü tutmuyordu Oya'nın. Bir şey diyemiyordu. Başına kakıyormuş gibi olmak istemiyordu. O, bir Necla ya da Asuman değildi. Onlar için bir sorun yoktu, çünkü kendileri de oynuyorlardı. Gece

geç kalmalarına karışanları da yoktu. İstese de onlarla birlikte o saate kalamazdı Oya. Hem onlardan biri olmak da istemiyordu. İstemek ne demek, onlardan biri olmaktan korkuyordu.

Oya'dan da borç alıyordu Fırat. Evet ödüyordu, ama haftasına kalmıyor, yine istiyordu. İstemezdi de! Duyurumuş gibi yapardı. Anlamazlığa vuramazdı Oya da. Esirgiyor olmak istemiyordu, veriyordu.

Asuman, tek taşlı yüzüğünü bir yerlerde yitirmişti. Onun yüzüğü sattığını düşünmüştü Oya. Fesatlıktan değil, güveni yoktu onlara.

Haftada bir kâğıt oynamayla kumarbaz olunmazdı. Yoksa, olunur muydu? Bir kumarbaza katlanamazdı Oya. Fırat, ya kumarbaz olursaydı?.. Evini kumarhaneye çevirirseydi?.. Gelsin kadın kız.. içki... "Bi pot daha!".. katlanamazdı.

Yol yakınken terk etmek istiyordu Fırat'ı. Denemişti. Başaramamıştı. Onu "yok" düşününce, derin bir yalnızlık duygusuna kaptırıyordu kendini. Her şey anlamını yitirmiş.. hiçbir şeyin anlamı kalmamış gibi oluyordu.

Fırat'ı, annesiyle babasının ayrılmaları kötü etkilemiş olabilirdi. Böyle düşünmüştü ve bunu da anlayışla karşılamıştı Oya. Fırat, kardeşinin doğum gününe götürmüştü onu. Herkes hiçbir şey yokmuş havasındaydı. Pınar, on beşine giriyordu. Pınar onu sevmemişti. Ve sevmediğini gizlemiyordu da. Oya bunu anlasın istermiş gibi bakıyordu Pınar Hanım.

Çıktıklarında Fırat'a söylemişti bunu.

Fırat da gülmüştü:

"Küçük bir kız o!" demişti.

"Ne küçüğü..." diye sinirlenmişti Oya da. "Ben onun yaşındayken..."

"Sen başkasın..." demişti Fırat.

"Başkaymış!.." demişti Oya.

İki hafta küs durmuşlardı.

Peki, ne istiyordu Oya?

Ne istediğini bilmiyor muydu?

Evlenmeyi mi istiyordu?

İstemiyor muydu?

Korkuyor muydu?

Bir şeyden mi korkuyordu?

Her şeyden mi korkuyordu?

Nasıl korkmasındı, daha bir kez olsun, sevdiğini bile söylemiş değildi Fırat. Oya da ona; "Beni seviyor musun?.." diye soracak değildi. Kendini öyle aşağılatacak değildi. Dün akşam ayrılırlarken de duramamıştı:

"Sevgi kendini söyletir!.." demişti.

Bir şey dememişti Fırat.

"Seven, sevdiğini söyler..." demişti Oya.

E, ağzını aç da bir şey söyle, yok.

"Söylemeden duramaz!.." demişti Oya.

Fırat da isyan etmişti:

"Oya! beni tanımadın mı?.." demişti. "Ben öyle televizyon gibi zırt pırt 'Seni seviyorum...' demeyi sevmiyorum!"

"Televizyon da nerden çıktı şimdi!.."

"E öyle, işte..."

Diyeceğini desin diye durup beklemişti Oya.

"Ben başkaları gibi kolayca 'Seni seviyorum...' diyemem. Çünkü dersem, geri dönemem..."

"Aman ne iyi!.."

"Öyleyse, sen söyle!"

"Ben söyleyeceğimi söyledim, Fırat Bey!.." demişti Oya.

Ve arkasını dönüp gitmişti.

Ve bütün gece uyuyamamıştı. İçine dert olmuştu. İşte, duramamış yine aramıştı Fırat'ı. Sesinden onun da nasıl sevindiğini anlamıştı Oya. "Sen onu bırakamazsın!" de-

mişti kendine. "Onu adam edeceksin sen!" demişti. Sesindeki kararlılıktan önce ürkmüştü. "O da böyle seviyor işte..." demişti sonra da. Böyle düşünmek de kendini mutlu saymasına yetmişti.

"İnsan burda ressam bile olur!" diyor Oya.

"Demek beğendin evi..."

"Evet. Merdivenin hali ne öyle?.. Ama şu manzarayı görünce, beş kat çıktığına değiyor işte... Şu kiralık yazısını gözüm görmesin, Fırat!"

Yazıyı camdan indiriyor Fırat, oraya bir yere bırakıyor.

"Boya badana yaptırmadan sakın taşınma! Evet, banyosu fena değil. Tavana bir şey asma, yerden aydınlatma yaparsın... Duvarlara çıplak kadın resmi yapıştırmak da yok! Bak Fırat, burda öyle kâğıt oynamak da yasak! Tamam mı?.. İyi. Peki bir şey soracam, parayı kim verdi?.."

" 'Tüketici Kredisi' diye bir şey var, değil mi?.."

"İyi. Ben de verebilirim. Başkasına borçlanma! Hayırlı olsun..."

Gülüyor Fırat:

"Elbette hayırlı olacak..." diyor. "Niçin hayırsız olsun ki?.."

"Canım, hep öyle söylenilmez mi?.."

Bir şey demeden duruyor öylece Fırat.

"Yoksa, başlıyor muyuz yine kavgaya?.." diyor Oya.

Oya'yı omuzlarından tutup kendine çekiyor Fırat.

Dudaklarından öpüyor, bırakıyor.

Kızarıyor Oya.

Yine öpsün diye bekliyor.

KIRK İKİ

Yandaki çocuklu masa kalkınca, onlardan başka kimse kalmamış, belirgin bir sessizlik olmuştu.

Kadir, ansızın kendini dertlenmiş bulmuştu. Derdi, Nimet değildi. Telefondaki Nimet'i çoktan unutmuştu. Tuğçe mi, eh biraz... Dışarıya bakarmış gibiydi Tuğçe. Sanki Kadir'e hiç bakmazmış gibi ediyordu. Ve her şey, sanki bir anlamsızlığı bürünüyordu. Sanki, öyle oluyordu... Niçin öyle oluyordu?.. Nasıl, –öyle?.. Okan, sanki orada yoktu.. ve Tuğçe'yle birlikte çağrışıyordu. Tuğçe'yle birlikte, orada Okan olarak biçimleniyordu. Oğlu Okan, –oluyordu. Bu mu Kadir'i dertlendiriyordu? Bilemiyordu. Belki en iyisi artık çekip gitmekti.

En iyisi, niçin çekip gitmek olsundu?.. Peki, ne olsundu?.. Hah, sanki bilmiyordu!..

Aklından geçeni bilmiyordu sanki. Sanki aklından geçen, başkasının aklından geçiyordu. N'olurdu?.. Tuğçe de istemezse, istemezdi...

Rakısı elinde gelmişti Şefik Usta, Kadir'in yanına oturmuştu.

"Nasılsınız bakalım?.." demişti.

İyi.

Hepsi çok iyi.

Tuğçe'nin biraz ensesi ağrıyordu.

"Yukarıda yerimiz var..." demişti Şefik Usta. "İsterseniz çıkıp dinlenin..."

Kadir'e bakmıştı Tuğçe.

"İyi ya..." demişti Kadir. "Uzan biraz..."

Sigarasını söndürmüştü Tuğçe, kalkacak olmuştu.

"Hasan, bak oğlum..." diye seslenmişti Şefik Usta. "Odayı göster hamfendiye... Elektrikliyi çalıştırmayı da unutma!.."

Teşekkür ederek kalkmıştı Tuğçe.

Durmuştu.

"Sen de gel Okan!" demişti. "Ensemi ovarsın..."

"Siz" demeyi birdenbire bırakmış bir Tuğçe'ydi...

Okan şaşmıştı.. babasına bakmıştı.

"Git, ne diyorsa yap!.." demişti Kadir.

Tuğçe öne düşmüştü.

Onun arkasına takılmıştı Okan.

Onlara bakınıştı Kadir.

Merdiveni çıkan Okan gözden yitmişti.

Şefik Usta'ya:

"Benim oğlan..." demişti Kadir.

Bardağını şerefe kaldırmış, getirip Kadir'in bardağına vurmuştu Şefik Usta.

Sormuştu:

"İlk uçuşu mu?.."

Kadir'in yüzünde bir gülücük biçimlenmiş, öylece durmuştu. Yüzünde o gülücük sanki hep öyle kalacakmış gibi olmuştu.

Yağmur.

Sessiz bir yağmur.

Yokuş aşağı uzanıp giden bir meyve bahçesi.

Yağmur yemiş bir meyve bahçesi.

Yanda, kendisi görünmeyen bir kayısı ağacı. Bir kayısı ağacının yağmurda titreyen dalının ucu, –görünen. Bir iki de kayısı... Şöyle pencereyi açsan.. elini uzatsan şöyle.. biraz uzansan...

Aman aman!

Hani, o zamanlar... O kırılan, kiraz dalı.

Ağaçtan düşen Tuğçe!

Çelimsiz, sarı bir kız. On üç falan... Gözleri güzel.

Durmuş Efendi'ydi adamın adı. Mürüvvet'in babası. Hani, üzüm bağları olan. Bahçe kovasının içine ayağını soktular. "Şişman Amca!" adı, evet. Sabunlu, sıcak sularla ovuşturdu dizini. Yumuşattı. Yatırdılar sedire Tuğçe'yi. Bir çekti ayak bileğinden, –çığlık!– dizkapağını koydu yerine. Dizine yağlı hamur bağladılar.

Topal kalacak korkusuyla, geceleri, "Allahım, ben kime kötülük ettim?.." diye diye çarşafı mendil yapan bir Tuğçe!

Ah ah!

"Gelsene.. yanıma gelsene, Okan!"

Okan durgun.

Rengi gitmiş. Kalmamış.

Demin çok kızardı.

Hasan, kapıyı çekip çıkarken Okan'ın bacağına bakmıştı.

Kıpkırmızı olmuştu Okan. Yüzünü ateş basmıştı.

Göz ucuyla Tuğçe'den yana baktı. Yok, o bir şeyin farkında değildi. Elektriklinin başında dikiliyordu.

"İyi. Bu elektrikli işe yarayacak..." diyordu.

Sonra, birdenbire bembeyaz oldu Okan.

Tuğçe gitmiş, kapıda anahtarı döndürmüştü. Bir an şöyle bakmıştı Okan'a. Bir şey de söylemeden bakmıştı... Hepsi bu. Sonra da öyle, pencere önünde durmuştu.

"Hani ensemi ovacaktın?.." diyor Tuğçe.

Tuğçe'nin yanına gidiyor Okan.

Arkasında duruyor. Tuğçe'nin omuzlarına koyuyor ellerini, ensesini tutuyor. Ürkek, –değil.

Sakin. Boynu iki yandan ovarak omuzlara iniyor. Omuzlardan uçlara gidiyor. Yeniden. Yeniden. Ellerini iki yana silkeliyor.

"Ay ay.. sen bu işi biliyorsun!.." diyor Tuğçe. "Nasıl öğrendin?.."

"Annemin hep sırtı tutulur..." diyor Okan.

Okan'ın soluğunu ensesinde daha sık duyuyor Tuğçe.

Gösteriyor hünerini Okan büyük bir hevesle. Sırtını ovuyor Tuğçe'nin. Bel kemiğinin iki yanından, küreklerinden, omuzlarından.. silkeliyor ellerini.

"Bana kızdın mı?" diyor Tuğçe. "Elini dizime koyunca, hani..."

"Kızmadım..." diyor Okan.

"Sanki öyle gibi baktın ama..."

"Kızına değildi o."

"Ya, neydi peki?.."

"Kimsenin bana acıyor olmasını istemem..."

"Acıma değildi o."

"Hatta, nefret ederim acıyandan!.."

"Acınacak biri değilsin sen..."

"Nefret bile ederim! Kim olursa olsun..."

"Konuştun mu, ne güzel konuşuyorsun!.."

Oysa, susuluyor.

Çıt yok.

Sonra, bırakıyor ovmayı Okan.

Bir şey demiyor Tuğçe.

Tuğçe'nin yanına geçiyor Okan, ellerini dayıyor pencerenin altına, dışarıya bakıyor.

Yağmura bakıyor.

Keşke Tuğçe olmasa.. keşke, Pınar olsa, –mı?

Ernesto?..

Yandan onu süzüyor Tuğçe. Yüzünün sertleşmiş çizgilerini.. dışarıya dimdik bakıyor oluşunu.. kolunda bir kasın gerilmesini izliyor.

"Beni beğeniyor musun?.." diyor sonra.

Hiç ses etmiyor Okan.

Duruşunu.. bakışını değiştirmiyor da.

"Beğenmiyor musun?.." diyor Tuğçe.

"Kim beğenmez ki..."

"Söyle bana, en çok neyimi beğeniyorsun?.."

"Gözlerini..."

"Başka?.."

"Söylemem."

"Ölümü öp!.."

Sessiz.. kımıltısız bir Okan...

Tutuyor elinden, götürüyor Tuğçe.

Yatağın kıyısına oturuyor Okan.

Gözleri çakmak çakmak Okan...

Eğilip hafifçe öpüyor dudaklarından.

"Ben babanın bir şeyi değilim..." diyor.

Yeniden küçük küçük öpüyor.

"Ben şimdi senin sevgilinim." diyor.

Okan'ın kucağında tiril tiril Tuğçe...

Ona sarılıyor Okan. Ona daha sıkı sıkıya sarılıyor. Öpüyor Tuğçe'yi. Öpüyor.. soluksuz bırakıyor. Ayrılıyor Tuğçe. Ayrılamıyor. Bırakmıyor Okan. Birden her şey hızlanıyor. Yana devriliyor Okan. Altına alıyor Tuğçe'yi. Eziliyor Tuğçe. "Soyunalım..." diyor. "Soyunalım, öyle..." Bırakıyor Okan. Soyunuluyor. Bacaklarını görmesin. Görmesin. Hemen örtünün altına giriyor Tuğçe. "Ay ay.. soğuk!" İyi. Görmüyor. Tuğçe'nin yanına uzanıyor Okan. Kendini Tuğçe'nin üstüne örtüyor Okan. "Çok güzel!.." Tırnakları batıyor Tuğçe'nin. Elini götürüyor Okan'ın. "Bak, bu senin. Hadi git, öp onu sen. Gü-

zel mi? Öp onu. Güzel öp. Isırma. Burasını. Tamam. Öyle. Deli oluyorum, Okan. Gel. Hadi, al beni artık!" Giriyor. Ne varsa gitsin diye itiyor. Coşuyor. Gözlerini kapatıyor. İçinden bağırmak geliyor. Bağırmak...

Gözlerini kapalı tutuyor Okan. İçinde kalan derin.. yoğun.. taze ize bakıyor.

Okan'ın yüzünü okşuyor Tuğçe.

"Ne şeker şeysin sen öyle..." diyor.

Okan bir şey demiyor.

"Kızlar sana bayılacak!"

Saçlarını seviyor Okan'ın.

"Bunu niçin yaptın?" diyor Okan.

"Yok, korkma..." diyor Tuğçe. "Baban bana para vermedi!"

KIRK ÜÇ

Gece.

Karanlık.

Deniz fenerinin ışığı dönerek geliyor.. orada bir denizin varlığını ayrıştırıyor. Tarıyor denizi. Dönüyor. Göz alıyor bir an. Karanlık, daha karanlık oluyor geçince. Daha karanlık, karanlığa dönüşüyor sonra. Eskisi gibi oluyor.

Işık olsa da.. olmasa da, yağmur hep var.

Sarpkaya'nın üstündeler. Arabanın gidebileceği en uç noktadalar. Üç adım sonrası kayalığın sonu. Uçurumun başlangıcı...

Konuşmuyorlar.

Sigara içiyor Gülşen.

Ekrem bir şey yapmıyor.

Dönüp Ekrem'e bakıyor Gülşen.

"Yağmur dindi, farkında mısın?"

Gülşen'e bakmıyor Ekrem...

"Evet. Dindirdik yağmuru."

"Biz mi?.. İkimiz, ha?.."

"Evet. 'Şu Sarpkaya'nın üstüne bir kadın ve bir erkek gelirse, geceye bakarsa.. dinerim o zaman...' demişti yağmur, sözünü tuttu. Dindi."

"Sana mı söylemişti bunu?"

"Hayır, deniz fenerine söylemiş."
"Sen nerden biliyorsun?.."
"Deniz feneri gelip gelip bizi yağınura gösteriyor ya!.."
"Ah, çok hoşsun Ekrem!.. 'Deniz feneri gelip gelip bizi yağınura gösteriyor...' "
"E, öyle ama..."
Bir şey demiyor Gülşen.
Susuluyor.
Gülşen camı açınca, serin bir dinmiş yağmur kokusu geliyor.

Gülüyor Gülşen.
Dönüp Ekrem'e bakıyor sonra.
Niçin güldüğünü ona sormuyor Ekrem.
Gülşen de üstüne üstüne gitmiyor Ekrem'in.
Gitmeye kalkışıyor sonra da:
"Bu durum biraz gülünç, ne dersin?.."
"Korkunç!" diyor Ekrem.
"Evet. Öyle de sanki..."
Sessizlik oluyor.

"Gecenin sessizliği üstünüze olsun. Bunu kendinizden esirgemeyin. Yummayın gözlerinizi, karanlığı görün. Dinleyin. Yüreğiniz ne diyor size? Karanlığınız.. ne diyor? Kendinizi kendinize uzak tutun. O sizin kendiniz. Özleyin kendinizi. Kendinizi özletin kendinize."

Gece.
Karanlık.

Deniz fenerinin ışığı dönerek geliyor.. orada bir denizin varlığını ayrıştırıyor. Tarıyor denizi. Dönüyor. Göz alıyor bir an. Karanlık, daha karanlık oluyor geçince. Daha karanlık, karanlığa dönüşüyor sonra. Eskisi gibi oluyor.

Işık olsa da.. olmasa da, yağmur yok.

"Bizde bir tuhaflık mı var?.." diyor Gülşen.

"Olabilir..." diyor Ekrem.

" 'Olabilir...'miş! Her şey, 'olabilir'! Ya 'var' der insan.. ya 'yok'!"

Bir şey demiyor Ekrem.

"Susmak hangi anlama geliyor peki?.."

Sessizlikle karşılıyor Ekrem soruyu.

Hırçınlaşıyor Gülşen'in sesi:

"Orda sus bakalım... Peki, sus... Ben konuşurum. Sen sussan da, ben..."

Yine sessizlik.

"Ko - nu - şu - rum!"

Gülşen'in sesini yükseltmesi, Ekrem'in dönüp ona bakmasını sağlıyor yalnızca.

"Tetik mi düşmüyor, nedir?.." diyor Gülşen.

Sonra da gülüyor.

Yapay bir gülüş, –bunu kendi de biliyor.

"Yok yok, yolunda gitmeyen bir şey var..." diyor. "Bunu kendimizden saklamaya çalışmanın ne yararı olacak!.."

"Ne yararı olacak ki, anlamı olsun!.."

"Evet, konuş işte böyle!"

"Birbirimizi tanıdıkça, birbirimizden uzaklaşıyor muyuz, Gülşen?.."

"Sanki, öyle! Sen, yeterince sevemedin beni sanki..."

"İstemiyormuş gibi, –mi?.."

"Hayır, itmiyorsun beni. Öyle değil! Sanki üzerime fazlaca titriyorsun..."

"Bu.. kötü değil ki..."

"Tamam. Yanımdasın.. ve sanki çok uzakta gibisin. Alışkın olmadığım bir tarz. Önce hoşuma da gidiyordu. 'Görürüz...' diyordum kendime. Artık.. hoşuma gitmiyor. Kaygılanıyorum."

Susuluyor.

Sonra isyan ediyor Gülşen:

"Niçin sevişmiyoruz!.."

Dalgın bir Ekrem, –dönüp bakıyor.. onaylıyor başıyla.

"Öpüşüyoruz. Oramızı buramızı tutuyoruz. Sarılıyoruz birbirimize.. hepsi bu!"

"Niçin?.." diyor Ekrem.

"Ben bilsem... Evde istemiyoruz. Arabada da istemiyoruz. E, ne istiyoruz?.."

Suskunluk kısa sürüyor.

"Böyle olmayacak bu!" diyor Gülşen.

Arabayı çalıştırıyor. Geri geri geliyor biraz, döndürüyor arabanın burnunu.. basıyor gaza.

"Gideceğiz ve sevişeceğiz!"

KIRK DÖRT

İçinden sanki bir duygu seli gibi gelen o şey, usuldan usuldan okşadı, ve.. ağır ağır çıktı uykudan Okan. Kımıldamadan durdu öylece, bakındı. Evet, evindeydi. Yatağında... Sanki nerede olacaktı ki?.. İşte, açık bırakılmış perdenin aralığından gelen sokak lambasının ışığı...

İçinde bir "hoş"luk, –hiç de alışık olmadığı...

Geriniyordu şöyle, aklına gelenle hemen fırladı yataktan.

Dönüşte, hiç konuşulmamıştı.

Kente girdikten epeyce sonra:

"Önce beni bırakın, Kadir Bey, lütfen..." demişti Tuğçe.

"Tamam. Yolu tarif edin siz..." demişti Kadir.

"Aldığınız yere bıraksanız, olur..." demişti.

"Ya, taksi bulunmazsa?.."

"Bulunur bulunur..." demişti.

Söyleyecek bir şey aramıştı Okan, yoktu.

"A, ben burda ineyim..." demişti Tuğçe.

İnerken, "tıp tıp" omzuna vurmuştu Okan'ın...

"Hoşça kalın!"

Tuğçe indikten sonra da konuşulmadı arabada.

Evin önünde durulduğunda:

"Gelecek misiniz?.." diye sordu Okan.
"Yok, ben çıkmayım şimdi..." dedi Kadir.
Okan inerken de ekledi:
"Annene söz etme istersen..."
"Peki..." dedi Okan.
Sonra da durup baktı, giden arabaya el salladı.

Dışarıda Yağmur Yağıyordu

Sokaklardan, nasıl geçilir bilmezdim. Yürümeyi bilmezdim. Koşmayı hiç... "Bir kız seveyim, adı 'Pınar' olsun..." demezdim. Severken bir şey olur, bilmezdim. "Benim ayaklarım niye böyle, anne?" Sormazdım. Soramazdım. İçten demirli potinler giydiğim günler...
Beni unutun!

Adı, Tuğçe'ydi.
Sarışındı. İnceydi.
Dışarıda yağmur yağıyordu.
Bana "Sakat!" demedi.
Beni sevdi.

Bilirdim mutsuzluğu. Kendini mutlu sanmaları da... Yanılmaları, yine yanılmaları da... Derdine dert katmaları. Mutsuzluğuna bakıp, daha da mutsuz olmaları, bilirdim.
Dertlerim... Şimdi gelin!

O fırtına!
Yangınımı azdıran fırtına!
Yangınımı dindiren...
Dışarıda yağmur yağıyordu ve o bana kendini veriyordu.
Bana kendini...

Fena değildi de, çok iyi de değildi. Yeniden yazmalıydı. Adları da değiştirmeliydi. Sormalıydı Pınar'a:

"Pınar, senin adın ne olsun?.. Yani, 'Pınar' olmasaydı adın, ne olsun isterdin?.."

Masa ışığını kapattı, dışarıya, balkona çıktı.

Yağmur çoktan dinmişti.

KIRK BEŞ

Dışarıda, dünü unutturmak isteyen pırıl pırıl bir yaz sabahı onları bekliyordu. Sanki yağmur hiç yağmamıştı. Doğa, gidermişti susuzluğunu, her yer kupkuru görünüyordu.

Gülşen'in üstünde nikâh için giyindikleri var.

"Ben işe gitmek zorundayım, Ekrem..." diyor.

Telaşlı. Bir geliyor.. bir iki şey topluyor, sonra yitiyor yine.

Ekrem'e bakmıyor.

Ekrem, masada.

İçmeyi unuttuğu kahve, önünde duruyor. Ve gidip de dönemediği bir yerde o hâlâ.

Durgun. Donuk. Yok.

"Böyle bavulsuz otel müşterisi gibi gidemem işe..." diyor Gülşen. "Önce eve gitmeliyim, anlıyor musun?.."

Ekrem bakıyor: Durgun, donuk, –şimdi– var.

"Evet. Bunu bana niye söylüyorsun?.."

Kendine öfkeleniyor Gülşen:

"Seni buraya getirmeyecektim ben!" diyor.

Torba gibi olan çantasına atıyor eline geçeni.

"Ergun'un ruhu mu iyi gelmedi sana?.."

Durup bakınıyor:

"Kalsın masa öyle..." diyor kendine.

Çıkılıyor.
Dışarıdaki sabaha bakılmıyor bile.

Arabada önce hiç konuşulmuyor. Anayola çıkıldığında:
"Yapacağın bir şey var..." diyor Gülşen. "Doktor... Doktora gideceksin, Ekrem!"
Bunları söylerken, bir yandan da dürtüyor Ekrem'i.
"Bana acıyor musun?.." diyor Ekrem.
Gülşen'in sesi çok yalın:
"Kendine acısın herkes!"
Susuluyor.
Uzaktan bir benzinlik görünüyor. Yolun öteki yanında. Yaklaşıyor.
Benzinliği gözüne kestiriyor Ekrem:
"Ben burda ineyim." diyor.
"Anlamadım?.."
"Dur işte! Ben burda ineyim..."
Duruyor Gülşen. Şaşarak bakıyor:
"Git evde kal... Anahtarı vereyim..." diyor.
Bir şey demiyor Ekrem.
İniyor.
Hızla kalkıyor Gülşen'in arabası.
Yakasını düzeltiyor Ekrem, –gerektiği için değil.
Ceplerini dıştan yokluyor şöyle, –niçinse?..
Yolu kolluyor, geçiyor karşıya.

Yaşlı bir benzinci.
Ekrem'den de yaşlı...
Orada, camla çevrili yerde oturmakta.
Ekrem'e bakmakta.
Uykusuz –gibi– bakmakta.

"Yayalara benzin yok!" desin mi şimdi!

Yalan mı, açıktan benzin satmak yasak...

Ya da bilmiyordur o uygulamanın kalktığını, –kalktıysa.

Ya da ilk kez geçiyor eline o uygulamayı uygulama fırsatı.

"Karısıyla kavga etti..." demiştir benzinci.

Yaklaşan Ekrem'e bakan benzinci.

"Kavga etmişlerdir, bir şey unutmuş olsalardı, geri dönerlerdir..." demiştir.

Yaşadıklarının onu huysuz yapmaya yetmediği benzinci.

"Sanki geliyor bir şey sormaya..." demiştir sonra da.

Ekrem de onu yanıltmayacak.

Kapıdan başını uzatacak, kasaba yönünü göstererek soracak:

"Bu yana otobüs ne zaman?.."

"On dakkası var, bey..."

"Ooo, çok! Dokuz olamaz mı?.."

"Ha?.."

"Dokuz. Dokuz olsa kurtarmaz mı?.."

"Pazarlıkla?.. Otobüs saati?.."

Ekrem de dönmüş gidiyor.

Biliyor adamın "Yahu, gel bir tavla atalım..." demeyi akıl edemedi diye, birazdan kendine nasıl da kızacağını...

"Deseydi!" diye söyleniyor.

KIRK ALTI

Yukarıdakiler kapıdan bir görünüp hepsi işlerine dağılınca, torununu kucağından indirmişti Zeynel Bey.

"Gel gel, Salim Dede'yi arayalım biz..." demişti.

Atacan da onu elinden tutmuş, telefona götürmüştü.

Rakamları seçmesine de yardım etmişti.

"Üç nerde, üç?.."

"İşte, büyükbaba!.."

Dinlemişti Zeynel Bey:

"Yok..." demişti. "Evde yok çalıyor..."

"Bakayım bakayım..." demişti Atacan.

Bakmıştı.

"Evde yok çalıyo..." demişti.

Nermin Hanım da o sırada gelmişti ve kendisinden beklenilen meraklı ilgiyi de göstermişti:

"Yine n'oluyor bakayım!.."

Şaka şaka!

Zeynel Bey de aman çok korkmuştu!

"Salim Dede'yi aramıştık da..." demişti.

"Eee?.."

"Evde yok çalıyo..." demişti Atacan.

"Şunu çocuğa doğru öğretin, Zeynel Bey!.. Evde yok çalar mı telefon?.."

Şakanın sırası olsa, diyecek çok.. gani...

"Ben Salim'e bir uğrayım..." demişti Zeynel Bey. "İki gündür yok bu adam..."

"Oğluna falan gitmiştir canım..."

"O gitmez ki, ona gelirler..." demişti Zeynel Bey.

"Eh, iyi ya..." demişti Nermin Hanım da.

Yol boyunca aklından geçenleri.. neyin aklından nasıl geçtiğini gizleyecekti Salim'den.

Ona hiç söylemeyecekti. Yoksa, yanlış anlardı... Hatta, onu bile derdi:

"Ben seni de gömerim, Zeynel!"

"Desin.. desin..."

"Ben hiç görmedim..." diyor kapıcı.

"Sabahleyin?.." diye soruyor Zeynel Bey.

"Yok. O, gastesini neyi kendi alır... Hasta olacak da.. torba asacak kapıya!"

"Demek, hasta da değil..."

"Değil. Yani.. değil..."

"Hangi bakkala gider?.."

"Şu yan sokaktakine... Hele dur, bey! Telefon var..."

Arıyor:

"Davut... Bizim Salim Amıca.. sekiz numara... Sana uğradı mı?.. Dün de mi?.. Canım, yok bi şey yahu!.."

Zeynel Bey'e kaşlarıyla bir "yok" işareti yapıyor.

Sağa sola öylesine bakınıyor Zeynel Bey.

Bozguna uğramış gibiyken birden coşuyor kapıcı:

"Dur bi daha çalalım zili.. heladadır, felan..."

Yandaki balkondan bir hanım:

"Ay, n'oldu amcaya?.."

"Gel yukarı çıkalım bir..." diyor Zeynel Bey.

"He, çıkalım..." diyor kapıcı.
Çıkıyorlar yukarı.
Kapı, kapalı.
İteliyor kapıyı biraz, boşta.
"Kilitli değil bu..." diyor Zeynel Bey.
Kapıcıya bakıyor:
"Karakol nerde?"
"Telefon var!.." diyor kapıcı.

KIRK YEDİ

Dün, Pınar eve döndüğünde, Vildan da ayaklanmıştı. Yeniden oturamazdı, çünkü taksi çağırılmıştı, kapıda bekliyordu.

"Kahvaltıya bana gel..." demişti Pınar'a. "Yeni bir Sosyete Pazarı kuruluyor bize yakın... Gideriz.. bakarız eksiğimize, ha?.."

Onun yerine annesi konuşmuştu:

"Gelir gelir..." demişti.

Kapı kapanınca da kızına sarılmıştı Beyhan.

"Ah benim güzel bi tanem!.."

Yine de Pınar, annesine hiç söz etmedi olanlardan. Çünkü biliyordu ki, gidip Aylinlerin kapılarına dayanmasa bile, açardı telefonu... Sonra da, artık "Kız nerde?.." diye.. "Kız n'apıyor?.." diye başlardı Pınar'ı sıkılamaya, çekilmez olurdu!.. Çınarcık'a da göndermezdi...

Gönderse, uykuları kaçardı işte...

En iyisini yaptı: Ona hiç anmadı bile.

Beyhan bir ara sormuştu:

"Aylin de gelecek mi, ne konuştunuz?.."

"Aman, onun acelesi yok..." dedi yalnızca.

Sonra da çekildi odasına, kapandı.

Ve birden.. çok pişman olmuştu.

Nasıl da öyle düşünmüştü?.. Onları vermeyi hiç düşünebilir miydi?.. Yanlarına gidip Kont ve Kontes'ten özür dilemişti. Evet, çok utanmıştı. Öyle düşündüğü için kendisini bağışlamalarını istemişti. Evet, kimseye falan verecek değildi onları.

Sanki kime ne zararları vardı da?..

Sabahleyin, Fırat gitmişti bile. Annesi hazırdı.

"Hadi, seni de geçerken bırakayım teyzene..." demişti.

"Anne, yolunu uzatma!"

"Uzamaz, Yuva'dan önce bir işim var. Seni bırakır, ordan giderim..."

"İyi ya..." demişti Pınar da.

Beyhan taksi çağırınca, Pınar şaşırmıştı:

"Arabanı almıyor musun?.."

"Hayır." demişti Beyhan yalnızca.

Pınar da duramamış, takside sormuştu:

"Sahi, senin ne işin var, anne?.."

Beyhan'ın yanıtı kesindi:

"Annelerin her işine karışılmaz!"

Böyle dedi mi, orada dur. Çünkü pek de sık söylemezdi bunu.

Sonra da konuşulmamıştı.

Pınar inerken:

"Baban sorarsa, ben iyiyim..." demişti Beyhan.

Teyzesinin en beğendiği yanı bu işte: İnsanı "güzel güzel" dinliyor olması... Ona Aylin'in babasını anlatıyor Pınar. Aylin'in tavrından yakınıyor...

"Ah Pınar, ah!.." diyor Vildan. "Daha neler oluyor dünyada!.."

Ürperiyor Pınar:

"Teyze, biliyor musun, her yanım dikenli tel... Niçin?.."

"Dikenli tel.. çalı.. ısırgan.. tuzak.. kötülük... Hep böyle olacak!" diyor Vildan. "Bugün Aylin'in babası.. yarın başka bir –senin deyişinle– hayvan! Alışacaksın. Sakınmaya.. korunmaya alışacaksın. Sonra da alışmış bile olacaksın. Daha kolaylaşmış olacak... Bu, böyle! Sonra.. şu da var: Korkuyla yaşanmaz. Gençliğine yazık olur. Tamam, dikkatli ol. Öyle kolay güvenme, ama gençliğine de yazık etme!.."

Durup Pınar'a uzun uzun bakıyor:

"Aman canım, Aylin de gelmeyiversin..." diyor sonra.

Sonra da lafı değiştirmek istiyor:

"Ee, boş ver şimdi, annen nasıl?.."

"Yani, nasıl değil?.."

"Nasıl değil bizim Beyhan?.."

"İyi değil, teyze... İyi değil!.." diyor Pınar. "Bir şey var, nedir, bilemiyorum ben..."

"Öyle yıpranıyor ki, değil mi?.. Ah Pınar, sen eskiden görecektin onun güzelliğini..."

"Babamı bir arasam mı?.."

"Kalk ara... Enişten de dedi, Ekrem'e söylemeden de gidilmez, a!.."

Babasının cep telefonunu arıyor Pınar.

Aldığı yanıta şaşıp hemen kapatıyor telefonu.

"N'oldu?.."

" 'Ekrem Bey bu numarada değil artık...' dedi."

"E, telefonu değişmiştir belki..."

"Neyse, işe uğrarım en iyisi..." diyor Pınar.

Dalgınlaşıyor.

Büyük bir dükkânın yola taşmış uzantısı. Askılara takılmış tişörtler. Arkalarında yazılar var.

Okunsun diye değişik yerlere asılmış, sergileniyor.

"Neden olmasın?..", "Ciğerimin köşesi", "Sağdan say!", "Temel der ki...", "Çok ararsın, çok", "Ben sana mecbur değilim!", "Beni buldun!", "Kırılmış kimlikler kaplanır", "Serseri mayın", "Yanlış kamera!"...

Pınar ve Vildan bakıyorlar. Gülüşüyorlar. Genç bir çığırtkan. Gözü Pınar'da.

ÇIĞIRTKAN – Seçmenize yardımcı olayım mı, bayan?..
(Pınar'dan Vildan'a bir bakış.)

PINAR – Ah, size güçlük çıkarmış olmayım, bayım!..

ÇIĞIRTKAN – Ha, televizyonculuk oynayacağız... Gördüğünüz gibi tişörtlerimizin satışı çok çok iyi. Ancak, arkasındaki yazılara gelince, genel trendin dışında bir eğilim gözlenmekte...
(Pınar kıkırdar ve Vildan dirseğiyle dürterek yüreklendirir Pınar'ı.)

PINAR – Çok hoş!

ÇIĞIRTKAN – Umarım bu hoş, iyi bir hoştur. Gördüğünüz gibi, "Ortada kuyu var yandan geç!"ten epeyce elde kalmış bulunuyor.
(Pınar, tişörtlerden birini seçer, Vildan'a bakar.)

PINAR – Ah, bu çok iyi!

ÇIĞIRTKAN – Vay be! bunu giyen, Bodrum sokaklarına hani bir daldı mı! Hani nasıl derler?.. Ah Ahmet Haşim işte orda olacaktı ki, sayın ablalarım...

Akşam olmaktayken bir yalnızlık fırtınası esecektir ak badanalı evler arasından! İşte o kalabalığın içinde kendine yer bulamayan yalnız bir yalnızlık fırtınası, ve...

PINAR – Siz niçin stand-up yapmıyorsunuz?..

ÇIĞIRTKAN – Hoppalaa!.. (Sözde çevreye.) Yahu biz n'apıyoruz deminden beri?.. Sarıyorum şimdi, aaa!..
(Pınar, elindeki kredi kartını gösterirmiş gibidir.)

ÇIĞIRTKAN – Yok tamam, kredi kartı dert değil, ayakkabı boyacısı da alıyo da... Hamfendi, ben bunu size armağan etmek istiyorum...
(Pınar şaşırır.)

ÇIĞIRTKAN – Yani bir şey isteyerek değil...

VİLDAN – (Pınar'a.) Onu büyüledin!

ÇIĞIRTKAN – Yani ne demek bir karşılık, içimden gelen bir.. bir şey işte... Hani nasıl derler?.. Bu reklamı da taktım dilime!..
(Pınar, gülmesini tutamaz.)

PINAR – Kusura bakmayın, ilk kez bir stand-up'çıyla tanışıyorum... Ve.. bu iyi bir şey mi, bilemiyorum...

ÇIĞIRTKAN – Ben bardağın boş tarafı mıyım?

PINAR – Öyle demiş olmamak için, armağanınızı alıyorum.
(Çığırtkan, oradaki herkese gösterir tişörtü.)

ÇIĞIRTKAN – Gidiyooor!..

VİLDAN – (Tişörtün yazısını okur.) Yalnızlıktan devren kiralık!

ÇIĞIRTKAN – Gidiyooor!.. Yalnızlıktan gidiyor!.. (Çığırtkan, Pınar'a ilgiyle bakarak, tişörtü hemen sarar.)

ÇIĞIRTKAN – Ben hep bu dükkândayım. Adım, Koray. Sizin?..

PINAR – Pınar.

ÇIĞIRTKAN – Buyrun, Pınar Hanım. Yine beklerim...

PINAR – Teşekkürler, Koray Bey...

ÇIĞIRTKAN – Arkadaşınız bu yazıya üzülmesin sakın!..

PINAR – Yoo, hayır. O benim babam... (Vildan'la uzaklaşırlar.)

ÇIĞIRTKAN – (Arkalarından.) Adam intihar eder be!

VİLDAN – (Dönüp, gence.) Çok bilmiş... (Çığırtkan, alttan alan bir selam çakar.)

PINAR – Çok bilmiş ki, ne çok bilmiş...

"Bak göreceksin, buranın dondurması bir başka olur..." diyor Vildan.

Gülümsüyor Pınar, –o eski küçük kız.

Her yer dolu.

Çıkan gençlerden biri, dönüp dönüp bakıyor Pınar'a.

Gülüyor Vildan:

"Kız! sen bugün ne saçıyorsun çevrene öyle?.."

"Ben n'apıyorum, teyze?.. Oturuyorum işte şurda..."

"Evet, doğru. Teyzesiyle oturmuş bir kız, –dondurmasını bekleyen..."

Uzanıp saçlarını seviyor Pınar'ın.

O sırada geliyor garson kız. Tepsidekileri masaya dağıtıyor:

"İki dondurma. Karışık. Bir su. İki bardak."

Vildan da böyle ısmarlamıştı ya...

Sonra, kasa fişini de bırakıyor oraya.

Gitmiyor.

Teşekkür ediyor Vildan. Sonra da:

"Ne vardı?.." demeden edemiyor.

"Kusura bakmayın, bugün paralar peşin!.."

Çantasına davranıyor Vildan:

"Sosyete para takıyor, ha?.."

"Ah sormayın hiç, inanılmaz!.."

Gülüşülüyor.

Eğilip gizli bir şey açıklarmış gibi yapıyor Vildan:

"Dondurma, küstürülmeye gelmez..." diyor.

"Gelmez ki, ne gelmez..." diyor Pınar.

"Bak ne diyorum, önce dondurmamızı bitiriyoruz. Acelemiz yok. Sonra, sen babana gidiyorsun."

"Bu paketler?.."

"Kalsın bende... Bir de onları yanında taşıma şimdi..."

"Annem görmesin mi aldıklarımı?.."

"Ben telefon ederim ona... İsterse, gelir görür, a!"

"Bana kızacak..."

"Kızmaz kızmaz... Sonraa, babana ona aldığın armağanı veriyorsun. Tamam mı? İzin istiyorsun Çınarcık için. Tamam mı, güzelim?.."

"Ben Okan'a uğramasam mı, teyze?.."

"Uğra elbet! Bak ne diyorum..."

KIRK SEKİZ

Küçük ameliyathanenin ön bölümü. Karanlık gibi. Sanki öyle olduğu için serin de.

Yetersiz, loş bir ışık var tavanda. Biraz rahatsız edici... O ışıktan sakınmış gibi yan dönmüş, yatıyor Beyhan.

"Ordaki"ni aldılar. Biraz yorgun. İçi de eziliyor.

"Açlıktandır.. açlıktan..."

"Her şey bitti artık, ha?.."

"Dur bakalım, daha yeni başlıyor her şey..."

Öyle: Yenilgin.

Sonra da birden gülermiş gibi oluyor.

Çünkü, Ankara'daki gelin gittiği o evi hiç unutmaz.

"Niçin? Tuhaf değil mi?.."

"Tuhaf. Bunca yıl da oldu..."

İşte, neler geldi.. neler geçti, –de, o evi unutmadı Beyhan.

Kış.

Fırat'ın doğumu.

Salim Bey, karyolanın şurda durup duruyor. Çiçek getirmiş gelinine. Aman bir heyecan!.. Elleri titriyor koca adamın, –o zaman "koca adam" değil daha.

Nezahat Hanım alıyor çiçekleri, hemen hemşireyi arıyor bir vazo ayarlasın diye.

Vildan İstanbul'dan gelmiş, orada. Annesi orada. Ama egemenlik Nezahat Hanım'da...

Yok ziyanı!

"Adı Fırat olsun..." diyor Salim Bey. "Olsun mu, ha?.."

"Siz bilirsiniz..." diyor Beyhan.

Ekrem'e bakıyor Salim Bey:

"Beğenmedinizse, söyleyin, a!.."

" 'Siz bilirsiniz...' dedi ya, baba!"

"Beğenmek başka... 'Siz bilirsiniz...' başka!.." diyor Salim Bey.

"Yok yok, Fırat güzel..." diyor Beyhan. Hastaneden çıkıyorlar ki, her yer Sibirya'da geçen filmler gibi.

Bahçedeki çardak nasıl da karla kaplanmıştı öyle!.. O çardağın çevresinde leylaklar vardı. Kırkikindi yağmuru derlerdi... Sanki kırk gün yağardı. Leylaklar da açmış olurdu o zaman. Çoktandır kullanılmasına gerek kalmayan, paslı demir kapağına kilit vurulmuş bir de kuyu hemen oradaydı. Sanki leylaklar dikilmeden öncelere de tarihi uzayan bir kuyu... Fırat'ın ilk adımlarını atacağı o küçük bahçeye bakan iki katlı ev.

Üst katta Beyhan ile Ekrem.

Sonra...

"İyi misiniz, Beyhan Hanım?.." diyor hemşire.

Beyhan'ın elini okşuyor, –genç bir kız, Pınar'dan sanki az büyük.

"İyiyim..." diyor Beyhan.

"Güzel. Şöyle bir kalkın bakalım..."

Sağ dirseğine yüklenerek doğruluyor.

"Giyinmenize yardımcı olayım ben..."

"Yok yok.. ben giyinirim..." diyor Beyhan.

KIRK DOKUZ

Vücudunu tümüyle saran bir giysi var Tuğçe'nin üstünde. Uçuk sarı renkli, çarpıcı bir parlaklık taşıyan ve Tuğçe'nin devinimleriyle onu sanki soyunuk kılarmış gibi olan bir giysi...

Gelen kişiyi karşılamak için odanın kapısında bekliyor.

Genç bir adam çıkıyor asansörden. Kendisini karşılayan kadının öyle şaşırmış gibi bakmasına bir anlam veremiyor.

"Ben Tuğçe..." diye el uzatıyor kadın. "Haşmet Bey'in asistanıyım. Buyrun lütfen!.."

Adama yer gösteriyor. Onun oturmasını bekliyor, sonra geçiyor yerine.

"Önce sizden özür dilemeliyim..." diyor. "Bir küçük aksaklık oldu. Beş on dakika sonra alacağım sizi Haşmet Bey'in yanına..."

Yandaki pencerenin içine, yan yana dizilmiş duran biblolara bakıyor adam.

"Ne ilginç biblolarınız var öyle!.."

"Çünkü sizden önce bir eski müşterimiz geldi habersiz olarak ve..."

"Beş on dakikanın bir önemi yok..."

"Ve... 'hayır' da diyemedik elbette... Sahi, biblolarım güzeller, değil mi?.."

"Önemi yok. Bizde de oluyor öyle küçük aksilikler..."

"Güzel. Peki, ne ikram edelim size?.." diyerek telefona sarılıyor.

Kendisine hayran hayran bakılmasına iyice alışkın.. ama, öyle bakılmasından hoşnut olduğunu hiç de gizlemeye kalkışmayan bir gülümsemeyle:

"Bakın ne yapacağım, siz ne içerseniz ben de içeceğim sizinle..." diyor.

"Çay olabilir..."

"Zekiye Hanım, iki çay, lütfen..." diyor kapıda beliren yaşlıca kadına.

Bir de, elleriyle sanki bir şey tutarmış gibi bir işaret yapıyor.

"Anladım..." gibisine başını sallıyor kadın, gidiyor sonra.

"Sigara sizi rahatsız eder mi?.." diyor adam cebine davranarak.

"Ah, keyfinize bakın!.." diyor adama. "Ben de çok içiyorum, bilseniz ne çok!.."

Ve sigarayı öyle ne çok içtiğine yakından tanıklık etmeye can atarmış gibi bir şey buluyor adamın bakışlarında.

Bundan da sevinç duyuyor.

"Ah, ne güzel mesleğiniz var..." diyor. "Kimbilir ne çok insanla tanışıyorsunuzdur..."

"Evet, tanışmak..." diyor adam.

Sanki dalgınmış gibi yakıyor sigarasını.

Ve sonra.. bir adım öne çıkmak için yakaladığı fırsatı değerlendirmek istermiş gibi, hemen şakayla ekliyor:

"Sizi de bizim oraya alalım, Tuğçe Hanım!.."

Gülüyor Tuğçe. Ellerini çırpıyor...

"A sahi, ne hoş olurdu..."

Çaylar geliyor.

Ve Çin porseleni fincana bakınca, Tuğçe'nin deminki işaretinin, konuğa çayın fincanla getirilmesi için bir uyarı olduğu anlaşılıyor.

Adama bakıyor bakıyor Tuğçe:

"Sanki tanıdığım birine benziyorsunuz, Fırat Bey..." diyor.

ELLİ

"Kasabaya varmak" diye bir derdi yoktu Ekrem'in. Asfaltın kıyısını tutturmuştu, başlamıştı yürümeye...

Kasaba, gideceği yönü belirliyordu yalnızca. Onu çağırmıyordu da.. itmiyordu da... Peki, Ekrem'i bekliyor muydu?..

Beklemiyordu.

Beklemesindi!

Beklemesini istiyor da değildi.

Öyleyse, niçin telaşlanıyordu?

Yok canım, kim telaşlanıyordu?..

Hadiii, kim kime kimi soruyordu!..

Benzinlikten sonra bir arpa boyu yol gitmişti, ve o beğenmediği otobüs onu sollamış gitmişti. Ekrem'in de şeyindeydi ya...

Yoldaki taşlara tekme atmıyordu.

Vınlayıp geçen araçları.. gelip gelip yiten araçları ayrı ayrı saymaya çabalamaktan da çabuk sıkılmıştı. Çünkü karşıdan gelen taşıt sayısı, karşıya giden taşıt sayısından hızla uzaklaşıyordu, ve akılda tutmak da güçleşiyordu.

Boş bir at arabası geliyordu. Bir tek ona önem vermişti işte. Şöylesine bir bakış atmakla yetinmemiş, uzun uzadıya izlemişti onu. Çünkü deliyetme bir genç adam –tam da Fırat yaşında– ayakta duruyordu arabanın ortasında. Boş kasanın içinde yani... Dizginler elinde, bir ayağı biraz

önde şöyle, dimdik duruyordu ve şaklatıyordu kırbacını havada. Vuracakmış gibi yapıyor, vurmuyordu. Korkutuyordu atını.

İyi de, at onun muydu? Arabayı çalmışa benzemiyor muydu, benziyordu. Çalmadıysa da, kaçırmıştı. Çünkü bir arabacıdan çok, bir yaratıcı yönetmen çırağını andırıyordu. Hiç değilse, giyimi öyleydi: Hasır şapka neyse de, Bermuda pantolon giyer mi bir arabacı?.. Bahama gömlek?.. Kim dedi "Bulursa, giyer..." diye?.. E, o dudak altı, zıpır sakal ne oluyor?.. Ya şu markalı kara gözlük?.. Nah bir beygir fiyatına o gözlük, –markası. Evet, geçip gidiyor tüm kurumsal kimliğini kazanmış ve takınmış olarak. Dönüp izliyorsun. Gidişine bakıyorsun.

Yok, ata haksızlık olmuştu. Ona doğru dürüst bakmamıştı bile. Elbette at da buna alınmış olacaktı. İçinde derin bir utanç duydu. Evet, ona hiç yakışmıyordu. Çünkü alınganları gözetirdi hep. Oysa, olmuştu işte, yapacak bir şey yoktu. Filmi geriye saramazdı. Filmi geriye sarıp, ağır gösterime sokamazdı. Yapabilse, onu da yapardı. Atın niye gönlü kalsın ki!..

Ah, bunu anlayacak kimse yok!

O at arabasının gelişine.. gidişine.. gözden yitişine, baktı.

Hepsi bu.

Sonra yürüdü yine.

Sabahın güzelliğine aldırmadığı gibi, sonrasının beliren sıcağına da aldırmıyordu.

Doğaya da aldırıyor sayılmazdı. Bir güzellik arıyor da değildi. Geçtiği meyve bahçeleri de ilginç görünmedi ona. Hele çiçek seraları... O naylonlar.. o yapaylık...

Denizi görmeyi de bekliyor değildi.

Daha deniz yoktu.

Kasabayı aşmadan deniz yoktu, –bunu biliyordu.

Yürümek iyiydi. Yorgunluk...

Kasabaya vardığında, sıcak, onu orada öylece durmuş, sabırsızlıkla bekliyordu.

İşte, terlemişti bile. Ceketi ağır geldi. Çıkarmadı. Gömlek yakasını yerleştirir gibi etti.

Neyse ki boyunbağı yoktu. Yitirdi mi? Unuttu mu?

Elbette, buna aldıracak değildi.

Yakasını yerleştirdi yine, –ne yapacağını şaşırmış gibi. Ceplerini yokladı üstten: Bir şey aradığından değil, sıkıntıdan. Mendil cebine giren parmakları ne buldu orada? Bin mark. Para, onu sinirlendirdi. "E yani, bir sen eksiktin!.." oldu. Sakız gibi... Mumu fazla kaçmış sakız gibi... Atsan yazık.. atmasan dert! Dert sahibi olmayı göze aldı, atmadı. Para atılır mı?.. Yürüdü.

Şilebezi giyimler satan dükkânı geçince, çiçekçiyi gördü.

Çiçekçi gördü mü bir yerde, hep aklına o gelmiştir. Yine öyle oldu. Buna niye şaşsın, hiç şaşmadı. Girdi çiçekçiye.

"Bin marka İstanbul'a çiçek gider mi?.."

"Gönderirsek, gider..." dedi adam, –ürkek bir saldırganlıkla.

Sırasıyla.. arşivci, pul koleksiyoncusu, antikacı, tefeci, banker eskisi ya da Miki kaset satıcısına benziyordu adam. Kalın kalın camlı, kara çerçeveli gözlüğüyle de.. sesiyle de...

" 'Gönderirseniz', –ha?.." dedi adama. "E, ben de onu sormuştum ya!.."

"Şu aranjman iyi mi?.." dedi adam.

Kapı ağzında, gitmeye yakın duran çiçeği gösterdi.

Sonra da ekledi:

"Daha yeni yapıldı..." dedi.

"Yeni aranje edildi, yani..."

"Yani, 'kompoze' diyelim isterseniz..."

"İyi mi olur?"

"Olur olur..."

"Bilmem ki..."

Adam, hiç aldırmadı onun ikircikli kalmasına, –çünkü ona göre sorun başka yerde gizlenmişti:

"Ne zaman teslim?.." diye sordu.

"Hemen."

" 'İki saat sonra...' diyorsunuz..."

"Demiyorum! Demedim!.."

"Bakın astara önem veriyorsanız... 'Astarı yüzünden pahalı olsun, isterim..' diyorsanız, bir taksi çağırırız.. anasının nikâhına..."

"Nikâha gidecek değil! O da nerden çıktı?.."

"Elbette, ondan önce nişan var. Yoksa.. yeni mi doğdu daha?.."

"Yok yok, taksi olmasın. Kızar..."

"Kim kızacak?.. Alıcı mı? O mu ödeyecek taksinin parasını?.. O zaman o iş yaş... Ya ödemezse, taksici gelip benim şu kapıya dayanırsa, ha?.."

"Bilmezsiniz siz... Ben ödesem de kızar o. Saçma bulur... Bulur. Saçma. Saçılmış, –olur. Bana kızsın istemiyorum!.."

"Siz verin en iyisi benim çırağa bir şeyler... O götürsün otobüsle. Oradan da dolmuşla.. minibüsle.. neresiyse, tabanvayla. E ama o da peşin ister yol parasını, ve danke şön parasını... Çünkü, havasını alıyor gittiği yerlerden. Bir şey vermiyorlar çocuğa, –yırtık para yoksa. Baktım geçende oturmuş, benim çekmecedeki paraları yırtıyor bir

bir.. buruşturuyor buruş buruş.. sonra yeniden yapıştırıyor paraları güzel güzel, –ki, cep harçlığı yaratıyor kendine. Evet evet, öyle söylemiş olayım: 'Aranje ediyor.' E, o da haklı. Boğaz tokluğuna çalıştırıyorum ben o keratayı..."

"Peki, çiçek... Ya gitmezse yerine?"

"Hiç olur mu?.. Hiç olur mu?.. A! Neresiydi?.. Yazıyorum..."

"Güzel. Yazmak güzeldir. Ne diyorduk?.. Ne diyorduk?.. Evet. Erguvan Çocuk Yuvası. Salkımsaçak Sokak, yirmi beş. Çamlıbayır."

"Kim alacak?"

"Beyhan."

"Yok mu soyadı?.."

"Kaç tane Beyhan var ki?.."

"Siz nasıl isterseniz... Dört saat sonra gelin, alındı imzasını görün, içiniz rahat etsin. Ha, tanıyor musunuz alıcının imzasını?.."

"Tanımaz mıyım?.."

"E, sorun yok o zaman..."

"Sorun yok o zaman..."

"Ya da telefon ettirelim, çocukta cep telefonu var."

"İyi be!"

"İyi, ha?.. Bir de telefon parası, –çocuğun telefoncudan akrabası yok!.."

"O kolay..."

"Hem dört saat beklemeniz de gerekmez. E, teşekkürlerini de iletir, Beyhan Hanım..."

"Ya, teşekkür etmezse?.."

"Biz onu garanti edemeyiz. Biz çiçeği yerine ulaştırırız yalnızca. Ve zamanında!"

"Ha! sonrasına hangi masa bakıyor?.."

"Şakadan hoşlanan insanları severim. Siz nerelisiniz?"

"Kütükten mi?"

"Kütükten..."
"Develi'yi bilir misiniz?.."
"Bilmeyen ölsün!"
"Yok, yazık.. yazık!.. Ölmesin, ona da yazık!.."

Çiçekçi dükkânı insana bir dinginlik veriyor.

Çıkarken ıslık bile çalabiliyorsunuz.

Elbette, küçükken ıslık çalmayı öğrendinizse.. ve, yürürken ıslık çalabiliyorsanız.

Yoksa, böyle ıslık çalarmış gibi de yapabiliyorsunuz.

Sağ şakağınızda bir damar acıtarak atıyor, onu da beceriksiz ıslıktan biliyorsunuz.

Ya!

Çiçekçiden çıkınca.. ıslık çalarmış gibi yaparak yürüyünce.. sağ şakağınızda bir damar acıtarak atınca, çok değil.. az sonra, işte geldiniz. Çünkü, yeter koşulu yerine getirdiniz: Çiçekçinin gösterdiği yönde yürüdünüz. Ve.. karşınızda:

"Mazlum Bacı".

İçinizde, çiçekçi dükkânından edinilmiş bir dinginlik mi vardı?

Arayın.. arayın!

Bahçe

Küçük bir bahçe. Yoldan biraz içerlek. Yapılar arasında kalmış. Kıstırılmış. Döküntü. Vişne yok. Erguvan da. Söğüt de niye olsun ki, su mu var? Oysa, şu var: Bir "söğüt altı" havası verilmeye çalışılmış. Dipteki yapının briket duvar dolgusu, yerden yukarıya göz boyu, baştan başa, bahçede olmayan ağaçlarla boyanmış. Söğütler.. ve üstü açık bir oluktan gürül gürül su akıyor. Ceylanlar ve ördekler unutulmaz! Suyun aktığı ya da gittiği köşeye

gelinince, orada gerçek bir kağnı hurdasının yan gelmiş yatmakta olduğunu görüyorsunuz. E, öyle consept'e böyle tarak!

Niçin böyle yapıyorsunuz?.. Yapmayın! Şurda bir çaba var. Emek harcanmış. Sizin göz zevkiniz düşünülmüş. O briketlerin görünüşüne bir iç açıcılık kazandırılmaya çalışılmış. Siz de reklamcılıktan ekmek yediniz. Pasta yediniz, pasta! Evet, posta da yediniz...

Söyletmeyin şimdi!

Baraka

Yolun hemen kıyısında, bahçenin öteki köşesinde. Belki eskiden dondurmacı olan, üç yanı –yola sınır olan yanı ve bahçeye bakan iki yanı– geniş parçalı camlarla kaplı baraka. Çerçevesi ahşap boyalı. Üstü oluklu. Tüten bir teneke baca da görünüyor. Çünkü dördüncü duvarda ocak var. Otantik, eşek teni kokulu birkaç heybe de asılı o duvarda. Bir kadın, ocağa yakın oturmakta. Yuvarlak tahta üzerinde hamur açmakta. Yemenisi unlu, çözülmüş. Tombul. Kamera korkusu yok. Kadersiz. Mazlum Bacı. İki de Mazlum Bacı yavrusu. Az unlu yemenileri sıkı bağlı. Zayıf. Kadersiz adayı. Gözleme pişirilmekte. Kokusu duyulmakta. İmrenilmekte.

Daha ne yapılsın istiyorsunuz!

Sonuç

Akasyanın gölgesine bir şey diyemezsiniz. Çiçekçi haklıdır. Gözleme, yenilir.. ayran, içilir.. unutun aklınızdan geçenleri! Bakın kolonya da verdiler... Sahi, ne yazıyor orada?.. Yoldaki duvarda... "En büyük Şilebezispor!" Yalan mı? Demek ki buradan hiç Cafersporlu geçmiyor...

"Tut ellerimi..."

Kendinizi rahat bırakın.

E, size ne Caferspor'dan!.. Kendinizi rahat bırakmıyorsanız, Caferspor ne yapsın!..

"Tut ellerimi... Boğ beni!.."

Oyalamaya çalışın kendinizi!..

Zaten hep öyle olur: Ansızın akla bir şey gelir. Ve hep geç kalınmıştır. Sızıldatır.

Geç kalınmış...

Özel ayrılmış yerde, yan yana büyük afişler.

Ne yazıyor?

"Unuttuğunuz bir şey kalmasın!"

Sarsıldın mı?

Boş ver canım, onu da senin gibi biri uyduruyor...

"Unuttuğunuz bir şey kalmasın!"mış...

Kervana sonradan katılan bir banka reklamıdır. "Kalırsa kalsın..." olarak çıkar haftaya!

Nereye gidiyorsun?..

Koşarak...

Gidiyor musun?..

N'oluyor sana?..

Kaçıyor musun?..

• • •

Sarpkaya.

Aşağıda uzanan deniz.

Solda deniz feneri. Daha uzakta Kumlu. Denize giren insanlar olmalı orada, –seçilemeyen. Seçilemeyen balıklar gibi...

Hiç kimse!

"Bu da yapılır mı?.." diyen bir Salim Bey yüzü.

Biliyor balıkların kendisini nasıl da beklediğini, –Ekrem.

Yüzünü, yanaklarını, ellerini yiyeceklerini.

"Çocukların" balık yemez olacağını da biliyor.

Deniz görünce yüzünü çeviren bir Beyhan, –olacak.

Yakasını düzeltiyor.. ceplerini yokluyor...

Bacaklarıyla yaylanıp uçuyor boşluğa.

Kolları.. bacakları öyle yanlara açık, bir gölge gibi.. tam yüzeyine vuruyor denizin. Betona düşmüş gibi bir ses çıkıyor. Tok bir ses!

Hepsi bu.

Suntadan oyulmuş bir dekor gibi. İşi biten bir dekor...

Bostancı
Temmuz 1998 – Mart 2000

Yalnızlıktan Devren Kiralık, gündelik hayatın kargaşasında kaybolduğu için gözden kaçan küçük mutsuzlukları bir araya getirerek fark edilir kılıyor. Bir araya gelmeden önce çok da önem verilmeyen sıkıntılar, umursanmayan kırgınlıklar, geçiştirilen hayal kırıklıkları hep birlikte, bir anda insanın önüne çıkınca yaşamın yükü ağırlaşıyor. Seçenekler azalıyor ve geriye suskunluğun birkaç halinden birini seçmek kalıyor...

Suskunluk, zorunlu bir suskunluğa dönüşmüş sanki. İstenilmeyen bir içten hesaplılık içermesinden kaygılanmayı da barındıran, kendini dinliyor olmanın hemen yakınından kıvrılıveren ama ondan pek de uzaklaşmayan, doğru ya da yanlış.. nasıl adlandırılacak olursa olsun, sanki beklenilen ve korunması için gereken özenin de titizlikle gösterildiği, ve.. onun varlığının sorumluluğunu da karşısındakine bırakan ve sonra da benimsenen.. adı "suskunluk" olan, suskunluk...

